

Vệ Tuệ

Thiền của tôi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Vệ Tuệ

Vnthuquan.net, 2009.

Thiên của tôi

- 1 -

Quay về Thượng Hải

Năm mười lăm tuổi, tôi đã có ý chí học hành tinh thông, năm ba mươi tuổi tự lập thân, năm bốn mươi tuổi không còn mê mẩn bởi bất kỳ sự việc gì.

Năm năm mươi tuổi đã thấu hiểu thiên mệnh, năm sáu mươi tuổi nghe được lời nào cũng không tức giận, năm bảy mươi tuổi mặc sức sống theo tiếng lòng – tất nhiên không được vượt qua thể chế luật pháp.

- Khổng Phu Tử -

Nếu chỉ một mình ở trong phòng đã vượt quá giới hạn lớn nhất về sự nhẫn nại của tôi.

- Kate Braveman -

Trong mấy ngày vừa từ New York về Thượng Hải, tôi vầng vất hết đầu, xương cốt mỏi rã, tôi không tài nào ngủ được, ngày cũng không thể dậy nổi.

Tôi không biết những ngày tiếp theo sẽ vui hay buồn, hướng phải đi ở đâu, liệu có được đôi mắt sắc sảo, không khiếp sợ để đối mặt với cái thế giới này. Tôi không biết liệu Muju còn yêu tôi và tôi tự nguyện muốn sinh cho anh một đứa con hay không. Tôi không biết đài tiên có che kín được con đường nhỏ trong kí ức hay không, bởi tôi đã không thể quay đầu lại được.

Đúng vậy, tôi không thể xác định được những thứ này.

Thượng Hải không mấy thay đổi, vẫn chạy cuồng điên và hùng hực trên đường ray phát triển kinh tế. Tiếng huyền não của nó vượt quá cả New York. Nơi đây mới là chốn ảm ỉ nhất thế giới. Trước đây, thành phố này nổi tiếng phù hoa và lãng mạn, nhưng giờ đây nó càng hiện rõ hơn gương mặt thực tế và thô lỗ. Hầu như ai nấy đều có cơ hội biến thành trọc phú chỉ sau một đêm. Ai ai cũng vội vã với chuyến xe tương lai phát tài hoặc nổi danh. Ở đây, mọi thứ đều đang lay động, biến đổi, không nhận biết, cứ rò lên mà chạy trong ảo giác.

Tất cả khiến người ta vừa hưng phấn vừa nhức đầu.

Trong tuần lễ thứ hai sau khi quay về, tôi lại bắt đầu hút thuốc, uống rượu, nuốt từng viên thuốc ngủ trong buồng tắm. Mọi thứ độc hại mà Muju giúp tôi cai sạch khi còn ở New York lại trở về. Lại xâm nhập vào cơ thể tôi.

Chúng không hề đem lại cảm giác an toàn và thoải mái như được đoán trước, nhưng cũng để tôi tìm được hơi thở phút chốc trong cơn trống rỗng đến mê mụ.

Lại quay về thành phố cũ, lại quay về những thói quen cũ.

Như thể lại biến thành một đoá thủy tiên bị mụ mẫn.

Suốt một tuần, tôi tự nhốt mình trong căn hộ có kính kiêu Pháp xưa. Quầy giao hàng của khách sạn hàng ngày đem cơm rất đúng giờ. Điện thoại ghi âm luôn bật sẵn, Cha tôi đang dạy học tại Singapore và mẹ tôi đi theo cũng gọi điện thoại tới. Cô bạn Hỉ Nhĩ, bà chị họ Chu Sha, người quản lý của tôi

và một vài người mà tôi quen biết hoặc xa lạ cũng đều gọi tôi.

Chỉ không có Muju. Tôi cứ đợi điện thoại của anh mãi.

Khi trong đầu có những phút giây tỉnh táo hiếm hoi, tôi cũng lấy làm lạ về sự cố chấp đến bất bình thường của mình với Muju. Như vậy có thể gọi là “yêu”, đồng thời cũng là một kiểu “chuộc tội”.

Hỉ Nhĩ gọi cho tôi hết lần này tới lần khác. “Này, công chúa Thượng Hải. Tối nay có một bữa tiệc, gọi là “sex in the city”. Mọi người đều muốn gặp cậu ở đó”.

“Này, có muốn đi shopping không? Plaza 66 đang giảm giá đấy”.

“Coco, đây là lần cuối mình gọi cho cậu đấy. Nghe máy đi”.

“Trời ạ, cậu chẳng thay đổi tẹo nào. Không phải, sự thật là tính nết cậu càng tệ hơn đấy. Chơi cái trò gì mà tự giam mình thế không biết. Tối nay cùng đi ăn cơm nhé. Bây giờ mình lái xe đợi cậu dưới lầu. Quá giờ mặc kệ đấy”.

Tính cách của Hỉ Nhĩ có phần hơi giống người bạn cũ M của tôi, nhưng đáng yêu hơn M rất nhiều.

Sau khi tôi rời khỏi Thượng Hải, M bị truy nã nhưng trốn thoát được do câu kết với một nhân viên hải quan nhập lậu một số xe ngoại đắt tiền như Mercedes Benz, BMW... Cô biến mất như một cái bong bong vỡ, không để lại dấu vết. Nghe nói tới giờ vẫn chưa tìm được tung tích.

Từ một gái điếm trở thành một bà góa giàu có, từ một phụ nữ nổi tiếng trong xã hội thượng lưu Thượng Hải lại trở thành một tội phạm bị truy nã như ngày nay, trong kí ức tôi, M mang vẻ đẹp u uất, trĩu nặng, như một vết sẹo in dấu.

Còn Hỉ Nhĩ, mười năm trước khi tôi mới quen, cô vẫn gầy yếu mảnh dẻ. Nét mặt có khi như một thằng bé con trắng bệch, thần kinh suốt ngày bị căng thẳng bởi những nốt mụn trứng cá mọc không ngừng và giày vò bởi cái bộ phận sinh dục của đàn ông giữa háng. Chúng khiến cô có thể phát điên bất

kỳ lúc nào.

Nhưng ba năm trước khi gặp cô, cô đã như một con bướm bay lên từ cái kén, được hồi sinh. Những nốt mụn trứng cá cùng bộ phận sinh dục nam giữa hai đùi đã biến mất. Cô đã có một bộ ngực tròn căng nhô cao. Bầu vú tuyệt đẹp, sinh động, lãng mạn, thể hiện rõ sức quyến rũ như trái chín dưới sức mạnh của trái đất.

Hơn nữa, xin cảm tạ trời đất là từ bẩm sinh, cổ cô đã không thấy rõ yết hầu. Cô ăn vận gợi cảm, trang điểm kỹ lưỡng, khi đi trên đường hoặc vào câu lạc bộ, cô luôn thu hút ánh mắt của đàn ông còn nhiều hơn cả tôi.

Rất đúng giờ, cô lại chiếc xe Volkswagen Beetle màu xanh lá cây tới đón tôi.

Rốt cuộc, tôi cũng thay cái váy ngủ bản thủ nhàu nhĩ. Sau khi tắm gội xong, tôi khoác lên người một cái váy cộc tay màu trắng, không trang điểm, cứ để mặt mộc xuống lầu.

Cô kêu rít lên, ôm chầm lấy tôi, “Đồ đáng ghét kia. Nếu không có mình, cậu làm sao sống được cơ chứ?”

Tôi hít một hơi. Cô nói đúng. Nếu không có bạn bè hóa giải nỗi niềm, những kẻ yếu ớt cô độc như tôi hẳn không tài nào sống nổi. “Mình nhớ cậu”, tôi nói.

Rồi hai người cứ đứng ở đó, cười nói ha hả, đâm nhau thùm thụp, ngấm nghĩa nhau kỹ lưỡng, rồi bắt đầu nói những câu tán tụng nhau “Cậu càng ngày càng xinh tề”.

Khi phụ nữ gặp nhau, thời gian như ngừng chuyển động. Chúng tôi cười nói hơ hớ, lộ cả răng, toàn thân mềm lại, như một miếng kẹo pudding. Cái này khác hẳn với tình cảnh đám đàn ông gặp gỡ nhau.

Bữa tối ăn ngay tại nhà hàng của cô.

Nhà hàng mang tên “Thượng Hải 1933” đồng thời cũng là một tiệm trà,

được trang trí những cành trúc xanh óng ánh, đèn lồng bọc giấy trông rất tinh xảo. Khắp nơi bày la liệt các món đồ cổ từ mọi miền của Trung Quốc và Đông Nam Á. Lại có cả tấm rèm bằng sa khe khẽ lay động. Một ca khúc cổ thời Thượng Hải những năm 30 cứ thánh thót tuôn ra từ chiếc máy nghe cũ kỹ. Hơi thở nghệ thuật và có phần hơi bệnh hoạn của chủ nhân tràn ngập không gian, phủ kín khắp nơi.

Ngay cả giấy lau tay trong phòng vệ sinh cũng vẽ tranh thủy mặc Trung Quốc, do cô đích thân sáng tác.

Trước khi mở nhà hàng, cô là một họa sĩ, tranh bán khá chạy, được các tờ “Thời báo New York”, “Tin tức Triều Nhật”, đài Stern, BBC phỏng vấn. Nhưng cô nổi tiếng không phải vì vẽ tranh cực đẹp, mà vì cô là họa sĩ đầu tiên của Trung Quốc sau ngày giải phóng dám công khai làm phẫu thuật thay đổi giới tính. Thế là cô đã nổi tiếng lại càng nổi tiếng hơn, có thể bán tranh kiếm được bộn tiền, có thể mua được quần áo, trang sức xa hoa, ra vào những câu lạc bộ nổi tiếng ở Thượng Hải.

Khi đã chán ngán vẽ tranh, cô mở một nhà hàng sang trọng. Một bát mì vẫn thần Thượng Hải giá 125 tệ, một cốc trà xanh bán 150 tệ. Ở Thượng Hải, không ai dám kinh doanh như vậy, nhưng cô dám. Không những thế hằng đêm còn có một số vị khách không đặt kịp bàn phải xếp hàng đứng ngoài cửa tiệm.

Đó chính là Thượng Hải. Cái gì cũng có thể xảy ra. Đến rất nhanh, sau đó thì sao, có thể đi cũng rất nhanh.

Cô ăn vận lộng lẫy xuất hiện trong tiệm hàng ngày, đi lại thoăn thoắt giữa đám khách, nhà bếp, quầy thu ngân. Nhanh nhẹn, tinh khôn khiến người ta đắm say lóa mắt. Chẳng bao lâu, cô được đặt một biệt danh “Yêu cơ dao bén”.

Ngồi xuống một góc tĩnh mịch, tôi rút món quà mang từ New York về cho

Hỉ Nhĩ. Vài cuốn tạp chí sex đăng hình đàn ông khỏa thân. Hỉ Nhĩ phá lên cười, gửi tôi một cái hôn. Bây giờ Thượng Hải cái gì chẳng có, nhưng những loại tạp chí kiểu này vẫn bị coi là phi pháp.

Tôi gọi món cá hồi nướng, cuốn thịt vịt, canh đậu phụ và rau xanh. Hỉ Nhĩ kêu bồi bàn mang tới một chai vang đỏ.

“Không ngờ một năm đã qua, bọn mình vẫn ăn cơm chỉ có hai người”, tôi nói, châm một điếu thuốc. Ở tất cả các tiệm ăn Thượng Hải đều có thể hút thuốc thoải mái, không giống như New York.

“Thế có gì không hay? Không có đàn ông, càng êm ả”. Hỉ Nhĩ sai anh bồi cho cả chai rượu vào một cái bình thủy tinh to. Trước hết phải đặt ở đó để rượu được thở một chút. “Phụ nữ độc thân ở Thượng Hải ngày càng nhiều. Họ rất biết tiêu tiền. Những người tới tiệm của mình không phải là đám phụ nữ độc thân cũng là đám gay. Tất nhiên, cũng có không ít lão yêu quái bụng phê đầu hói, chuyên tới đây sờ nắn ngực của đám gái non”.

Tôi cười phá lên. Ở bên Hỉ Nhĩ, chúng tôi luôn cười không ngớt.

Tất nhiên là không chỉ cười. Có lúc nửa đêm cô tới nhà tôi, lao lên cái ghế sofa trong phòng khách mà khóc than. Cô khóc vì không một người đàn ông nào yêu cô thật lòng. Cô đã suýt chết trên bàn phẫu thuật. Bố mẹ cô giờ đây vẫn chưa chịu gặp cô. Nhưng tại sao sau khi trở thành phụ nữ, đột nhiên cô lại mất đi lòng tin vào đàn ông như vậy?

Cô phát hiện thấy thói giả nhân giả nghĩa, sự ích kỷ lạnh lùng và vô số thứ nực cười và đáng hận của đàn ông. Cô đau đớn chửi mắng lũ đàn ông là loài động vật bản thủ nhất, không bao giờ dung đầu óc, mà chỉ dùng cái đuôi để suy nghĩ vấn đề.

Đó là những lời nói tự đáy lòng cô.

Chúng tôi yêu quý nhau như chị em. Cũng có lúc tình cảm đó vượt quá những lý giải của chúng tôi. Chúng tôi cũng không hiểu tại sao lại có thể

thích nhau đến vậy. Có lẽ vì sự tồn tại của đối phương, chúng tôi đều cảm thấy một cảm giác an toàn nào đó, có thể có lý do tha thứ cho những khiếm khuyết của chính mình. Bởi vì dù sao cũng có người còn yếu đuối và hồ đồ hơn mình.

Chúng tôi cũng có lúc cãi nhau, một tháng liền không thèm nhìn mặt. Chúng tôi chưa bao giờ thực sự thích bạn trai của nhau. “Hắn về cơ bản không thể sánh với cậu được. Cậu ăn vận lựa là, đeo châu báu trước cái đầu lộn như vậy thực sự không đáng”. Chúng tôi thường cảnh cáo nhau như vậy, nhưng không có tác dụng.

Cười to, uống rượu ngon, hút thuốc lá nhẹ, ăn đồ ngon, một bữa cơm trôi qua thật vui vẻ.

Từ bức email gần đây nhất mà tôi gửi, rõ ràng cô biết được tôi và Muju đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Thậm chí tôi cũng biết được cô luôn cô đơn. Ở Trung Quốc, do phẫu thuật giới tính mà cô nổi tiếng. Rất ít đàn ông tình nguyện làm bạn với cô, dù chỉ là một đêm tình vui vẻ. Nửa năm trước, khi cô và Fred anh bạn trai người Thụy Điển chia tay, hầu như cô không có người đàn ông nào khác.

Ăn tối xong, tôi vẫn chưa muốn về nhà. Cô đề nghị tới một tiệm mát xa chân trên đường Phục Hưng mà cô thường đi.

“Đừng lái xe của cậu nữa, gọi tắc xi đi. Cậu say như thế này rồi”. Tôi cắn môi, cười, cảm giác không mở nổi mắt nữa. Tôi cũng say.

Chúng tôi vai kề vai ngồi trong tắc xi. Tôi cầm theo hai ly rượu. Cô ôm một chai rượu ngon sản xuất năm 1990. Kinh nghiệm của cô là vừa mát xa, vừa thưởng thức rượu vang còn đã hơn cao trào tình dục gấp mười lần. Đó là cách cô tự an ủi mình khi cơ thể đói khát.

Vui người vào trong chiếc ghế sofa mềm mại của tiệm mát xa, ánh đèn hắt hiu, âm nhạc du dương. Có thể nghe được cả tiếng thở khe khẽ của vị khách

nào đó.

Hỉ Nhĩ rất độ lượng nhường cho tôi cậu nhân viên mát xa trẻ vẫn thường làm cho cô, để tôi được thử tay nghề xuất sắc của cậu. Còn cô tự tìm một nhân viên nữ.

Chúng tôi ngồi cạnh nhua, thay phiên rót rượu cho nhau. Chúng tôi không cười ha hả như khi trong tiệm ăn nữa, mà trở nên trầm lắng, dịu dàng, yếu mềm. Sau khi ngâm nước thuốc mười phút, đôi chân được lau khô nhẹ nhàng. Một chân được lau sạch bằng khăn bông, được đặt lên đùi ấm áp của nhân viên mát xa.

Bàn tay của cậu nhân viên mát xa thuần thực làm các động tác bóp, nắn, dúi, đè, xoáy lên từng huyết đạo dưới bàn chân. Tôi thích cái cảm giác kỳ lạ không nói nổi lên lời khi được người khác sờ chân, sờ đầu. Có lúc khi tâm tính trĩu nặng, tôi thường tới tiệm cắt tóc hoặc tiệm bán giày chỉ để cho người ta sờ đầu và sờ chân. Chúng mang lại cho tôi một niềm an ủi không tên, mà không thể dùng đàn ông hoặc thuốc lá có thể thay thế được.

Cùng với những động tác tay của nhân viên mát xa và những biến đổi khi ấn huyết, từng viên đạn nho nhỏ nóng hổi bắn vọt lên, men theo những kinh mạch ở phần đùi chạy thẳng xuống vùng bụng.

Tử cung trở nên ấm nóng hơn. Tôi có thể cảm nhận được từng tế bào khắp cơ thể đang than lên vui sướng, run rẩy. Tôi có thể nhìn thấy một khoảng màu hồng thắm như hoa hồng giữa hai đùi. Da thịt dần dần lay động, rục rĩ khiến người ta kinh ngạc.

Rượu vang tuyệt hảo càng thúc đẩy hơn cảm giác sung sướng. Nhớ tới câu bình phẩm của Hỉ Nhĩ: Mát xa chân cộng với rượu vang còn đã hơn tình dục đạt tới cao trào gấp mười lần.

Chúng tôi uống rượu hết ngụm này tới ngụm khác, nhắm nghiền mắt, bị đôi bàn tay giữ chặt bàn chân.

Thiền của tôi

- 2 -

Tình dục và sự trốn chạy

Nếu không có dục vọng, bạn có thể lĩnh hội được bản chất diệu kỳ của sự vật. Nhưng nếu bị dục vọng khống chế, bạn chỉ có thể nhìn thấy hiện tượng của sự vật.

- Lão Tử -

Lửa có lẽ là do đàn ông phát minh ra, nhưng chơi lửa như thế nào lại do phụ nữ phát hiện ra.

- “Thành phố dục vọng” -

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh giấc trong tiếng chim ríu rít yếu ớt. Không gian thoảng mùi hoa quế, lại có chút mùi xăng, mùi hạt dẻ nướng, mùi khói nấu, mùi dầu mỡ từ những tiệm cơm bên đường – một mùi vị thật đặc trưng chỉ có ở Thượng Hải vào sáng sớm. Trong cơn buồn ngủ còn trĩu nặng, tôi cố mở to mắt. Rèm cửa sổ như đã chặn đứng mọi ánh sáng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ngày hôm nay thật sáng sủa.

Khi tôi quay đầu, vô cùng kinh ngạc phát hiện ra rằng, trên giường không chỉ có một mình tôi, mà còn có một chàng trai lạ mặt đang nằm thiêm thiếp. Trên chiếc giường rộng như sân trượt tuyết, nom anh vô cùng mảnh dẻ, trắng bệch và trẻ trung.

Tôi mất rất nhiều công sức mới nhận ra rằng đó chính là chàng trai làm mát xa chân cho tôi tối qua.

Chúng tôi đều không mặc quần áo. Trên giường còn có vết lấm mờ. Ánh

mắt dịch xuống dưới, tôi nhìn thấy hai cái bao cao su và một đồng giấy vệ sinh.

Tôi hít một hơi sâu, đầu óc tỉnh táo ít nhiều. Trời ạ, không biết tối qua tôi về nhà bằng cách nào. Là do tôi cưỡng bức anh ta, hay anh ta cưỡng ép tôi? Hay là cả hai chúng tôi đều cam tâm tình nguyện? Không tài nào nhớ nổi tí gì tình cảnh tối qua.

Anh ta cũng tỉnh giấc. Để tránh ngượng ngùng tôi vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Anh ta cũng bước tới, trên người đã kịp khoác một chiếc áo phông và quần bò, khiến tôi thấy nhẹ cả người.

“Bánh mì và sữa nhé? À, còn có trứng gà nữa”, tôi cố tình nói thật bình tĩnh. Tức là không lộ vẻ vui mừng, và lại cũng không cần thiết. Quả thực tôi rất bức bối, khi vừa tỉnh giấc đã phát hiện thấy người lạ nằm bên, trên thảm còn vớt hai vỏ bao cao su và một đồng giấy vệ sinh như một ngọn núi con. Tại sao lại là hai cái bao cao su chứ không phải là một cái?

Chúng tôi ăn sáng ở bàn. Anh ta còn giúp tôi cắt một quả dưa rất ngọt. Cả hai đều im lặng.

Tôi không hiểu tại sao mình không mời anh ta đi ngay cho, mà lại còn làm bữa sáng. Khỉ gió thật! Ngay cả bữa sáng cho chính mình, tôi còn thường xuyên lười, chả thèm làm nữa là. Một trong những nguyên nhân khiến tôi và Muju lạnh nhạt dần chính là tôi không yêu thích nấu nướng, trong khi anh lại rất đam mê. Cũng chỉ vì chuyện làm cơm, chúng tôi dẫn tới chuyện chủ nghĩa nữ quyền và chủ nghĩa hậu nữ quyền, cãi nhau không ít bữa. Một lần, vợ cũ của anh còn tới căn hộ mà tôi và anh sống chung để thị phạm cho tôi cách nấu nướng ra sao, yêu bếp núc như thế nào, làm thế nào để phát hiện ra được cái đẹp của cuộc sống và ý thiên trong nhà bếp. Vợ cũ của anh và ông chồng giàu có hiện nay đã sinh với nhau hai mặt con. Nom cô ấy rất xinh đẹp, đầy đặn, tóc vàng, vui vẻ dùng mất một phần tư thời gian một ngày trong bếp. Cô ấy cho tôi biết: một người phụ nữ nếu không biết làm gì trong bếp, cô ta chính là kẻ thất bại.

Đột nhiên nhớ tới Muju khiến tôi bất an. Tôi hận trên sàn nhà không có kẻ nứt nào để chàng trai này rơi tọt xuống đất và biến mất.

Tận trong đáy lòng, tôi vẫn không chịu tin rằng tôi và Muju đã chia tay. Mục đích của tôi quay về Thượng Hải lần này là viết một cuốn sách mới. Nhưng

rõ ràng tôi và anh cần chia tay một thời gian để mớ tình cảm lạnh nhạt này đợi tới lúc cần phải quyết định mới quyết định, sẽ tiếp tục yêu nhau hay trở thành bạn bè. Thế mà quay về Thượng Hải mới được hai tuần, tôi đã lên giường với người đàn ông khác. Tôi không thể không cảm thấy đó là sự phản bội Muju.

Nhớ tới những quả phụ thời Trung Quốc cổ đại, sau khi chồng chết phải đợi hết ba năm mới được tìm người đàn ông khác. Nhưng tôi không phải là quả phụ của Muju, và có thể cũng đã không còn là tình nhân nữa. Song, những thứ này đã không còn quan trọng. Vấn đề là: tôi vẫn yêu anh say đắm.

Khi không có Muju bên cạnh, tôi như một cái xác đẹp để trôi dạt trên biển, bập bênh theo cơn sóng, vô tri vô giác. Cả thế giới không còn tồn tại...

Những buông thả với chàng trai lạ mặt tôi qua có lẽ là sự trừng phạt đối với tôi. Trừng phạt cái tội mê đắm Muju quá sâu. Khi bạn mê đắm quá sâu vào một người hoặc một vật, có thể bạn đã mất anh ta.

Tôi hút thuốc trong nỗi bất an và bứt rứt, không thèm ăn tí nào. Nhìn chàng trai đang vui đùa vào cái bát to trước mặt, ăn ngấu nghiến, một ít bột sữa trắng dính bên mép, nom rất trẻ con.

Cuối cùng anh ta cũng phải đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc đứng bên cửa, tôi tiện miệng hỏi: “Bạn bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm”. Anh nở một nụ cười rất tự nhiên và đầy bất cần, vắt áo khoác lên vai, xuống cầu thang bằng những bước chạy mạnh và nhanh như bay. Sau một hồi thỉnh thịch, anh ta đã biến mất.

Tôi hút thuốc, đầu tóc rối bời, khoác lên người ánh sáng ban mai còn dính dư vị sex, đứng run rẩy trước cái cầu thang trống trơn. Trời ơi, cậu ta mới mười lăm tuổi. Tôi đã làm tình với một thằng bé mười lăm tuổi.

Trong điện thoại, Hỉ Nhĩ cười ha hả: “Sao? Dư vị mười lăm tuổi không đến nỗi tệ chứ?”

Tôi thở dài, lắc đầu, nhưng chỉ một lát lại nhin không nổi bật cười. “Trông cậu ta như hai mươi một tuổi vậy, phải không? Ít nhất cũng giống hai mươi tuổi”.

Trong cái thành phố đầy tạp âm, đang bùng lên cơn sốt kinh tế và khơi gợi được tính dục to lớn này, tôi lại trải qua một tuần rất mơ hồ.

Bên cạnh gối, trong phòng khách, trong nhà tắm đều có dấu tích của Muju. Trước khi đi, tôi đã lấy trộm một số thứ trong căn hộ của anh: một cái bàn chải cũ, mấy sợi tóc rụng của anh nhặt được trên sàn nhà tắm, một chiếc quần lót đen CK chưa giặt, một quả đào làm bằng vải, một tấm hình cũ của anh hồi đại học.

Tất nhiên còn có một mớ băng đĩa, những mẫu giấy viết lời nhắn, vé xem ca nhạc và vé máy bay đã đi cùng nhau, name card một số nhà hàng cùng đi ăn chung, một ít quà tặng nhỏ phát tiếng kêu... Chúng là vô số những xúc tu nhỏ nhỏ vươn ra từ trên người Muju. Chúng là những tro bụi của hồi ức mà tôi còn lưu giữ được. Chúng lấp đầy một khoảng trống rộng cô đơn.

Thử gọi cho Muju vài lần, nhưng đều là điện thoại ghi âm. Viết cho anh một lá email nhưng anh không trả lời. Cái kiểu trốn tránh đó đem lại cho tôi một cảm giác bất lực và xa vời mà trước nay chưa từng có. Giờ đây, chúng tôi đã cách xa nhau mười hai tiếng đồng hồ, một Ấn Độ Dương, một Đại Tây Dương, lại chưa kể còn có cả một đại lục Á Âu.

Sau đó, tôi quyết định cứ theo kế hoạch cũ, rời khỏi Thượng Hải một thời gian.

Vào một buổi chiều thời tiết đẹp, tôi xác theo một ít hành lý, ngồi tắc xi chạy như bay lên một chiếc cầu cao, xuyên qua những hàng cây ngô đồng Pháp mùa thu màu vàng, màu cà phê, màu đỏ quýt, xuyên qua những biệt thự cổ và những tòa nhà lớn mọc lên như đồ chơi, tới bên thập lục phố ở ngoại thành.

Phía trước là một con tàu cỡ lớn, nom còn già nua hơn cả tôi, màu trắng cũ kĩ, viết một hàng chữ màu đen nom rất quê mùa, “Hải Thiên Hạo – công ty tàu biển Đan sơn tỉnh Triết Giang”.

Khi chiếc tàu chậm chạp rời khỏi bến Hoàng Phố, tôi bị nhận chìm trong cơn hưng phấn và kích động rất vô cớ. Trên tàu, lũ trẻ chạy đùa, hò hét. Người lớn đánh bài, xoa mặt chườm, uống rượu, đọc sách, trò chuyện. Gương mặt ai nấy đều khoát lên một màu hoan hỉ, như thể việc rời bỏ thành phố mười sáu triệu dân khiến người ta vô cùng sung sướng.

Một trong những lợi thế khi sống ở Thượng Hải là: khi rời xa nó, bạn sẽ cảm thấy vui sướng.

Vào đêm, ánh trăng mờ ảo, gió biển lạnh lạnh, hơi nước càng trĩu nặng.

Con tàu yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng mô tơ đập ầm ầm. Bốn bề đều là nước, không trông thấy bờ. Chốc chốc lại thấy một hòn đảo nhỏ phủ kín những cây tùng hình thù cổ quái xuất hiện trong tầm nhìn. Thêm vào đó là mặt trăng đầy đặn như mâm ngọc trên bầu trời, chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc Trung Quốc.

Tôi không buồn ngủ chút nào, đầu óc tỉnh táo và minh mẫn. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy vui sướng thực sự từ sau khi ở New York trở về. Có hy vọng, mũi tôi lại có thể thở được, đầu óc cũng có thể suy nghĩ được. Khi cảm nhận được sự cô độc và mệt mỏi, trái tim tôi cũng đồng thời cảm nhận được sự ung dung và dũng khí.

Tôi đứng một mình rất lâu ở đầu tàu, đối diện với thế giới nước mệnh mang này, dần dần trôi tới một hòn đảo nhỏ đã bị tôi lãng quên từ rất lâu, nhưng vẫn thường nhớ tới trong nỗi cô đơn và mê hoặc khi ở New York. Một “Phật Quốc Hải Thiên” với hơn năm mươi ngọn miếu và am thờ - núi Phổ Đà.

Thiên của tôi

- 3 -

Khi cô tới New York

Mahattan giờ đây vẫn còn rất nhiều hoạt động giao tiếp xã hội. Nhưng chúng chỉ gói gọn trong quan hệ bạn bè và giao dịch thương mại, không hề dẫn tới tình yêu lãng mạn. Những ngày tháng qua, người người đều có bạn bè và đồng nghiệp, nhưng không ai thực sự có người yêu, dù họ có ngủ với nhau.

- Candace Bushnell – “sex and city” -

Em lặng lẽ mỉm cười, không nói với tôi một câu. Nhưng tôi có cảm giác rằng, vì nó, tôi đã chờ đợi từ rất lâu.

- Rabindranath Tagor – “Stray Birds” -

Hai mươi chín năm trước, tôi sinh ra trên Phổ Đà, trong một ngôi chùa nhỏ yên tĩnh và xinh đẹp, có tên là chùa Pháp Vũ.

Mẹ tôi là tín đồ Phật giáo trung thành, khi đang mang thai sáu tháng, được bố tôi đưa tới núi Phổ Đà, cầu phúc bình an và nhờ thần linh phù hộ cho cả gia đình và cho đứa trẻ sắp sinh. Chùa Pháp Vũ mời lão phương trượng đức cao vọng trọng chủ trì pháp sự chúc phúc mất nửa ngày.

Đúng lúc trời chạng vạng vừa đốt đèn lên, mẹ tôi cảm thấy bụng đau xé. Tôi bước vào nhân gian này sớm hơn dự định. Cả chùa được một bữa hoảng loạn. Cũng may mẹ con tôi bình an vô sự.

Ngày thứ hai, cha mẹ tôi lại làm pháp sự quy y cho tôi. Đứa trẻ mang một pháp danh là “Trí Tuệ”.

Từ đó, tôi khôn lớn rất mạnh khỏe và vui vẻ, là cục cưng xinh đẹp, thông minh, rất được cưng chiều của cha mẹ. Nhưng đến năm mười ba tuổi, bắt đầu có kinh, tôi lại trở thành một đứa trẻ ngỗ ngược khiến bố mẹ rất đau lòng. Mẹ tôi thường nói tôi là đồ trán dô. Mười bảy tuổi với gương mặt phờ phạc và đôi mắt long lanh, tôi thi đỗ vào đại học Phúc Đán nổi tiếng với số điểm khá cao, lần đầu tiên sống xa cha mẹ.

Mười chín tuổi lần đầu tiên có quan hệ tình dục, tệ tới mức quên cả bao cao su trong âm đạo. Hai mươi hai tuổi xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tiên với đề tài mối tình đơn phương đau khổ với một thầy giáo. Hai mươi tư tuổi vì khó khăn trong sáng tác và ngẫu nhiên phát hiện ra chồng chưa cưới có tranh chấp với xã hội đen, đã thử rạch tay tự sát.

Năm hai mươi sáu tuổi, cuốn tiểu thuyết Búp bê Thượng Hải của tôi được xuất bản trên bốn mươi nước và được chuyển thể thành phim nhựa. Mọi người không tài nào tưởng tượng nổi mối quan hệ giữa một kẻ bị gọi là “người đẹp nhà văn theo hình thái lãng mạn” với một con bé có pháp danh “Trí Tuệ” được sinh ra trong chùa.

Hai mươi tám tuổi, tôi sống ở New York, được chứng kiến sự kiện khủng bố “9.11”, làm một học giả không mấy nhiệt tình tại khoa Đông Á đại học

Columbia. Đồng thời vất vả tuyên truyền cuốn Búp bê Thượng Hải bản in tại Mỹ trong phong của sự kiện “9.11”.

Nhưng mọi thứ này dường như đều không quan trọng nữa, rất giống như nhà thơ Pháp Rimbaud mà tôi rất yêu thích đã từng nói: “Tôi hiểu được bầu trời mây phát sáng, hiểu được những cơn song ngọc bích, những cơn bão lốc lưu lạc. Tôi hiểu được bong đêm, hiểu được ánh sáng xua đám chim lang thang. Tôi từng gặp được tất cả trong mộng tưởng của mọi người”.

Đúng vậy, tôi cũng gần như đã gặp được tất cả trong mộng tưởng của mọi người. Và qua lớp khói tím dân ca lúc canh khuya, tôi nhìn thấy được mọi thứ trong cuộc sống, bao gồm cả trong mộng tưởng cứ tản mát và tan biến đi từng chút một sau tầm nhìn của tôi.

Khi tôi ở trong một nhà hàng Italia mang tên I Coppi ở Manhattan, khi lần đầu tiên nhìn thấy Muju, tôi vẫn chưa lập tức thích anh ấy.

Lần đó, tôi vẫn chưa biết anh từ thời cổ đại xa xăm nào, trôi theo dòng sông số mệnh, tới trước mặt tôi thật thần kỳ, để tôi trở thành người yêu say đắm, người thân mãi không thể tách rời, là vị thần, là đứa con của tôi. Tôi vẫn chưa biết được chúng tôi sẽ ôm ghì lấy nhau ân ái, cùng chung hưởng một giấc mộng dưới ánh trăng lạnh lẽo, yêu thương nhau trong ánh dương và phong ba, cùng cãi nhau, cười lớn, kêu gào. Cái kiểu yêu đó không tài nào miêu tả được, cứ tồn tại như vậy.

Tôi còn nhớ tối đó ăn cơm còn có hai người nữa, một thương nhân ngành xuất bản người Anh và một nữ luật sư đã ly hôn sinh trưởng tại New York. Nghe nói mười năm trước, cô ta đã giúp bà vợ cũ người Do Thái của Muju lấy đi toàn bộ tài sản của anh. Sau đó chẳng may lại yêu phải anh và trở thành bạn gái anh suốt hai năm. Giờ đây, cô lại là bạn thân của anh. Cô cũng là bạn thân nhất của vợ thương nhân ngành xuất bản người Anh. Nghe ra có phần phức tạp, nhưng đó là quan hệ giao tiếp hiện đại rất điển hình.

Tôi chỉ luôn nói chuyện với hai người này, có phần hờ hững anh chàng người Nhật có thân hình to lớn, ngón tay út bên trái có vết tật (Thật ra anh có một phần tư dòng máu Italia). Do oán hận trong lịch sử, Trung Quốc không thích người Nhật là một sự thật. Nhưng tôi càng để ý tới thói cứng nhắc, háo sắc và khẩu khí chủ nghĩa đại anh hùng của đàn ông Nhật.

Thế nhưng trước khi bữa tối kết thúc, tôi không khỏi chú ý tới người đàn

ông này. Không gian dịch chuyển giữa chúng tôi truyền tới một phản ứng hóa học mãnh mai. Không biết có phải do tiếng cười của anh, lời nói của anh là cái nhìn tàn công tôi không hề che giấu, hay là miếng thịt bò bít tết do anh cương quyết ép tôi nếm thử được cắt ra từ đĩa của anh, không biết thứ gì đã thúc giục tôi để nhìn anh kĩ hơn vào phút cuối.

Một người đàn ông La Tinh thích mặc áo diên rồ, có cổ và túi áo in hoa (sau này tôi mới biết là áo hàng hiệu Comme des Garçons giá ba trăm đô la một chiếc). Dưới chân để một cái túi to đùng như túi một chủ nợ (có thể chạy trốn khỏi tình nhân bất kỳ lúc nào). Gương mặt anh không nhìn thấy rõ nét đặc trưng của con lai và sự bình lặng ẩn đằng sau lớp sương mù. Nếu so với chiếc áo quá phô trương và cái túi xách, gương mặt đó qua nho nhả, đặc biệt là đôi mắt. Tôi không khỏi thừa nhận đôi mắt đó sáng vô cùng, giống hệt ngọn đèn vùi sâu dưới hầm mỏ hàng ngàn thước, cứ lấp lánh thứ ánh sáng quái dị.

Thứ ánh sáng đó thậm chí có thể đột ngột khêu gợi được dục tính của người phụ nữ. Chí ít cũng là những người phụ nữ suốt đời dễ dàng bị ánh sáng đó mê hoặc như tôi...

Sau ba, bốn lần gọi điện thoại và email hầu hết mỗi ngày, chúng tôi đã có cuộc hò hẹn đầu tiên, trước Noel chỉ có một tuần.

Tối đó, đã bảy giờ nhưng tôi vẫn còn luống cuống sấy tóc trong buồng tắm. Trên ghế sofa trong phòng khách và trên sàn nhà vứt la liệt giày, quần áo, báo chí, và còn vài đôi tất chân dài vẫn chưa kịp kiểm tra xem có bị thủng hay không. Tiếng chuông cửa đã reo, tôi nói chớ vào cái máy ghi âm bên cửa: “Xin chờ năm phút”.

Trước giờ hẹn, tôi luôn không thể làm kịp mọi việc phải làm. Trước đây cũng vậy, trong tương lai cũng vậy. Có lẽ mẹ tôi đã sinh tôi trong một thời khắc đặc biệt. Trong số mệnh tôi hẳn đã ghi rõ một dòng “luôn trễ hẹn”.

Cuối cùng cũng quyết định đi đôi giày cao gót màu nâu hàng Ferragamo, phối cùng áo khoác màu long dê màu tím sậm, chỉ tìm thấy một chiếc găng tay da thêu hoa thủ công mua ở Roma. Tôi hít một hơi sâu, tránh để chiếc găng tay đang không biết lưu lạc ở đâu kia phá hỏng tâm trạng tôi.

Mở cửa, đi xuống lầu, nhìn thấy một chàng trai cao lớn đang đứng trong gió lạnh, ra sức giậm chân, như một con gấu ngựa, lạnh tới mức muốn ngất đi.

Đó là Muju.

Anh nhìn thấy tôi, như thể thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười chân thành. Nụ cười đó khiến băng tuyết cũng phải tan chảy. Tôi đứng trước mặt anh, có phần ngượng ngùng, rất lạ.

Anh ôm choàng lấy tôi. Lúc này tôi mới chú ý, ngoài cái ba lô to anh đeo sau lưng, trong tay anh còn xách một bao giấy lớn bên ngoài đề một hàng chữ to “Cửa hàng Sakura Nishi” và một đôi bướm màu đỏ và xanh đan nhau, khiến tôi nhớ tới lễ Noel sắp tới.

“Tặng em”, anh đẩy bao giấy trước mặt tôi.

“Cảm ơn anh, khách sáo quá... Là quà Noel sao?”, tôi ước lượng cái bao nặng trĩu, chịu không thể đoán ra nổi bên trong là cái gì.

“Không biết”, anh nói. “Thôi. Anh chỉ cảm thấy cần phải tặng em thứ này. Hơn nữa, lại đúng dịp các tiệm đang giảm giá”, anh nói rất thành thực. Tôi phá lên cười: “Bên trong là cái gì thế?”

“Em cứ bóc ra đi sẽ biết ngay”, gương mặt anh lại nở nụ cười như trẻ thơ.

Tôi lao ngay tới xé bao giấy, bên trong là một thùng các-tông. Nhìn dòng chữ viết bên trên, té ra là một cái máy phun hơi.

Tôi tròn cả mắt. Anh có phần hơi căng thẳng. “Em có thích không?... Có lẽ không lãng mạn lắm, nhưng anh nhớ có lần trong điện thoại, em từng ca thán New York quá khô, bật điều hòa lên lại càng không chịu nổi, khiến mũi em bị chảy máu...”

Mắt tôi lại càng mở to hơn, nhìn không nổi sắp phá lên cười. “Em đã nói vậy trong điện thoại sao?”, tôi hỏi, “Nhưng, em thực sự rất cần món quà này. Em là một đứa con gái thực tế. Dù sao máy phun hơi cũng tốt hơn hoa hồng gấp một trăm lần...”

Tôi nói rồi ôm anh, trao cho anh một nụ hôn nồng nàn. Hôn vào môi, chúng tôi đều bị điện giật.

Chúng tôi vội buông nhau ra, cười ha hả. “Ừ, New York đúng là khô thật”. Anh nói, như cố gắng giúp tôi che đậy niềm hưng phấn và bức bách của tôi.

“Có lẽ, tốt nhất là... đặt nó vào phòng em trước đã”. Mặt tôi đỏ, có phần bẽn lẽn.

Tôi nhắc chiếc máy phun hơi lên, xoay người chạy lên lầu. Anh chờ tôi trong một phòng khách nhỏ ấm áp dưới lầu.

“Coco”, anh gọi tôi, “Cứ từ từ thôi, đừng vội. Còn nữa, tốt nhất là em thay chiếc áo nào dày hơn đi. Cái nào đẹp nhất ấy. Bên ngoài gió to lắm”.

“Chà, lần đầu hẹn hò hiếm khi nghe thấy những đề nghị như vậy”, tôi kinh ngạc nghĩ, nhún vai.

Khi tôi nghiêm túc cuộn mình trong chiếc áo khoác bằng lông vũ màu đen nặng trĩu như một chiếc túi ngủ, xuất hiện trước mặt anh, anh lại mỉm cười.

Tôi đã bị thu hút bởi tình cảm mà anh bày tỏ. Trên người anh có một hơi ấm rất kỳ lạ. Đó không phải là hơi ấm mà bạn có được khi rời khỏi lò sưởi, bếp lò hay từ cơ thể trần trụi của một người đàn ông. Hơi ấm kỳ lạ đó khiến tôi liên tưởng tới tử cung của mẹ và ngôi chùa thấp đèn dầu, thấp nên niệm kinh... Phía trước là những hồi ức trước khi tôi sinh ra, phía sau là hồi ức sau khi tôi sinh ra, đúng vào cái ngày đầu tiên các Hòa thượng của núi Phở Đà làm pháp sự quy y cho tôi.

Những hồi ức như vậy đều dựa vào trực giác mơ hồ, phảng phất như không phải là thứ hồi ức tồn tại trong đầu, mà do sự tồn tại của từng tế bào nhỏ của da, thỉnh thoảng lại được giải phóng sau khi được kích thích khe khẽ như kiểu xúc giác. Có lúc, thứ trực giác đó còn chính xác hơn việc phân tích lý tính rất nhiều.

Một cái máy phun hơi cùng cái áo khoác to ấm áp như chiếc túi ngủ, tôi nghĩ mình đã phải lòng Muju mất rồi.

Đi qua bảy, tám khu phố, tới nhà hàng Malaysia “Nyon-ya” trên đường Grand, do Hoa kiều Malaysia mở, rất gần với đồ ăn Trung Quốc. Tôi có một cái dạ dày ngoan cố nhất. Từ sau khi tới New York, hầu như ngày nào tôi cũng ăn cơm Trung Quốc. Đồ ăn Trung Quốc ở đây tuy không ngon như ở trong nước, nhưng có còn hơn không.

Đồ ăn của họ khá ngon, nhất là món cơm dừa, cá hấp đậu tương, rau muống

xào đậu như. Muju rất thích ăn, hơn nữa lại có thể ăn được rất nhiều. Anh tự nhận là một ngày phải ăn bốn, năm bữa. Nếu ăn không ngon, tâm trạng sẽ không vui. Và nếu tâm trạng đã không vui, sẽ rất ảnh hưởng tới sức khỏe của anh.

“Đối với anh, vui vẻ và khỏe mạnh là quan trọng nhất”, anh nói.

“Thế tiền bạc thì sao?”, tôi hỏi.

“Không quan trọng lắm, đủ dùng là được”. Anh chuyên tâm ăn đĩa cá, gỡ thịt khỏi xương sạch bong. “Nhưng nếu có cơ hội giàu có, anh cũng không ngại gì mà bỏ lỡ đâu.. Anh phát hiện thấy, những người trở thành phú ông rất cần có dũng khí to lớn. Trong khi rất nhiều người không có dũng khí lại cứ tưởng tượng ra việc họ thực sự kiếm được tiền...”

Cách đánh giá về tiền bạc như vậy có chỗ độ dao của anh.

Ngoài việc viết dặm cuốn sách du lịch, dạy tư tưởng đạo giáo Trung Quốc và Yoga Ấn Độ ở một trung tâm sức khỏe cộng đồng, nghề chính của anh là nhà sản xuất phim tài liệu độc lập (nghe nói cũng là làm từ thiện. Rất hiếm người phát tài nhờ làm phim tài liệu). Anh có một phòng làm việc riêng trên phố Spring, không lớn hơn căn hộ 100 mét vuông của tôi ở phố Watts.

Trong email, anh từng nhắc đến một chương trình phim tài liệu mà anh làm gần đây. Nhân vật chính trong phim là một ca sĩ có lương tâm và một chàng trai La Tinh tràn đầy nhiệt huyết. Cả hai người đều từng là bạn bè tốt của nhau.

“Gần đây làm phim như thế nào?”, tôi hỏi.

“Khó khăn hơn anh tưởng. Cứ một lúc máy móc lại có vấn đề, một lúc lại bị ngộ độc thực phẩm, rồi diễn viên cãi nhau với anh”, anh nói, “Có thể chơi thân với người Mỹ La Tinh, nhưng làm việc cùng họ quả là đau khổ”. Anh khẽ cười.

“À, quên”, dường như anh nhớ tới một chuyện rất buồn cười, “Anh rất thích sách của em”.

“Thế là, cuối cùng anh cũng đọc rồi à?”. Tôi thở phào, nở một nụ cười chiến thắng. Có lần, trong điện thoại, anh có khoe đã mua sách của tôi bản tiếng

Anh và bản tiếng Nhật, nhưng không thích đọc lắm vì lo lắng nếu không thích cuốn sách có thể ảnh hưởng đến tình cảm mà anh đang dành cho tác giả.

“Thứ nhất là, sách và em là hai chuyện khác nhau. Hai là, anh không nhất thiết cứ phải thích em”. Ở đầu kia trong điện thoại, tôi đã phản kích như vậy. Nhưng vừa nói xong lại ân hận. Rõ ràng là ngữ khí hiển nhiên bị thương của tôi đã chứng minh rằng tôi rất coi trọng tới ý kiến của anh. Giữa nam và nữ nếu có quyền thương lượng, thì người mở miệng là tôi lại rơi vào tình trạng mất thế, dù cho giọng nói của tôi vang hơn và tốc độ nói nhanh hơn của anh.

Im lặng hồi lâu, anh khẽ nói, “Xin lỗi”.

Tôi rất ghét từ “Xin lỗi”. Đàn ông Trung Quốc không thích nói “Xin lỗi” với phụ nữ, mặc dù thật đáng ghét, nhưng so với kiểu “xin lỗi” tràn lan khắp nơi trong văn hóa phương Tây lại càng đáng ghét hơn. Tất nhiên lịch sự phải có lễ nghĩa, nhưng thực tế nó như một bức tường bằng giá được dựng nên ngăn cách bạn.

“Không sao. Cảm ơn anh đã gọi điện tới”. Tôi cố ý ngáp một cái, vội vã kết thúc câu chuyện.

Thế là ngắt quãng vô duyên.

Ngày thứ hai, anh vẽ một bức tranh hình một gương mặt xấu xí đang ăn đào, gửi qua email để chọc tôi cười.

“Cũng may mà đọc xong, anh vẫn thích nó”, tôi nhìn anh nói, hơi châm chọc.

“Đọc một lượt tiếng Nhật và tiếng Hoa. Cũng may mà phiên dịch tiếng Nhật khá tốt. em miêu tả rất nhạy cảm, giàu ý thơ”. Anh lờ tịt việc tôi vừa châm chọc.

Tôi cảm thấy tin vào điều anh nói, bởi vì anh đem lại cho tôi cảm giác chân thành và thẳng thắn.

Chúng tôi mỉm cười, nhìn vào mắt nhau. Trong khoảnh khắc cứ ngỡ như nhìn thấy chính mình trong gương.

Thiên của tôi

- 4 -

Dù sao cũng đã gọi cảm như thế

Yêu anh, không nên sợ hãi. Hãy tin anh, không nên nghi ngờ. Hãy khát khao anh, đừng kìm nén. Hãy tiếp nhận anh, không đổi thay. Với nỗi khát thèm dục vọng của anh, đừng chút e ngại.

- Dick Stuphen -

Anh cúi xuống, đốt bùng lên cái giường yêu trong đám cưới, trong cái lò dục vọng... Và cô cùng hòa mình bay bổng theo anh, bung xòe ra trong tuyết đông lạnh giá.

- Dylan Thomas - "A winter s tale" -

New York mùa thu.

Ngày thứ hai khi tôi vừa tới New York đã xảy ra sự kiện "9.11", hai tòa cao ốc trước mắt bỗng đổ sụp.

Trong một tháng tiếp đó, tâm trạng tôi không tài nào khá lên nổi: mùi xác chết, mùi khói trong các lá thư, đồ ăn Trung Quốc không ngon, lũ luật sư lòng dạ lang sói, khi hẹn hò với đàn ông New York, bạn phải cùng chia tiền ra trả.

Nhắc tới chuyện hẹn hò ở New York, tôi chưa từng gặp một thành phố nào khiến người ta đau buồn như thế. Đàn ông ở đây là một giống vật độc đáo trên trái đất này. Phần lớn trên người họ đều giàu tố chất mạnh mẽ cường tráng khiến người ta hưng phấn. Nhưng cũng nhiều khi, thói ích kỷ và cảm giác an toàn trên người họ khiến người ta cảm thấy không có lối thoát. Trong bộ phim truyền hình "Thành phố dục vọng" và trong những bộ phim truyện của Woody Allen mà người Trung Quốc quen thuộc, chúng ta đều có thể nhìn thấy bóng hình của những con người này. Trên cái thế giới này, những người đàn ông vừa có túi tiền rủng rỉnh, vừa có thân hình khỏe mạnh, tinh

thần lại bình thường cũng có lẽ có, nhưng tôi đoán chắc New York là một nơi ngoại lệ.

Một lần trong một bữa tiệc từ thiện người đông như kiến, tôi cùng một lúc quen được với hai người đàn ông: John bốn mươi ba tuổi - nhà sản xuất có quyền uy của công ty phát thanh truyền hình Columbia và Milton ba mươi tám tuổi - ngôi sao mới nổi trên đường phố Walls.

Trong lúc nói chuyện, người gặp trước vô tình để lộ khuynh hướng kỳ thị chủng tộc. Nhưng loại bệnh khó chữa này lại cần các nữ doanh nhân châu Á da vàng tới cứu vớt. Mỗi khi tới một ngày anh ta tụt quần trước mặt tôi, tôi mới phát hiện thấy đó là bộ phận sinh dục nam bé nhất từ trước tới nay mà tôi từng thấy. Bị khiếp đảm, tôi chạy ngay ra khỏi căn hộ sang trọng của anh như một con thỏ con nhảy cẫng. Sau đó nghĩ lại, vừa buồn cho anh ta, vừa cảm thấy tự hào thay cho toàn thể phụ nữ châu Á. Một số đàn ông phương Tây cứ nghĩ rằng một số bộ phận nào đó trên cơ thể phụ nữ châu Á là tương đối nhỏ, dù nó là những lời lẽ cũ rích điển hình.

Milton ba mươi tám tuổi, tuần tú. Do bố anh từng giết một cặp bé gái Việt Nam sinh đôi trong chiến tranh Việt Nam, nên anh luôn có tình cảm dằn vặt và day dứt trước những cô gái châu Á. Vì một vài nguyên nhân nào đó, anh cứ ngỡ tôi chỉ mới hai mươi ba tuổi. Sau vài lần hẹn hò, tôi phát hiện thấy anh rất ngọt ngào, lãng mạn (chà, anh từng tặng tôi một bó hồng to), nhưng đồng thời anh cũng là một kẻ hoang tưởng. Anh cứ thích huyền tưởng rằng mình vừa hủy diệt cô gái mà mình hò hẹn, lại vừa cứu thoát cô gái đáng thương đó. Gần cuối cuộc hẹn lần thứ ba, đột nhiên anh gọi tôi là "pussycat". Tôi thất kinh bởi vốn tiếng Anh cũng đủ khiến tôi cảm nhận được điều bất thường từ những từ này. Và trong một bữa tối dưới ánh nến lung linh, bất kỳ từ nào liên quan tới "pussy" đều có thể khiến tôi phẫn nộ.

Tất nhiên, tôi vẫn còn hẹn hò với anh vài lần nữa. Mặc dù trước sau cả hai gã đàn ông này đều yêu cầu chia tiền ra trả sau bữa tối, nhưng quả thực không đáng.

Vì thế, sau một vài cuộc hẹn, bạn chỉ muốn trở thành kẻ lường tính, có thể tự mình xử lý mình, tiết kiệm được thời gian, tiền bạc và bực bội. Làm phụ nữ độc thân ở Manhattan thật không dễ dàng. Huống hồ phụ nữ độc thân đến từ châu Á lại càng khó khăn, nhưng làm phụ nữ đã kết hôn cũng chẳng mấy tốt đẹp hơn.

Trước khi sang Mỹ, tôi từng nghe kể có một cặp vợ chồng người Mỹ ngay cả tiền mua xăng dầu và lương thực cũng phải chia đều nhau. Thời đó, lại cảm thấy tuyệt vọng về vấn đề chủ nghĩa nữ quyền của phương Tây.

Nếu có một làn sóng vận động nữ quyền, trên tấm biển giơ cao phải được viết rằng "Chúng tôi cần bình đẳng, nhưng không trả tiền bữa tối, tiền xăng dầu, tiền mua thực phẩm".

Một bữa tối dễ chịu cùng Muju trong một tiệm ăn Malaysia là do anh trả hết. Có thể đó là một bước mở đầu tốt đẹp.

Sau đó không lâu, vào đêm trước ngày anh phải bay đi nước Cộng hòa Dominica để thực hiện tiếp bộ phim tài liệu, chúng tôi lại gặp nhau. Tôi còn nhớ đó là đêm Noel. Sau khi cùng ăn một bữa tối ngon lành, tôi tới căn hộ của Muju ở tận cùng phía Tây.

Căn hộ không rộng, nhưng có một bầu không khí thật dễ chịu.

Từ khung cửa sổ lớn ch ạm đất kiểu Nhật với hàng trăm tấm mảnh nhỏ buông rủ, thấp thoáng những ánh đèn rạng rỡ của các kiến trúc bên đường và công viên trung tâm tối tối. Một chiếc ghế bành bằng da thật màu đen, một chiếc ti vi rất to. Trên ti vi có máy một chú voi đồ chơi làm bằng gỗ mang từ Indonesia về, chùm san hô lấy từ dưới đáy biển vài năm trước, bên cạnh là một số bồn cây cảnh có sức sống mạnh mẽ. Trong đó có một bồn cây là quà ly hôn mà vợ cũ anh tặng từ mười năm trước. Đôi khi nửa năm anh mới tưới một lần. Kế bên là một số tủ, trong đó có một tủ cổ sơn hoa mua từ Brasil về, trông như sắp sụp bất cứ lúc nào.

Ấn tượng sâu đậm nhất là khắp phòng bày biện đủ các loại quả đào và hình các thiếu nữ khỏa thân được làm từ nhựa, dầu gỗ, sứ, vải, kim loại...

Đứng trong một căn phòng sinh động và chân thực như vậy, tôi có cảm giác như một kẻ xâm lược đầy khát vọng nhìn trộm.

Dục vọng xác thịt thuần túy cùng ký ức tuổi thơ như được dâng lên từ gót chân. Quả đào, mùa hè, sữa bò, trẻ nhỏ, âm mưu, bịt mắt...

Dưới ánh đèn dịu tuyệt đẹp, tôi ngắm Muju. Ánh sáng trong đôi mắt anh lộ rõ sức mạnh khiến người ta mê mẩn. Anh đứng rất gần, nghe rõ cả hơi thở, ngửi được mùi mồ hôi, nhìn rõ màu sắc trên lớp da thịt.

Anh bung tởi một tách trà xanh Nhật Bản, đưa lên miệng tôi. Tôi nhấp một ngụm, nhưng không nuốt, mà từ từ ghé miệng lại sát gần anh.

Đôi môi anh mút chặt lấy môi tôi, run rẩy. Lưỡi vờn nhau, không có gì khiến người ta quen thuộc hơn việc kiếm tìm trong kiểu vận động này. Hương trà mới nhâm nhấm đắng, mùi thơm của tình dục khiến người ta ngất ngây... Mệt mùng khắp nơi, xoay tròn, hòa tan. Cảnh thân mật này đã diễn thử trong đầu chúng tôi vô số lần. Và lúc này, chỗ này, cái điều giống hệt trong khát vọng đã xảy ra.

Cái cách anh dùng đôi bàn tay âu yếm vuốt ve khiến tôi mê mẩn. Tôi nghĩ mình thực may mắn. Từ trước tới giờ, chưa có người đàn ông nào âu yếm tôi như vậy. Dịu dàng, đầy ấp tình cảm trân trọng, đồng thời cũng dữ dội như mãnh thú, không chút do dự, đầy ý chí và lạnh lùng không để cho phản kháng như các bậc Đế vương thường có.

Dưới đôi mắt háo hức hiêu kỳ của anh, cơ thể tôi vút bỏ luôn đường phòng ngự cuối cùng, biến thành một đồng bùn được tạo bởi đám cánh hoa nhào nhoét, một hạt trần ai, một tiếng thở dài.

Tiếp đó, lại bay lên mây. Ngón tay anh và đôi môi anh dẫn dắt thân hình tôi, khiến tôi cứ ngất ngây bay bổng hết lần này tới lần khác. Không còn ra thêm được giọt nước nào. Tôi nghĩ mình sắp chết khô.

Khoảng hai, ba giờ sáng, khi anh kết thúc trò chơi "ngón tay và bờ môi", chuẩn bị cho tôi con người anh, anh lại không làm được nữa.

Tôi không buồn bực chút nào, trái lại còn sung sướng và kiệt sức lăn ra nằm nghỉ trên chiếc gối mềm mại, rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Rạng sáng, ánh nắng xuyên qua cái cửa sổ trần trụi, rọi chiếu lên giường như một lớp mật dính. Đó là giấc ngủ đầu tiên ở New York mà tôi thấy ngon giấc kể từ sau khi tới đây được ba tháng.

Cái gối bên trái trống không. Trên tấm ga giường bên trái vẫn còn hằn vết do thân hình anh in dấu. Mé bên phải giường, cũng chính là trên sàn nhà phía bên tôi, có một chiếc máy phun hơi rất quen thuộc đang phun phì phì. Nhìn thấy nó, tôi không khỏi buồn cười.

Tôi nhòp cái lưng lười nhác, chậm chạp tụt xuống giường, chân trần đi ra khỏi phòng khách.

Muju đang mặc áo ngủ, ngồi khoanh tròn trên tấm nệm tròn màu xanh nước biển sẫm. Anh ngồi lặng phắc, mang một dáng vẻ khiến tôi cảm thấy thật kính nể và lạ lẫm.

Có một số đàn ông, chỉ cần khi anh ta đi vào cơ thể bạn, bạn mới cảm thấy mình đang có anh ta. Nhưng khi ra khỏi giường, anh ta lại biến thành một người xa lạ như thể từ trước bạn chưa từng gặp mặt. Nhưng Muju không phải như vậy.

Điều khiến tôi thấy e ngại và xa lạ lại bắt nguồn từ sự trầm tư và tĩnh lặng của anh. Trong cái tư thế ngồi im lìm và suy ngẫm không biết theo kiểu Ấn Độ hay kiểu các đạo gia Trung Quốc này, một sức mạnh kỳ lạ như lan tỏa khắp phòng.

Tôi ngồi im trên ghế sofa, cuộn tròn người, lặng lẽ ngắm nhìn cái lưng của Muju. Ánh sáng xuyên qua lớp màn cửa sổ, những đốm nhỏ sang sáng soi rọi lên đồ vật trong phòng, lên những trái đào và các phụ nữ mang hình thù kỳ quái. Tất cả giống hệt như một giấc mơ.

Không biết bao lâu sau, tôi mới tỉnh dậy. Lúc này tôi mới phát hiện rằng té ra mình đã ngủ thiếp trên ghế, và Muju vẫn ở tư thế cũ. Thời gian như không liên quan tới anh. Anh ở đó, nhưng như thể không hề ở đó.

Tôi lại nhòp tấm thân lười nhác trở dậy, thấy thật nhẹ nhõm. Từ lúc bước vào căn hộ này, đã có một thứ vừa ấm áp, vừa an toàn tác động tới cơ thể và cảm giác của tôi. Dường như đây chính là nhà tôi, và tôi đã sống ở đây mười mấy năm rồi, chứ không phải chỉ qua một đêm.

Cuối cùng Muju cũng nhắc người khỏi tấm nệm. Anh tiến lại gần tôi, mỉm cười hỏi, "Em không lạnh sao?". Anh hôn vào môi tôi, lấy tay ra sức xoa lên thân hình không một tấm vải che thân của tôi, khiến làn da trần trụi nổi da gà vị lạnh.

"Đề anh tìm cho em một cái áo tắm nhé", vừa dứt lời anh định đi vào toa lét.

Tôi ngăn anh lại, "Không sao đâu". Mặt tôi hơi đỏ, nhưng vẫn kiên quyết xoay mặt anh lại, chậm chạp hôn anh. "Cái em cần là...", tôi lúng búng một

tay khẽ trượt xuống phía dưới bụng anh. Anh khẽ kêu lên một tiếng, dúi mạnh tôi xuống chiếc ghế sofa.

Lần này không còn màn diễn lượn lờ của các ngón tay và làn môi. Anh vội vã từ toa lét chạy ra, trong tay nắm một bao cao su. Rồi anh chui tuột vào cơ thể tôi, sôi nổi và mạnh mẽ.

"Anh ta có thể là bất cứ thứ gì, bất cứ người nào...", trong cơn cao trào, tôi mê mẩn nghĩ.

Anh cũng thấy sung sướng tới tột đỉnh.

Chiều hôm đó, Muju lên máy bay. Chúng tôi tạm xa nhau ba tuần. Đối với tôi, quả thực quá lâu.

Thiền của tôi

- 5 -

Sinh nhật lần thứ 29

Thời gian trôi như nước chảy!

- Không Phụ Tử -

Năm tháng khó khăn nhất trong cuộc đời là quãng thời gian từ 10 tuổi tới 70 tuổi

- Helen Hayes -

New York ngày mùng ba tháng Một, không có hát hò, không có nhạc Jazz bay trong không gian, không có Muju, không có tiệc sinh nhật bóng bẩy mừng hai mươi chín tuổi. Chỉ có tiếng gió rít như dao từ hồ Đông và hồ Hudson thổi tới, khiến làn da rúm lại những vết nhăn.

Hai mươi chín thực là độ tuổi khiến người ta phải ngại ngùng. Bạn không biết được mình vẫn là một cô gái, hay đã thành một người đàn bà. Từ đám

quần bò cũ và váy xống trong tủ, ngửi chỉ tôi hấy một mùi thương cảm. Đó là mùi của thời thanh xuân dần trôi. Mặc dù ở tuổi hai mươi chín, bạn càng dễ dàng đạt được cao trào tình dục hơn tuổi mười chín, nhưng bạn không biết được bản thân mình lúc này thực sự vui hơn hay buồn hơn.

Năm hai mươi chín tuổi, mẹ tôi đã có một đứa con gái tám tuổi. Năm hai mươi chín tuổi, Marilyn Monroe đã chiếm được tình yêu của đàn ông cả thế giới. Sau khi Quan Thế Âm mà người phương Đông thường sùng bái quỳ lạy, từ công chúa biến thành ni cô, Phổ Đà Sơn hai mươi chín tuổi đã ở "Hải Thiên Phật Quốc" tu hành thành tiên.

Năm hai mươi chín tuổi, tôi rời xa tổ quốc, trôi dạt nơi xứ người. Cũng may mà tôi vẫn còn thích New York, đặc biệt là New York từ sau khi tôi có được Muju.

Sáng đó vừa thức giấc, tôi nhận được điện thoại của Muju gọi tới. Vừa nhắc lên, anh đã nói ngay: "Chào em, chúc mừng sinh nhật. Nhưng, bây giờ, đừng nói gì vội nhé".

Tôi phá lên cười, anh vội vàng suyt suyt ngăn lại. Tôi đóng tai lên, quả nhiên nghe thấy một thứ âm thanh rất vui tai, như tiếng chim kêu.

"Cái gì vậy? Chim phải không?", tôi hỏi.

"Em thích không?", anh chưa trả lời vội.

"Thích, có thể ngửi được cả mùi thơm mát lành của cánh rừng vừa mưa. Là loài chim gì vậy?"

"Không phải, là một loại ếch đặc biệt, chỉ ở vùng này mới có. Người bản xứ gọi nó là Coqui", anh cười phá lên, xem ra có phần đắc ý tợn.

"Ếch mà cũng có thể kêu như chim vậy sao. Mang về một con cho em xem đi", tôi cũng bật cười, thấy thật vui.

"Anh sẽ mang quà về cho em, nhưng không phải là Coqui", anh nói.

Nghe nói người Nhật rất thích tặng quà, nhưng quà thực đây cũng không phải là nhược điểm gì.

Mở máy tính ra, có không ít thư từ của bạn bè gửi tới chúc mừng sinh nhật. Hỉ Nhĩ khoe cô vừa gửi tới cho tôi một chiếc váy ngủ bằng tơ màu trắng. Trên đó, cô đã dùng axit crilic vẽ một bông sen lớn màu đen.

"Hoa sen, màu đen, váy ngủ bằng tơ tằm, đều là thứ mà cậu thích đấy nhé. Theo luật lệ cũ, tất nhiên mình làm hai chiếc giống hệt nhau. Một chiếc tặng cậu, một cái cho mình. Tình bạn muôn năm!

Chúc cậu hai mươi chín tuổi trở thành một người đàn bà vui vẻ, viết được sách hay, hẹn hò được người đàn ông tốt.

Tái bút: Mình đã là kỹ hình bông sen, đừng lo khi giặt bị mất màu nhé".

Tôi nhin cười không nổi trước máy tính.

Trong số quà sinh nhật hàng năm, phần quà của Hỉ Nhĩ luôn khiến người ta phải kỳ vọng nhất. Cô ấy thích có những thứ giống hệt tôi. Thế rồi dần dần, việc mua hai món quà đã trở thành luật bất thành văn giữa chúng tôi. Một lần, tôi mua hai cái máy đo trứng rụng, một cái cho tôi, một cái tặng cô ấy. Sau khi nhận được quà, cô suýt nữa giết chết tôi. Tôi đã quên mất cô không cần dùng thứ này.

Bà chị họ Chu Sa lớn hơn tôi bốn tuổi và anh chồng họa sĩ D cùng vẽ một tấm e-card tặng tôi. Trên thiệp là gương mặt tươi cười của đứa con trai ba tuổi của họ.

Nụ cười tươi như hoa hồng của thằng nhóc khiến tôi không khỏi ngưỡng mộ và ghen tị. Từ nhỏ, tôi đã ghen tị với nhan sắc, trí thông minh và đức tính lương thiện của chị. Hồi còn đi học, tôi đã từng làm những việc thật đáng sợ như vấy mực tàu lên chiếc đầm trắng chị mặc biểu diễn trên sân khấu.

Chị không chỉ là một bà mẹ vui vẻ, mà còn là một nhà quản lý tài hoa của một công ty liên doanh có vốn đầu tư của Mỹ. Sự nghiệp và gia đình đều vẹn toàn, thuộc thành phần trung lưu đang được hình thành nhanh chóng ở Trung Quốc.

Quỹ đạo cuộc sống của chúng tôi hầu như không bao giờ đan xen với nhau. Nhưng chúng tôi cùng ngưỡng mộ nhau. Có lúc chúng tôi còn hướng về cuộc sống hoàn toàn khác nhau của đối phương. Chúng tôi đều hiểu cách trân trọng cơ hội, phát triển mình. Cơ hội của phụ nữ thời nay luôn nhiều

hơn các bậc tiền bối.

Anh bạn cũ Jimmy Wong gọi điện tới. Chúng tôi đã hẹn tối nay đi ăn.

Mười ba năm trước, tôi và Jimmy Wong đã quen nhau. Lúc đó, anh là một nhà thơ trẻ nổi tiếng Trung Quốc nhưng rất kiêu ngạo và phóng túng. Đầu thập niên 90, anh đưa vợ - cũng là một nhà thơ - cùng đứa con gái mới sinh di dân sang New York. Sau đó, để nuôi sống mình trong cái thành phố đắt đỏ này, anh và vợ anh đồng thời cùng chấm dứt nghiệp thơ ca. Vợ anh đi làm thuê ở xưởng may và tiệm ăn trong khu phố Tàu. Anh đi học luật tại Đại học New York, khổ luyện thăng trầm mãi mới đến ngày cầm được giấy phép hành nghề luật sư. Anh trở thành luật sư di dân, chuyên phục vụ cho hàng nghìn người Trung Quốc muốn kiếm được tấm thẻ xanh. Rất nhanh chóng, anh lập được văn phòng riêng trong khu Hoàng hậu Flushing và Lower Manhattan. Nhưng rồi anh ly hôn. Vợ cũ của anh mở một công ty nhập khẩu đồ dùng giả cổ trong gia đình từ Trung Quốc đại lục, tới nay đã kiếm được lợi nhuận hàng trăm ngàn đô la Mỹ một năm.

Nghe nói 90% các nhà thơ đều có tài kiếm tiền, chỉ có điều họ có muốn hay không.

Sau khi tôi tới New York, hầu như tuần nào Jimmy Wong cũng gọi điện cho tôi một lần, và cứ cách hai tuần lại mời tôi đi ăn.

Anh mập hơn nhiều so với trước, tóc cũng ít hơn nhiều. Trên gương mặt luôn có vẻ cảnh giác và chán ngán thường thấy của các luật sư. Suốt mấy năm sau khi ly hôn, anh vẫn sống độc thân, vẫn thích bia lạnh và phụ nữ nóng hổi. Nhưng số đàn bà ngủ với anh càng nhiều, anh lại càng cô đơn.

Anh từng nói tôi là ứng cử viên thích hợp nhất để cùng ăn tối. Có lúc tôi không thể đi ăn tối với anh hai tuần một lần, anh rất thất vọng, nhưng cũng chỉ diễn ra trong ba phút. Nói ra, tình hữu nghị giữa chúng tôi hầu như toàn mỹ, cùng ngưỡng mộ nhau, cùng quan tâm lẫn nhau, không hề cãi nhau (thật kỳ lạ), và cũng chưa bao giờ yêu nhau. Tối giờ, chúng tôi cũng chưa từng bị quấy rối bởi khát vọng tình dục, nhưng lại có thể bàn tán điên cuồng về cuộc sống tình dục của nhau.

Lần này, chúng tôi chọn được một tiệm ăn Thượng Hải có tên là "Lão Chính Hưng" gần phố Mott ở khu phố Tàu. Ở đó có đồ ăn Thượng Hải rất chuẩn.

Vừa gặp mặt, khuôn mặt luôn mát kiên nhẫn của Jimmy bỗng tươi cười rạng rỡ. Anh mở rộng cánh tay, ôm choàng lấy tôi. "Thật không ngờ chúng ta chơi với nhau được lâu đến vậy!". Anh nói, rồi ngắm nghía tôi hết lượt. Tôi mặc một chiếc áo len cao cổ lông thỏ màu gạo và một áo jacket da dê màu đen. "Thời gian như không có tác dụng gì lên người cậu thì phải. Nhìn kìa, rõ ràng vẫn như cái hồi gặp cậu lần đầu ở Bắc Kinh. Vẫn gương mặt vô tội đó!".

Tôi bật cười. Những lời chúc tụng vẫn luôn có tác dụng. Có điều tôi không được cao mấy, tóc dài, mặt tròn, rất dễ bị tưởng lầm là vô tội.

Anh rút từ trong túi ra một chiếc hộp thắt nơ bằng lụa đỏ, đẩy tới trước mặt tôi. "Cái gì thế?", tôi tò mò cầm lên, lắc lắc bên tai, cố đoán xem là vật gì. Từ nhỏ tôi đã quen nhận đủ các loại quà tặng, khiến không chỉ một người cho rằng tôi quá mê quà cáp. Còn Muju trong một ngày sau đó lại trách tôi là "ngạo mạn không cần thiết".

Dường như Jimmy rất thích cử chỉ trẻ con của tôi. "Nghe ra cái gì không?", anh mỉm cười, "Là cái lắc ngọc, thông dụng lắm. Nếu như mười năm trước, nhất định mình sẽ tặng cậu một bài thơ".

"May mà giờ đây đã là mười năm sau", tôi cười. Có thể anh cho đây là câu nói đùa, nhưng sự thực là dù khi tôi điên rồ nhất, có vò đầu bứt tóc để viết, cũng chưa bao giờ coi nhẹ cái đẹp của mọi thứ vật chất. Tơ lụa rất đẹp, ngọc cũng rất đẹp, hàng hiệu Prada cũng rất đẹp, xe thể thao Ferrari cũng rất đẹp, tiền đô Mỹ có hình Franklin cũng rất đẹp.

Nhân viên trong tiệm Lão Chính Hưng đều nói được tiếng Thượng Hải chuẩn. Trang phục và đầu tóc của họ chỉnh tề hơn đám vượt biên làm thuê cho tiệm ăn Phúc Kiến. Một cậu Nhân viên mắt dài và hẹp mang thực đơn tới. Chúng tôi chọn món bánh bao nhân cua Thượng Hải, thịt lợn kho gia truyền, măng xào. Đặc biệt là món súp thịt lợn ướp tuyệt diệu. Nhưng đây là món ăn đặc sản Thượng Hải từ thời xa xưa, ngay cả ở Thượng Hải ngày nay cũng không tìm ra. Thật không ngờ vẫn được duy trì nguyên vẹn ở New York.

Từng khu phố Tàu ở nước ngoài giống như một cỗ tàu hỏa cũ kĩ cứ rù rì chạy, khoác lên mình những kí ức về một đất nước Trung Hoa truyền thuyết và cổ kính. Còn Trung Quốc ngày nay lại y hệt một con tàu nhanh với cái đầu lao vun vút như viên đạn, chạy rất xa trên chặng đường phát triển kinh tế

thương mại.

Đồ ăn ngon, rượu nồng, cuộc trò chuyện càng thêm tâm đắc.

Cảm giác thi ca của Jimmy dường như lại quay về. Chúng tôi thảo luận về quan điểm tôn giáo của Dostoyevsky và Hermann Hesse. Rồi tự nhiên lại nói tới chuyện nhà cửa, xe hơi, vườn hoa, rồi dần dần lại xoay về tình dục là đề tài mà anh thích bàn luận nhất.

"Hình như New York không gọi cảm bằng Thượng Hải", tôi nói.

"Mình cũng nghĩ như vậy", anh uống một ngụm bia to, "Tệ hơn là New York có thể khiến một người đàn ông lúc thì rừng rực lửa tình, như một kẻ chết đói chết khát, lúc lại như một gã bất lực, suốt năm không muốn làm tình".

"Khi mình vừa tới đây được một tháng, mỗi lần đi ra ngoài đều cố tình ăn vận xấu xí hơn. Như vậy tỉ lệ bị cười và bị cưỡng hiếp cũng ít đi một chút", tôi vừa nói xong, đã cùng Jimmy phá lên cười.

Mấy ngày trước, mẹ tôi ở Singapore xa xôi rất lo lắng gọi điện tới. Bà vừa đọc được một cái tin cho biết, gần đây trên một bến tàu điện ngầm ở New York có một gã đồng tính đã đẩy một cô gái nước ngoài xuống đường ray khi tàu vào ga. Bà lại dặn dò tôi khi đi ra ngoài phải cẩn thận, không nên ăn mặc quá khoa trương, khi tới ga tàu điện ngầm phải đứng lùi vào trong sân ga.

Ai bảo tôi sống trong cái thành phố nổi tiếng lưu manh nhất thế giới này?

Tình dục ở đây không đáng giá một đồng xu, có thể nhặt ở bất cứ chỗ nào. Nhưng con người ở đây thực ra đã đánh mất niềm vui thú cổ điển của tình dục, đã quên mất cái thú ngồi trong quán cà phê, trao nhau những ánh mắt đầy ẩn ý, nhần nha buồn lờ, từ chối, rồi phối hợp, ngưng nghỉ, lại đùa giỡn, lại cự tuyệt, rồi lại ngưng nghỉ...

Cái kiểu thăm dò một tiến một lùi, cái kiểu chiến thuật kéo cưa đó cần có thời gian. Nhưng ở New York, thời gian lại quá đắt đỏ.

Còn Thượng Hải, mặc dù ngày càng giống New York, nhưng vĩnh viễn không bao giờ trở thành New York. Chỉ ít thì bầu không khí ở Thượng Hải

mãi ẩm ướt như thế. Khí hậu đó khiến bạn liên tưởng tới một vườn hoa sau cơn mưa hoặc tới cơ thể người phụ nữ vừa tắm xong.

"Trong cuốn sách Anh em nhà Karamazov, Dostoyevsky đã mượn tôn giáo để lên giọng phán: Bí mật của con người không chỉ nằm ở phải sống, mà còn có cả lý do để tiếp tục sống". Jimmy nâng cao ly rượu: "Nào, vì lý do phải sống tiếp của chúng ta, cạn chén".

Thiên của tôi

- 6 -

Tuyết

Những thứ cao nhã là: Trang phục màu tím nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo trắng. Con vịt nhỏ. Đá bào đựng trong bát vàng mới. Hoa mai rơi trên tuyết ngập đầy.

- Sei Shōnagon -

Thời tiết rất buốt và nhiều gió.

Một sáng thức dậy, kéo chiếc rèm cửa sổ bằng lụa đen trĩu nặng, kính ngọc phát hiện thấy một màu bạc trắng bên ngoài cửa sổ. Tuyết rơi rồi! Một trận tuyết cực lớn.

Những bông hoa tuyết to bằng nắm tay bay lượn khắp trời. Đẹp đến nỗi ngỡ như đang mơ. Tòa nhà, đường phố, xe hơi, rừng cây tất cả đều bị tuyết giấu kín vào lòng. Thế giới như biến hình, đột nhiên chỉ còn lại ý thơ

Hồi nhỏ, tuyết rơi đối với tôi có nghĩa là năm mới, đập trúc, vây quanh bếp lò lột quýt ăn. Nhưng từ khi tôi bước vào thời thanh xuân, Thượng Hải cũng không rơi một trận tuyết thực sự nào.

Trận tuyết lớn đầu tiên ở New York đã đánh thức mọi ký ức có liên quan tới tuyết trước kia. Tôi mơ màng ngồi trên nắp bàn cầu, ngó đăm đăm ra màn tuyết trắng bên ngoài. Rồi đánh răng, chải đầu, làm công việc vệ sinh đơn giản, ăn nốt số bánh chèo hôm qua còn sót lại. Khi làm một số công việc quá

quen thuộc buổi sáng, đôi mắt vẫn đắm đuối nhìn ra cảnh mình hóa thành một bông tuyết, nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, tinh khiết, đẹp đẽ, không thể làm chủ, rơi xuống đất, tan ra hoặc bị một đế giày bẩn thiêu nghiến nát...

Quá trình sống có thể cũng chỉ đơn giản như thế, cũng bay bổng trong không gian như một bông hoa tuyết, như một ngọn đèn leo lét, như hai tòa nhà mới mấy tháng trước còn sừng sững ngất ngưỡng bỗng phút chốc hóa thành tro bụi trong vùn vùn một tiếng đồng hồ.

Nhưng sau khi những bông tuyết đã tan thành nước, lại bắt đầu bốc hơi bay lên không trung, rồi một ngày nào đó chúng lại biến thành một bông tuyết bay lượn trên không. Cũng như vậy, cái chết của con người có lẽ là một cuộc nghỉ ngơi. Để khi lại mở mắt, bạn sẽ phát hiện ra mình đang bắt đầu một cuộc sống khác ở một nơi khác trên thế giới.

Cái gì cũng chỉ là tạm thời, là hư ảo, là biến đổi. Nhưng sự biến đổi và hư ảo đó chính là sự vĩnh hằng. Ở đó hầu như có con đường dẫn hướng tới nhận thức toàn mỹ. Mỗi bước đi trên con đường đó đều là vĩnh hằng, là tái sinh.

Tôi bóp vụn đầu mẫu thuốc, cũng cảm thấy kinh ngạc vì những ý nghĩ sôi sục của mình.

Tuyết vẫn đang rơi, nhưng đã nhẹ hơn rất nhiều. Một vài bông tuyết va phải cửa sổ kính, thoát một cái đã tan hết.

Tôi ngồi gần cửa sổ, mở máy tính xách tay, check mail. Vẫn có rất nhiều mail như thế. Ngoài những mail rác thường gặp như kiểu "kiếm tiền mà không cần làm việc" hoặc "làm thế nào để cùng đạt được khoái cảm", cũng có không ít thư từ do người quản lý gửi tới của các nhà xuất bản, giới báo chí hoặc các học sinh, học giả của khoa Đông Á. Tất nhiên cũng có không ít thư cá nhân.

Trong vô số lá thư đó, tôi luôn mở thư của Muju ra trước. Chúng tôi viết thư cho nhau mỗi ngày, cùng chia sẻ mọi chuyện xảy ra và những nhung nhớ về nhau.

Trong lá thư hôm đó, anh khoe sắp đến thủ đô Havana của Cuba. Ở đó sắp có một đêm ca nhạc lớn miễn phí với sức chứa hai mươi ngàn người, nhằm phục vụ cho giai cấp công nhân với những ca khúc ngợi ca đất nước dẫu

cảm này đã dám nỗ lực tranh đấu với chủ nghĩa đế quốc Mỹ. Đêm nhạc sẽ có Castro tham dự.

Nghe nói ngay từ hai tháng trước, poster về đêm nhạc này đã được dán đầy khắp hang cùng ngõ hẻm. Hai kênh truyền hình duy nhất của địa phương cũng không ngừng phát quảng cáo.

Cuối thư, anh cho tôi biết vừa ăn sáng với cô vợ thứ nhất và cô vợ thứ ba của Julio. Hai người phụ nữ La Tinh, một người tóc nâu, một người tóc vàng. "... Suốt từ đầu tới cuối bữa, họ chỉ toàn nói xấu anh ấy bằng cái giọng rất khó chịu... Họ khiến anh liên tưởng tới sữa bò và mật ong, rất dễ kích thích đến dạ dày. Nhưng đồng thời cũng gây tổn thương rất lớn, y hệt như chiếc mô tơ chuyển động với tốc độ nhanh". Anh miêu tả trong thư như vậy.

Những kiểu quan sát và miêu tả của anh khiến tôi không khỏi kinh ngạc và mê say. Qua đôi mắt anh, tôi có thể nhìn thấy được những sắc màu, những hình dáng, những nhân vật, những câu chuyện mà trước đây không hề để tâm hoặc không mấy hứng thú.

Tôi phải thừa nhận rằng trước khi quen Muju, tôi không rõ nước Cộng Hòa Dominica nằm ở góc nào trên trái đất.

Vì thế anh mới cùng một ban nhạc tới Cuba, tham gia đêm nhạc không phân biệt giai cấp có Castro tới tham dự. Tôi thấy như vậy thật tuyệt.

Tôi nhấn nút trả lời, kể cho anh rằng hôm nay New York đã có tuyết lớn. "Cảnh tuyết rơi tuyết đẹp. Em ước gì có anh bên cạnh... Em ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết mấy tiếng đồng hồ. Không hiểu tại sao, đột nhiên có nhiều suy nghĩ kì quái ủa đến. Em nghĩ đến những chuyện như chết chóc, vĩnh hằng, tái sinh...". Tôi rít một hơi thuốc, ngần ngừ một lúc nhưng rồi vẫn đánh tiếp một hàng chữ, "Em còn nghĩ không biết có nên sinh con hay không. Trước đây em rất ghét mang bầu. Cứ tưởng tượng ra cảnh đó, có một thứ chui vào bụng mình vò xé tuổi xuân của mình và ngày càng lớn lên... Nhưng giờ đây em lại bắt đầu suy nghĩ về chuyện này. Có lẽ tình cảm của em đối với anh thực sự là tình yêu".

Tôi đi lại trong phòng, hưng phấn, vui sướng. Mặc dù một mình nhưng không hề cảm thấy cô độc.

Bốn bề tĩnh lặng, tiếng ống lò sưởi bằng hơi nước phát ra phì phì khe khẽ.

Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chó tru của nhà hàng xóm bên trái, tiếng chuông cửa của cậu thanh niên Trung Quốc giao đồ ăn tới tận nhà. Những âm thanh vẫn thường nghe thấy ở những căn hộ cũ này là một phần trong cuộc sống thường nhật của tôi. Nếu một lúc nào đó không nghe thấy những âm thanh này, sẽ cảm thấy như thể hàm răng đầy đặn thẳng tắp bỗng khuyết một cái răng, thủng một lỗ đen nho nhỏ.

Tôi nằm dài trên ghế sofa, đọc hồi kí cuối đời của Trương Ái Linh hồi ở Mỹ, mượn ở thư viện khoa Đông Á về. Chẳng mấy chốc, tôi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối, ti vi nhà ai bật to tương, mùi thịt rán thơm lừng, nghe nóng cả mũi.

Tuyết đã ngưng hẳn. Trên mái nhà ngoài cửa sổ không xa đã phủ kín một lớp tuyết dày, làm nổi bật nền trời u ám. Tuyết trên mái nhà sáng loáng, dịu dàng, như một chiếc thắt lưng màu xanh bạc, hắt lên thứ ánh sáng tĩnh lặng và sâu thẳm. Thứ ánh sáng đó tỏa sáng màn đêm, xuyên qua cánh cửa kính nho nhỏ, xộc thẳng vào mắt tôi. Cảnh tượng đó đẹp tới sắc lạnh, không một màu sắc nào có thể diễn tả nổi.

Tôi mặc một chiếc áo khoác bằng lông vũ to sụ, quàng một cái khăn lông thỏ viền chỉ vàng bé xíu, đeo đôi găng tay bằng da dê thêu hoa, mất khối thời gian loay hoay tìm chìa khóa trong kẽ hở của ghế sofa. Mở toang cửa, tôi bước thẳng ra đường.

Xe dọn tuyết vừa đi qua. Trên đất cũng không còn nhiều tuyết. Gió se se, tôi chậm rãi một mình đi về hướng tiệm ăn Lão Chính Hưng ở khu phố Tàu. Phục vụ ở đó đều nhận ra tôi và biết tôi muốn gọi món gì.

Buổi tối lúc lên giường nằm ngủ, tôi phát hiện thấy mình cũng giống hết nhiều ngày trước đây, suốt cả ngày chẳng hề nói năng gì.

Ở cái thành phố New York nhộn nhạo này, không có gì hạnh phúc hơn hoặc cô độc hơn là cái cảm giác không làm gì, cũng không nói gì, cứ để thời gian dần trượt trôi.

Thiền của tôi

Tình dục và thiên trong nhà bếp

Âm thực nam nữ là nhu cầu sinh tồn lớn nhất của con người.
- Không Phu Tử -

“Hôm nay chúng ta ăn cơm của ngày hôm nay... Ở Nhật Bản, vào mùa xuân, chúng tôi ăn dưa chuột”
- Linh Mộc Tuấn Long – “Tư tưởng Thiên Giáo, tư tưởng của kẻ mới nhập môn” -

“Tại sao thực phẩm lại có hàm ý tình dục? Tại sao phụ nữ thường gọi cánh đàn ông tuần tú là “bữa tiệc”? Tại sao phụ nữ Pháp thường gọi người tình của mình là “cây bắp cải bé bỏng của em”? Tại sao đàn ông lại miêu tả những người phụ nữ gọi tình là món điểm tâm?

Cuối cùng thì Muju cũng sắp trở về. Tối nay sẽ về tới New York.

Tối đó, tôi lại được mời dự tiệc sinh nhật của một vị giáo sư nổi tiếng của trường đại học Columbia.

Ông đã chín mươi hai tuổi nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn, có thể nuốt gọn một miếng bít tết to dùng trong một phút. Ông luôn đem theo mình một chiếc máy ảnh lấy ngay, cứ gặp được fan nữ hâm mộ trẻ đẹp nào, nhất định ông đều đòi chụp cùng. Clic một cái, vài phút sau đã có thể được ngắm nhìn gương mặt rạng rỡ của ông dần hiện ra trên tấm phim, rồi tiếp đến là cánh tay ông khoác lên bờ vai cô gái, rồi gương mặt cô gái mỉm cười hoặc nghiêm trang.

Tôi thầm nhẩm tính giờ chuyển bay của Muju sẽ tới JFK, chờ đợi giây phút được thoát thân. Một nhà phê bình sách quyền uy bụng một ly rượu tới ngồi cạnh tôi, hưng phấn cao giọng thảo luận về không gian phát triển của các nhà văn nữ ngoài những đề tài như kinh nguyệt, tình dục, cú tã của trẻ con... Và khoảng cách khác biệt giữa văn hóa phương Đông và phương Tây ngày càng bị thu hẹp, cũng giống như giữa đàn ông và đàn bà vĩnh viễn luôn

có sự tồn tại khác biệt cơ bản về giới tính.

Tôi cười ha hả, chẳng thèm để tâm, mãi cho đến khi bị người ta vô tình huých phải, ly rượu trên tay đổ ụp lên cái áo đắt tiền của nhà lý luận. Và cái áo khoác bằng tơ đắt tiền của tôi may kiểu Trung Quốc cũng bị rượu vodka của ông ta tưới đầm.

Mấy người xung quanh cùng đồng loạt nói xin lỗi, cảnh tượng lúc đó thật hỗn loạn. Tôi nhân cơ hội đi tìm giáo sư, tặng ông món quà sinh nhật – một chiếc máy ảnh chụp hình của Nhật Bản sản xuất, rồi vội vã cáo từ.

Chung cư của Muju có một phòng khách lớn sang trọng, đặt một bình hoa to đùng. Nhân viên bảo vệ có năm, sáu người cao to, mặc veston đen.

Đây là lần thứ hai tôi đến, nhưng họ vẫn phải gọi điện lên thông báo trước rồi mới cho phép tôi lên. Hệ thống an ninh nghiêm ngặt như vậy nhưng dường như không mấy tác dụng tới việc giảm bớt tỉ lệ phạm tội ở thành phố này.

Thang máy lên tới tầng bốn lăm. Cửa vừa mở, tôi không kịp ngó nghiêng, lao thẳng về bên trái, chạy như bay tới căn hộ của anh. Bỗng dưng sau vắng tới tiếng cười và tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, giật mình, là Muju.

Té ra sau khi nhận được điện thoại của bảo vệ, anh đã nấp bên cửa thang máy, đợi tặng tôi một niềm vui bất ngờ và lãng mạn. Đáng tiếc là tôi đi quá nhanh.

Chúng tôi cùng cười phá lên. Từ sau khi anh tặng tôi chiếc máy giữ độ ẩm rất thực tế trong lần hẹn hò đầu tiên, sự lãng mạn của chúng tôi rõ ràng khác hẳn của người khác. Còn nhớ một lần đang nói chuyện điện thoại, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời ngoài cửa sổ, mặt trăng vẫn trắng sáng và tròn trịa như thế, như một giọt màu trắng trên bầu trời đen như mực. Thế là tôi buột miệng: “Chao ôi, ngẩng nhìn trời, nhìn trăng, đẹp quá, lãng mạn quá...” Lời vừa dứt, đầu dây bên kia im ắng hẳn vài giây rồi chúng tôi cùng cười âm lên.

Hai từ “lãng mạn” phải dùng trái tim để kiểm nghiệm, tuyệt đối không thể dễ dàng nói ra miệng. Một khi đã nói thành lời, lãng mạn sẽ trở thành một vở hài kịch rẻ tiền chọc cười.

Va ly của anh vẫn vớt trên sàn nhà ở phòng khác, chưa kịp cất đi. Đèn trong nhà bếp bật sáng trung. Anh loay hoay ở trong đó tìm dao, tìm cốc. Hai trái chanh bóng lộn đặt trên thớt.

“Em có muốn một tách trà chanh không?”, anh hỏi.

“Để em làm cho”, tôi vừa dứt lời, anh đã lập tức dừng tay, “Hay quá, vậy em làm đi nhé”.

Anh đẩy cái ấm đun nước tới trước mặt tôi, lau khô tay, thơm tôi một cái rồi vội vã ra khỏi bếp.

Tôi cũng không thạo chuyện bếp núc như anh, nhưng pha một tách trà cho bạn trai từ phương xa về cũng là một chuyện đầy tình cảm. Tôi bắt đầu hành động.

Nói thực lòng, đây là cái bếp giống ý nghĩa cái bếp nhất mà từ trước tới giờ tôi từng nhìn thấy. Nó rộng rãi, ấm áp, sáng rõ, lấy màu trắng làm gam màu chủ đạo, các thiết bị hiện đại tới mức không thể tin nổi.

Chiếc tủ lạnh to đùng rất bắt mắt, giống như một chiếc xe chở hàng nhỏ được dựng đứng. Trên cánh cửa tủ lạnh có máy uống nước và máy làm lạnh. Trong tủ có thể bày một giá đồ uống có thể chứa được gần năm lít, phân tầng rất kiên cố. Những đĩa đồ ăn thừa được bọc kín, ngăn đựng đồ rất lớn.

Lại nhìn ra bốn phía, trong chiếc làn mây lót một mảnh vải sạch màu sắc kiểu Nhật. Một bình hoa sứ màu trắng vẫn chưa kịp mua hoa cắm. Trên kệ bếp màu trắng xếp hơn hai trăm chiếc đĩa lớn, đĩa nhỏ, bát, cốc. Dưới gầm bếp đặt hơn hai chục loại nồi niêu có chức năng khác nhau và hơn mười con dao đủ các loại hình. Trên hai chiếc giá gỗ xếp kín ba mươi lọ gia vị đủ màu sắc và mùi vị ngay ngắn theo đúng thứ tự bảng chữ cái. Vài cuốn sách vớt trong góc. Cầm lên xem tựa sách, “Làm thế nào dùng não phải nấu ăn”, “Ý thiên trong nhà bếp”...

Trong một căn bếp hưng vĩ, cuộn cuộn sức sống và đầy ắp tinh thần, cơn đói khát về sinh lý và tâm lý dập diu cùng áp lực cứ nhảy nhót trong dạ dày tôi.

Tôi lóng ngóng đổ nước sôi vào hai chiếc tách sạch bong hình hoa đào. Rồi cắt chanh thành lát cho vào trong.

“Mật ong ở đâu?”, tôi hỏi to.

Muju đi vào, lôi từ trong tủ lạnh ra một lọ mật ong lớn màu đục đục còn lẫn cả cánh hoa vụn bé xíu.

“Xem này, là mật ong mang từ nước Cộng Hòa Dominica về đây. Còn mới nguyên. Anh cũng mang về cho em một lọ đây”. Nói rồi, anh lấy một lọ khác từ trong tủ lạnh ra, đưa cho tôi, “Quà của em”.

“Cám ơn anh! Ôi, nặng quá”, tôi đón cái lọ cảm thấy nó trĩu nặng như một quả cân nhỏ.

Nếu tôi là anh, có lẽ sẽ mang về một bó hoa tinh khiết vừa mới hái làm quà. Đó là sự thông minh của tôi. Và cũng là nét đáng yêu của Muju.

Tôi đang định bê tách trà ra phòng khách, Muju đã ôm chầm lấy tôi, khẽ đón tách trà từ tay tôi, đặt sang một bên, rồi cúi đầu hôn tôi đắm đuối.

Tôi nhắm nghiền mắt, như bị đánh phải luồng điện ngọt ngào. Như thể mật ong đổ ào ra khắp nơi, lan chảy trên quần áo anh, trên tóc anh, trên gương mặt anh, trên từng sợi lông tơ be bé của anh. Tôi chờ đợi thời khắc này đã cả tuần qua.

Cũng cần phải nói thêm rằng, Muju là người đàn ông hiểu cách kích thích tôi nhất, tới mức phát điên phát rồ mà tôi từng gặp. Kỹ thuật của anh không thể so sánh nổi, nhưng mê đắm nhất vẫn là dưới lớp vỏ ngoài bình tĩnh, dịu dàng kia lại ẩn giấu một năng lực ghê gớm. Trong sâu thẳm lòng anh như có một đại dương mênh mông vô bờ bến, bí ẩn, nóng bỏng, không gì có thể cản trở được.

Trong những ngày tháng sau này, càng hiểu anh nhiều hơn, tôi càng phát hiện thấy anh khác với mọi người.

Tình dục trên người anh vẫn là một thứ mang hình thức tôn giáo, một niềm tin vốn có trong tôn giáo phương Đông, thuần khiết và mê hồn, mang cả đặc trưng mỹ học của chủ nghĩa thần bí.

Nhưng đối với tôi, sáng tác và giao tiếp xã hội có thể giúp tôi cảm nhận được sự tồn tại của mình khi làm người. Tình dục, nhất là tình dục kết hợp

với tình yêu có thể khiến tôi cảm nhận được sự tồn tại khi làm phụ nữ. Mỗi lần nghe ca khúc ai oán của Portishead "Cho tôi một lý do trở thành phụ nữ", tôi lại nghĩ ngay tới điều này.

Ở bên Muju, tôi không tài nào ngăn nổi ham muốn đụng chạm vào da thịt anh. Nỗi khát khao đó ngày càng sâu lắng, như thể nó không còn tồn tại trên con người tôi. Mà tôi chính là nỗi khát khao đó. Một nỗi khát khao biết đi lại, biết nói năng, biết kêu la.

Đúng vậy. Chính là như vậy. Tôi và người đàn ông này làm tình hết đêm này sang đêm khác.

Anh không nói tiếng nào, trên gương mặt vẫn đọng nụ cười bí ẩn và mê hồn, nhanh chóng cởi tuột quần áo của tôi.

Tôi ngồi trên chiếc bàn màu trắng, bên trái là bình nước to sáng loáng, bên phải là một lò đĩa ăn, máy đánh trứng, máy vắt nước cam và một đồng hồ mà tôi không biết tên.

Tôi ngồi trong căn bếp mênh mông, như một trái hoa quả siêu bự. Chờ đợi trong run rẩy, run rẩy trong chờ đợi.

"Em run dữ thế, lạnh phải không?", anh hỏi nhỏ, tiện tay vớ luôn cái tạp dề làm bếp khoác lên vai tôi.

Chỉ mất đúng một giây, anh đã cởi tuột cái khóa quần bò. Thêm một giây nữa đã lồng xong cái bao cao su, tốc độ nhanh như làm ảo thuật vậy. Có một chút trần trụi, một chút vô lại, nhưng vô cùng kêu gọi.

Tôi tròn mắt nhìn trần nhà, cố kìm chế khát vọng muốn gào lên. Ngọn lửa trong cơ thể vừa được châm, dòng điện âm-dương đã ồ ạt lưu chuyển giao nhau mãnh liệt và bí ẩn. Tôi là âm, anh là dương. Tôi là mặt trăng, anh là mặt trời. Tôi là nước, anh là núi, hít hơi thở của anh, tồn tại trong sự tồn tại của anh. Cảm giác khoái lạc đó khiến người ta như phát điên. Cáo trào của tôi đã vỡ tung trong căn bếp ảm cúng. "Em tới đây...", tôi lẩm bẩm, đắm đuối nhìn vào mắt anh.

Tiếp đó, một cảm giác trống rỗng đi kèm với tình yêu úp chụp lấy tôi. Cảm giác nhẹ bỗng như bay bổng, thấm đẫm vào da thịt. Thậm chí khi đạt tới cáo trào, người ta luôn nhăn nhó, rên rỉ, như sắp chết để nơi.

"Em đến đây!", tôi nhắm nghiền mắt, ôm ghì lấy anh, như thể đã ôm anh được nghìn năm, chưa từng buông rời.

Anh cũng hưng phấn theo, kêu to một tiếng, rồi như một tướng quân bị thương trong phút chốc ngã nhào từ lưng ngựa xuống.

Lần này, anh vẫn không xuất tinh.

Uống tách trà chanh hâm nóng lại, chúng tôi tựa vào nhau, dựa lên đồng gối cao tâm tình câu được câu mất.

"Hình như anh rất thích ở trong bếp", tôi nói bằng giọng thăm dò.

"Bếp của anh bố trí còn sang hơn cả phòng ngủ ấy chứ", anh cười, giọng đầy hài hước, "Nhưng em không thấy phụ nữ ở trong bếp càng nữ tính hơn à?".

"Thật sao?", tôi không bình luận thêm, tưởng tượng tới cảnh tôi vò đầu bứt tai trong bếp, người đầy dầu mỡ, bộ dạng vừa ngu độn vừa bẩn thỉu. "Nói như vậy, nếu em nấu cho anh một bữa cơm, anh sẽ yêu em hơn, phải không?".

"Đúng", anh vừa giỡn vừa nói, khoác lên vai tôi.

"Còn một chuyện này, em rất tò mò", tôi nói, cúi sát xuống tai anh, ngần ngừ một lúc, nhưng nhìn thấy ánh mắt khuyến khích của anh, tôi tiếp: "Anh chưa bao giờ xuất tinh, đúng không?"

Anh nhìn tôi, hỏi, "Sao em phát hiện được?"

"Chà, cứ cho là em có giác quan thứ sáu hoặc con mắt thứ ba đi", tôi nói bằng giọng đùa giỡn. Trên thực tế, quả thực tôi cảm nhận được sự khác biệt nho nhỏ này. Nhưng tôi cũng bí mất ngó trộm cái bao cao su mà anh vất đi trong lần ân ái đầu tiên.

"Vậy sao?", anh cọ đầu mũi lên mũi tôi, "Cũng có lúc cho ra, có lúc không, cũng không thường xuyên".

"Sao lại như vậy? Làm thế có ảnh hưởng gì tới khoái cảm khi đạt được cao trào không?", tôi thực sự không hiểu. Mặc dù trong thuật phòng the của đạo

gia Trung Quốc có nhắc tới việc "nhịn không xuất tinh, dồn tinh bổ não" có thể giúp trường thọ, kéo dài tuổi xuân, nhưng tôi vẫn chưa từng gặp một người đàn ông nào có thể thực sự làm nổi điều này. Mãi cho tới khi Muju xuất hiện.

"Không ảnh hưởng", anh lắc đầu.

Tôi nhìn gương mặt không rõ tuổi tác, khi cười luôn dịu dàng và bừng sáng của Muju, không nói một câu.

"Em không thích sao?", ngần ngừ một lúc, anh hỏi, "Có ảnh hưởng tới cảm giác cơ thể em sao?".

Tôi lắc đầu.

"Làm tình với anh đơn giản như một con nghiện không tài nào dứt được, khiến người ta phải mong mỗi suốt ngày đêm. Giống như pháo hoa đêm giao thừa. Sau khi chờ đợi suốt một năm, trong sự kích động bất an, đột nhiên nở bùng một chùm chói mắt. Những người đứng xem cứ ngẩn đầu, há hốc miệng...", tôi nói.

Anh phá lên cười, lấy ngón tay dí vào trán tôi, "Em thật là!"

Chúng tôi nhắm mắt, nằm thả lỏng, im lặng.

Vẫn chưa quá khuya nhưng Muju nom thật mệt mỏi. Anh nhanh chóng ngủ thiếp đi, ngáy khe khẽ.

Cửa sổ không có rèm che đem ánh sáng đêm của thành phố chui tọt vào phòng. Bầu trời không mang màu đen hoặc màu xanh sẫm, mà có màu trộn lẫn giữa đỏ sẫm và xám bạc, y hệt bối cảnh thường dùng trong các bộ phim quỷ hút máu người. Trên con đường dưới bốn mươi lăm tầng lầu, từng chiếc xe hơi đua nhau lướt qua, phát lên những tiếng rít. Tiếng phì phì của chiếc máy tạo độ ẩm bên cạnh giường càng khiến người ta lầm tưởng trời đang mưa.

Những cảm giác này thường xuất hiện đối với một người có thần kinh yếu ớt vì mất ngủ triền miên.

Không biết bao lâu sau, tôi đột nhiên thấy rất đói. Khe khẽ tụt xuống giường,

khoác áo, đi thẳng vào bếp. Đèn vừa bật lên, phảng phất như một vương quốc huyền ảo hiện ra trước mắt. To lớn, ấm cúng, an toàn.

Tôi mở tủ lạnh, ăn gọn ba lát bánh mì, hai hộp sữa chua, bốn trái dưa leo, một thanh sô cô la hạt phỉ.

Ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn nhỏ, cơn buồn ngủ chậm rãi dâng lên, từ dạ dày đầy lên đầu, rồi lan tỏa xuống khắp tứ chi. Tôi nghĩ chắc tôi đã ngủ thiếp đi.

... Hình như người tôi được nâng lên, trôi như một đám mây, bay tới tận giường ngủ, như từ trên không rớt xuống chiếc giường mềm mại. Lúc đó, tôi lại tỉnh dậy.

Là Muju bế tôi về phòng. Anh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, "Ngủ đi, em có thể ngủ được mà".

Thiên của tôi

- 8 -

Làm cơm cho Muju

Một phụ nữ xinh đẹp làm bữa tối cho người cô yêu là một cảnh cảm động nhất trên đời này.

- Alice Adam -

Bạn cần phải làm những việc mà bản cảm thấy bất lực.

- Eleanor Roosevelt -

Thời tiết rất lạnh, nhưng không còn một trận tuyết nào nữa. Người dân New York đều nói trận tuyết năm nay là lần ít nhất trong suốt hai mươi năm qua.

Tiệm ăn đã bắt đầu không chủ động đưa nước lạnh lên cho khách trước khi ăn, trừ khi khách yêu cầu. Rửa xe và tưới hoa nhất thiết phải tuân thủ chính sách tiết kiệm nước do chính quyền thành phố mới ban hành. Tôi chuyển từ một ngày tắm một lần thành hai ngày một lần.

Trời vừa lạnh vừa khô. Mỗi lần tắm xong, tôi đều phải loay hoay mất mười phút để xịt một lượt nước dưỡng ẩm khắp người, rồi lại bôi một lớp kem. Hai ngày tắm một lần vừa tiết kiệm nước vừa đỡ rắc rối.

Vào một ngày lạnh tới mức gián cũng chết cứng, vận may từ trên trời rơi xuống. Người quản lý gọi điện thoại tới, giọng run rẩy. Năm ngoái khi chương trình “60 phút” của CBS muốn dành cho tôi năm phút phỏng vấn cũng chưa thấy anh phấn khích tới vậy.

“Nhà xuất bản của cô, S&S rất vui mừng”, anh long trọng tuyên bố. “Sách của cô xếp trong hạng mười cuốn ăn khách nhất ở San Francisco Chronicle. Còn nữa, trên danh sách sách bán chạy trên mạng ở mấy trang web, sách của cô đều xếp thứ nhất!”.

“Ồ...”, tôi thấy mình cần phải kêu lên một tiếng. Dường như anh ta ở đầu dây bên kia đang chờ đợi tiếng kêu đó. Nhưng không biết tại sao, cuốn sách sử dụng khuôn mặt to đùng của tôi làm hình bìa và được bán tới mọi góc ngách trên toàn thế giới như đùi gà rán lại làm tiêu hao hết tất cả bầu nhiệt huyết của tôi. Kết quả tôi chỉ sống lại có vài giây, ho hắng một lúc rồi khô khan hỏi: “Thật sao?... Vốn phải như vật mà. Chẳng phải nó đã được xếp vào danh sách bán chạy ở nhiều nước đó sao?”.

Đầu tôi lại hiện lên cảnh tôi kéo chiếc va ly to chất mười mấy chiếc áo dài Thượng Hải và đủ loại thuốc, đeo kính đen che kín quầng mắt thâm đen, xuất hiện ở từng sân bay quốc tế.

Sau một cuộc phỏng vấn cuối cùng của đài BBC vừa kết thúc ở London năm ngoái, do mất ngủ và cô đơn, tôi đã đau đớn òa khóc vì thứ tiếng Anh tồi tệ không thuộc gì cứu vãn nổi của mình. Mãi cho đến khi tôi được đưa vào một salon thẩm mỹ cao cấp mà nghe nói trước đây toàn các thành viên bốc lửa ra vào rập rờn. Nhà xuất bản trả tiền mát xa và tiền làm mặt.

Ngày thứ tư sau sự kiện “9.11” không thể không theo lịch trình đơn thương độc mã bay tới San Francisco để làm tuyên truyền. Cả máy bay chỉ có bảy người, kể cả tôi.

Nhưng tôi vẫn không có khát vọng kêu lên vì cuốn sách này. Mặc dù mọi việc đúng là cũng đáng tự hào.

“Nhà xuất bản cho cô chọn một ngày. Họ sẽ tìm một nơi để mở tiệc chúc

mừng. Tất nhiên không phải là loại một trăm người tới dự, nhưng cũng có khoảng bốn mươi người”.

Tôi gọi điện cho Muju hẹn tối gặp nhau. Nhân tiện báo cho anh cái tin trên. Sự phản ứng nhiệt tình của anh ở đầu dây bên kia mới khiến tôi thực sự hưng phấn.

“Anh tự hào về em”, anh nói rất chân thành.

“Thật ư? Cảm ơn anh”, dư vị ngọt ngào tuôn chảy trên đầu lưỡi tôi.

Để anh thêm tự hào về tôi, chưa kịp nghĩ ngợi gì, tôi đã buột miệng: “Vậy thì tối nay, em làm cơm nhé. Ở ngay trong bếp nhà anh... Như vậy có lẽ sẽ thêm nhiều thời gian ở nhà hơn, chúng ta có thể xem băng đĩa hoặc làm được việc gì đó”.

Có thể tưởng tượng ra anh vui sướng thế nào. Anh nhận lời ngay. Hẹn khoảng sáu rưỡi từ văn phòng tới nhà đón tôi, rồi cùng về căn hộ của anh ấy.

Đặt điện thoại xuống, tôi cảm thấy thật mù mịt. Tôi không tin nổi mình lại chủ động đề ra yêu cầu làm một bữa ăn. Nhất định đã mất hết lý trí rồi. Đây là một trong những thử thách lớn nhất mà tôi tự tạo ra cho mình từ trước tới nay.

Người có thể cứu được tôi là mẹ tôi, nhưng bà lại đang ở đầu kia trái đất. Nhưng rồi, sau khi bình tâm suy nghĩ, nhớ lại những món ăn đã cùng Muju ăn ở nhà hàng và vài món nổi tiếng mà mẹ tôi thường làm. Nhớ lại vài món ăn có nhiều điểm tương đồng nhất mà tôi đã từng ăn từ nhỏ tới lớn. Rồi cuối cùng tôi cũng viết được ra giấy tên một vài món ăn. Tôi cần phải tới cửa hàng thực phẩm và rau xanh ở khu phố Tàu để mua gia vị. Tiếp đó chính là khẩu hiệu trong quảng cáo của Nike: “Hãy làm nó!”.

Khu phố Tàu chen chúc, chật chội. Tiệm ăn lô xô không đếm xuể với bảng hiệu khiến người ta hoa cả mắt. Những chữ như “Long, Phụng, Hỷ, Hưng...” thường bắt gặp nhiều nhất trên các tấm bảng hiệu. Ngoài ra còn đủ các tiệm thuốc Đông Y, mát xa châm cứu.

Một đám du khách vây quanh sạp hàng ngoài trời, ra sức chọn lựa các loại túi giả của hãng Gucci và Fendi. Đột nhiên cảnh sát ập tới, hốt sạch tất cả đồ đóng bao mang tên đồ hiệu giả. Người bán hàng trả lời cảnh sát bằng nét mặt

vô hồn.

Bên cạnh đó vẫn có mấy sạp hàng nhỏ bán tào phớ còn nóng hôi hổi, đồ chơi sản xuất từ Trung Quốc và một số hoa quả rất ngon nhưng mùi nặng từ Đông Nam Á chuyển sang như sầu riêng.

Tôi cầm danh sách đồ cần mua, rảo quanh mấy cửa tiệm, sạp rau, cuối cùng mua được một hộp đậu phụ tươi, rau xanh, nấm, cà rốt, tôm đông lạnh, gạo lức, táo đỏ, kỳ tử.

Khi đi ngang qua một sạp báo, lại mua một cuốn tạp chí đàn ông khoa thân. Loại tạp chí này là món quà mà Hi Nhĩ yêu thích nhất. Từ khi nhận được món quà sinh nhật của cô gửi tới – một chiếc váy ngủ vẽ hình bông hoa sen màu đen, tôi nghĩ rằng cần phải gửi tặng cô cuốn tạp chí sex này. Chỉ có điều, không biết có đến tay cô không.

Khi đứng trước cột đèn giao thông để chờ băng qua đường, một cơn gió lạnh ứa tới, thổi mạnh tới mức tôi không tài nào mở mắt nổi. Đây chính là một cảnh rất điển hình ở khu phố Tàu mỗi khi đông tới: xác dăm chiếc túi đựng đồ ăn Trung Quốc, đột nhiên thấy thương cảm lạ.

Sáu rưỡi chiều, Muju đứng giờ bấm chuông nhà tôi. Tôi xách theo mấy chiếc túi căng phồng, cùng anh ngồi tắc xi từ phía Bắc lên phía Tây Manhattan.

Trên đường đi, anh luôn mỉm cười, không ngừng liếc mấy cái túi đồ ăn để dưới chân. Tôi cũng không nhìn nổi cười. Trời ạ, rốt cục cũng biết được cái gì gọi là “một người đàn ông mê ăn uống”. Đó chính là ánh mắt của anh khi nhìn đồng đồ ăn. Nó còn dịu dàng hơn, đầy ắp tình yêu và khát thèm tình dục hơn là khi nhìn bạn gái.

Khi tôi nói với anh về những cảm giác này, anh lại phá lên cười, như thể tôi là cô bạn gái đầu tiên ghen tuông với cả đồ ăn. Khi cười, nom anh thật hấp dẫn, như thể đột nhiên có một luồng ánh sáng mạnh mẽ rọi chiếu cả khuôn mặt anh. Mọi bộ phận trên khuôn mặt đột nhiên như linh hoạt hẳn, đặc biệt là đôi mắt, sáng lấp lánh có thể xuyên qua mọi chương ngại, xọc thẳng vào tim bạn.

Tôi phát hiện thấy mình đang đứng trong căn bếp trắng toát, hoàn hảo và đáng sợ của Muju. Đối diện trước đồng đồ ăn xanh đỏ tím vàng mua từ khu phố Tàu về.

Muju dạy cho tôi cách châm lửa, cách bật tắt máy hút khói, cách sử dụng hệ thống báo động trên tường và vô số kiến thức cơ bản liên quan đến gia vị, nồi, bát, chậu... Anh còn giúp tôi quàng một chiếc váy tạp dề thêu những bông hoa nhỏ li ti. Mớ tóc dài được buộc gọn sau gáy, tránh rơi xuống thức ăn. Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Lúc này, lòng nhiệt tình nấu nướng của tôi đã vơi gần hết. Thậm chí tôi còn khó chịu khi nhìn thấy hình dáng mềm oặt và dính dính của lũ tôm sau khi đã rửa hết đông.

Muju ngồi trên sofa ở phòng khách uống “Nước thông minh” – một loại đồ uống chứa nhiều nguyên tố dinh dưỡng cao rất thịnh hành ở Manhattan. Anh rất sung sướng xem ti vi. Trên truyền hình đang phát trận đấu NBA có đội NET đến từ New Jersey mà anh luôn ủng hộ. Tôi hoảng hốt lượn vài vòng trong bếp, không còn đường lùi.

Bắt đầu rửa rau, nấm, tôi lại đổ cả gạo lúc đen. Trước hết cho gạo vào một cái thố sứ màu nâu, đổ nhiều nước, rửa một ít tảo đỏ và kỳ tử. Đợi sau khi nước sôi sẽ đổ vào.

Hình như cũng không tệ. Tôi uống một hộp sữa chua, rồi vòng ra phòng khách, chui tọt vào lòng Muju. Vỗn vãi bên tai anh một chập. “Em mặc cái này trông sexy ghê”, anh cắn tai tôi thì thảo.

Tôi cúi đầu ước lượng mình, không thấy được chỗ nào gợi cảm. Có lẽ hình dáng tôi lúc này phù hợp với sự tưởng tượng của một số đàn ông về mẫu người phụ nữ dịu dàng hiền hậu. Trong số đàn ông, có người mê chân, mê tóc, còn Muju có lẽ mê cả chứng mê bếp. Một bà nội trợ gợi tình choàng tạp dề rán bít tết trong căn bếp vô song của anh ắt hẳn là sự tưởng tượng khiến anh hưng phấn nhất.

Tôi quay lại bếp. Mọi thứ vẫn rất bình thường. Nước đã sôi. Tôi đổ tảo đỏ và kỳ tử vào. Đã đến lúc phải xào rau. Tôi đổ một thìa dầu rán vào nồi, đợi khi nồi nóng sẽ đổ hết rau vào. “Xèo” một tiếng lớn, nước còn bám trên rau sau khi gặp phải dầu nóng lại bắn ngược lên, bỏng rát trên má và gáy tôi.

Muju chạy vào, “Không sao chứ?”.

Tôi cố chịu đau, giả bộ cười, đáp: “Không sao, em vẫn sống”.

Anh ôm lấy tôi, “Ôi, em quên không mở máy hút khói à”. Tiện tay, anh bật luôn hộ.

Tôi đẩy nắp nồi vào, để phòng dầu nóng bắn lung tung. “Lần đầu tiên nấu cơm cho bạn trai ăn”, đương nhiên sẽ không nhắc tới “làm cơm cho bạn trai người Nhật”. Dân Trung Quốc thế hệ trước không thích thú gì với người Nhật.

Tiếp đó trước hết phải xào tỏi, rồi lại cho tôm và đậu phụ vào nấu chung. Đậu phụ tươi thấm vào tôm sẽ rất ngon. Theo cách cũ, vẫn phải cho dầu rán vào trước. Lần này thông minh hơn. Trước khi đổ tôm vào nồi, phải dùng cái vung nồi chắn trước người, để phòng dầu nóng bắn lên. Kết quả cũng có ích. Lại một tiếng “xèo” lớn vang lên, Muju lại chạy vào. Tôi nhún vai với anh. Anh yên tâm đi ra.

Lại đổ xì dầu, rượu, hành, gừng tươi vào và đẩy nắp nồi lại. Tôi lại lượn ra khỏi nhà bếp, đi qua trước mặt Muju với vẻ vô sự, vào thẳng phòng tắm. Vợ vã đóng cửa, sán lại trước gương ngó nghiêng kĩ chỗ cổ và má vừa bị bỏng.

Có tới năm, sáu chỗ bị rộp đỏ. Không chỉ đau đớn mà còn phí cả ba lần đi làm đẹp thẩm mỹ. Mùi dầu trên tóc, trên quần áo rất nặng.

Tôi vợ vã rửa nước lạnh lên chỗ da bị bỏng, đang định mở hộp tủ lấy lọ kem, chợt nghe thấy tiếng chuông báo động. Ngay lập tức ngửi thấy mùi khét lẹt. Lo lắng, tôi lao vọt về phía bếp.

Cảnh tượng trước mắt như thể vừa bị tập kích đường không: khói xộc vào mũi, nồi cháy khét, xác mấy con tôm đen thui quất queo trong nồi.

Muju đã nhanh hơn tôi một bước, chạy vào tắt lửa. Nhưng anh không tài nào dập được tiếng còi báo cháy ngừng kêu. Lúc này, tiếng chuông cửa réo vang, là hai bảo vệ dưới lầu. Xem ra chung cư này có hệ thống bảo vệ khá tốt.

Hai người vào trong bếp ngó nghiêng, nhún vai. Một gã trong đó lẩm bẩm, “Ôi, đồ ăn Trung Quốc!”.

Tôi đã tỉnh táo lại, nhìn mấy người đàn ông đang hồi hả khua khoắng mùi khét và khói nồng nặc. Họ nói gì cũng được, chỉ cần tiếng chuông báo động chết tiệt này có thể ngừng kêu ngay lập tức.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong hậu quả. Bảo vệ ra về, mang theo ấn tượng xấu về đồ ăn Trung Hoa. Trong phòng chỉ còn lại tôi và Muju. Nụ cười đã biến sạch trên gương mặt cả hai. Anh rửa tay trong bếp, tôi rửa mặt trong phòng tắm. Bên tai vẫn còn ám ảnh tiếng chuông báo động, mũi vẫn như ngửi thấy mùi khét. Đúng là một thảm họa.

Muju đi vào phòng khách, nhìn đồng hồ nói, “Hay là mình ra ngoài tìm tiệm nào ăn đỡ đi”.

Tôi không đáp, tiếp tục kì cọ trên mặt.

“Anh vừa mệt vừa đói, hay là đi luôn bây giờ”, tiếng Muju lại vẳng tới. Lần này thấy rõ trong giọng nói anh đã không còn kiên nhẫn.

“Thế à? Anh vừa đói vừa mệt...”, tôi lạnh lùng nói, “Thế em thì sao?”

Muju từ sa long nhòe dậy, đến bên cạnh, nhìn tôi. Sắc mặt tôi rất khó coi, không ngừng xoa chỗ bỏng tới mức gần như bị thần kinh. Muju thở dài, than, “Anh tán thưởng em đã dũng cảm dám thử sức”.

Tôi không nói năng gì, không ngừng xoa tay lên mặt. Đau buồn và phiền não dân đầy mọi cảm giác của tôi.

“Nhưng, anh không thể ăn được chỗ thức ăn này... Chả thà đi tiệm ăn thôi”, anh kiên trì.

Tôi dừng tay, quay đầu lại nhìn anh chăm chăm. Tôi chắc mình sắp khóc đến nơi. Nhưng tôi không khóc, chỉ ném lọ kem đang cầm vào bàn cầu. Lòng tự trọng mãnh liệt của tôi là nhược điểm chết người bẩm sinh, khiến tôi dữ dằn hơn cả đàn ông mỗi khi tức giận, y hệt một con sư tử lông lộn.

“Đủ rồi!”, tôi rít lên, “Tôi đã mất hai tiếng đồng hồ mua những thứ này ở khu phố Tàu. Rồi lại mất thêm một tiếng bận bịu trong bếp. Bây giờ khắp người tôi bỏng như miếng giẻ lau, mặt còn đau vì nắm, sáu vết bỏng bởi dầu rán. Rồi còi báo động vang lên, rồi mấy gã bảo vệ có kiểu miệt thị chủng tộc tới. Rồi anh đứng ở đây kêu gào “vừa mệt vừa đói!”.

“Em làm gì mà nổi nóng thế?”, giọng Muju có phần bực bội, nhưng phần lớn là do mệt mỏi.

“Tại sao lại không?”, tôi đã không còn chút lý trí nào, “Chính anh làm em phát điên”, tôi như con thuyền đã xuống nước.

“Em không thích nấu nướng, em dễ ném đồ đạc, la hét...”, Muju đã cao giọng hơn. “Nhưng không hiểu ai lại viết vào bức mail gần đây nói với anh rằng cô ta muốn làm mẹ, muốn có con”.

“Đúng thế, em vứt đồ, em kêu gào, em không biết nấu ăn, em muốn có con! – Nhưng anh không cần phải lo. Anh là ai cơ chứ? Là ông chủ muốn suốt đời được phụ nữ phục vụ sao? Anh không những muốn phụ nữ nấu cơm cho anh, lại còn muốn được bón tận miệng cơ. Anh là người đàn ông kỳ lạ nhất mà em từng gặp!... Ăn uống thì xét nét, làm tình thì không chịu xuất tinh. Anh... anh...”, tôi đang ngần ngừ không biết có nên nói tiếp câu “Ngay cả ngón tay cũng có tật”, nhưng cuối cùng lại sửa thành “Có lúc anh rất thông minh, nhưng có lúc lại như thằng ngốc ấy!”.

Một nửa về trước của câu cuối là lời nói chân tình của tôi. Anh không phải là người cực kỳ thông minh, nhưng có một trí tuệ sâu sắc. Nhưng nửa về sau... cho tới giờ tôi vẫn chưa thấy giây phút anh giống thằng ngốc. Món quà hẹn hò lần đầu tiên – chiếc máy tăng độ ẩm – và lọ mật ong nặng trĩu tha từ nước cộng hòa Dominica về đều là những nét đáng yêu của anh. Chỉ có anh tự kể với tôi rằng, đôi khi anh trả tiền nhưng quên mang đồ về. Có lúc anh và ánh mắt khác thường của anh khiến vô số phụ nữ mới gặp lần đầu lầm tưởng rằng anh mê họ vì sét đánh. Một số trong đám đó sẽ lần lượt hẹn anh tới nhà họ ăn cơm, một số khác lại không muốn gặp anh, đề phòng bị anh theo đuổi.

Không biết tại sao khi tôi kết thúc đoạn diễn thuyết trên với hàng lô từ cảm than và giọng ghen ngào, đột nhiên phát hiện thấy nỗi bức dọc trong lòng đã vơi quá nửa. Thậm chí tôi còn hơi buồn cười. Sự thực là những khuyết điểm đó của anh không hề mất đi về đáng yêu, mà còn khiến anh rất khác người.

Nhưng nom Muju không hề muốn cười tí nào. Sắc mặt anh trở nên phờ phạc, không nói một câu, im lặng nghe tôi kể tội. Tôi bắt đầu thấy lo. Dù sao, tôi cũng làm cháy một cái nồi của anh, biến căn bếp anh thành một đồng hồ lớn, lại còn lôi cả khói khét lẹt và hai tên bảo vệ vào nhà.

Phải chăng tôi nói hơi quá đáng? Liệu anh có đang định chia tay không?

Suy nghĩ đó cứ lộn nhào trong đầu tôi, khiến tôi rất đau khổ, nước mắt rung rung.

Đột nhiên anh giơ tay ra, ôm chầm lấy tôi. Có thể nghĩ thấy hơi ấm trên cơ thể anh, nhẹ nhàng mà bất ngờ. Không thể kháng cự nổi, số mệnh tôi đã định sẵn không thể chạy trốn khỏi mùi của anh, từ trường của anh. Cơ thể cứng nhắc của tôi thoát một cái được thả lỏng, lửa giận đã tắt ngúm. Chỉ còn lại nước mắt, những dòng lệ hối hả được giải phóng sau cơn căng thẳng.

“Xin lỗi”, anh nói nhỏ nhưng rõ ràng.

“Không sao, em chỉ là một phụ nữ được nuông chiều, cũng không hề nữ tính”, tôi nói, lòng tự thừa nhận đúng là mình được “chiều quá hóa hư”. Còn chuyện “không có nữ tính” chỉ là nói đùa, vì anh từng tuyên bố nhà bếp khiến người phụ nữ càng đậm chất nữ tính hơn.

“Em thật là!”, anh lắc đầu, dí ngón tay lên trán tôi.

Chúng tôi nhìn nhau không nói, như thể lại một lần nữa nhìn thấy mình trong gương. Tấm gương như được rửa sạch bằng nước. Chúng tôi nhìn thấy một quyết tâm. Nếu buồn rầu, phải lập tức xóa tan nỗi buồn đó. Vì chúng tôi ở bên nhau, vì chúng tôi khao khát ở bên nhau.

Ánh mắt chúng tôi dịch chuyển rất nhanh, rơi xuống cái lọ kem bị tôi ném vào bồn cầu. Tôi thở dài một tiếng, ngồi xuống, nhăn trán, kẹp cái lọ kem ra, vứt vào chậu xả nước.

“Em làm gì thế?”, Muju kinh ngạc hỏi.

“Anh có biết không? Cái lọ này làm em tốn mất 150 đô la đấy”, tôi nhăn nhó, “Vứt đi chẳng phải quá tiếc hay không?”.

“Trời ạ!”, Muju nói, “Anh quá phục em đấy!”.

Tôi giả vờ không nghe thấy vẻ châm biếm trong giọng anh.

Anh vừa đi vào phòng, vừa nói: “Có lẽ chúng ta ở nhà vậy. Gọi một ít đồ ăn từ tiệm China Fun. Chẳng phải em đã xào rau và nấu cơm rồi sao?”.

Đúng là một sách lược vẹn toàn vừa giữ thể diện cho tôi vừa không bị đố kỵ.

Ăn xong, tôi tự nguyện ra bếp bận rộn bốn mươi phút, dọn sạch mọi thứ. Lại còn đun thêm nước sôi, làm hai ly trà. Vì đã sẵn có bản tính muốn lấy lòng đàn ông, thực ra phụ nữ rất dễ bị huấn luyện, chỉ cần bạn thực lòng yêu thương người đàn ông này.

Thiền của tôi

- 9 -

Ngón tay bị cụt

Em là của anh, người đàn bà với đôi môi ngọt ngào, em thuộc về anh
- Pablo Neruda -

Dùng vô ngôn để cứu người, dùng vô vi để tồn tại. Đó chính là đạo.
- Lão Tử -

Cùng nằm trong bồn tắm, nước xối lộp độp lên người. Anh dùng một tấm bọt biển mềm mại, chậm rãi kỳ mạnh lên lưng tôi.

Mãi lâu sau, anh mới cất tiếng, "Có thật em muốn sinh con không?". Tôi gật đầu.

Anh thừa nhận suýt nữa có con với cô bạn gái cũ, nhưng cuối cùng anh không cho rằng cô ta phù hợp với vai trò người mẹ. Tôi im lặng rất lâu, rồi nói cho anh biết chính bản thân tôi cũng không thể lý giải nổi nguyện vọng muốn sinh con rất đột ngột nhưng mãnh liệt này.

"Chẳng có gì lạ cả", anh nói, rồi đưa cho tôi tấm bọt biển, xoay người lại. Tôi bắt đầu kỳ lưng cho anh. "Tới một độ tuổi nhất định, những học môn nữ sẽ tự nhiên kích thích đức tính của người mẹ".

Chúng tôi không nói nữa. Cứ nằm ngâm mãi trong bồn tắm như vậy, để

nước xối vào cơ thể.

Mớ tóc lay động trong nước như đám cỏ nước màu đen. Dưới ánh sáng đèn, nước tỏa lên sự dịu dàng đầy sắc cầu vồng và sáng bóng, trơn chuội khiến người ta mê mẩn. Trong cái vòng xoáy đầy ắp hương thơm nhục thể đó, dục vọng lại được thể dâng cao.

Lúc đầu, ngón chân anh còn giữ ý, nhưng sau cứ vô tư dục vào giữa hai đùi tôi. Cái khoảng đất trơn mượt, mềm mại đó, như con sứa nằm nghỉ ngơi trong eo vịnh.

Tôi đắm đuối nhìn anh, lặng lẽ cho phép anh nghịch ngợm trên người tôi. Giây phút này, toàn bộ cơ thể tôi, kể cả từ sợi tóc, từ ngón chân đều thuộc về anh.

Anh xoay người lại, cận kề. Bị ánh mắt soi mói nửa như thú dữ, nửa như thánh nhân của anh bao phủ, cuối cùng tôi không nhịn nổi nữa, bật lên tiếng rên rỉ.

Anh ấn một ngón tay vào trong. Đợi đến lúc tôi nhận ra rằng anh đã dùng tay trái với ngón út bị cụt, máu nóng trong người tôi đã dâng trào như nham thạch phun ra từ núi lửa. Chắc chắn mặt tôi đỏ kinh khủng, hệt như bị sốt hoặc bị bệnh gì. Chứng bệnh đó chính là tình dục. Một thứ tình dục vẫn tiếp tục sinh tồn một cách thần bí mặc cho số phận chửi rủa.

Khoái cảm trong cơ thể, tích tụ trong não, như những hạt bột cứ dồn đọng lại ngày càng nhiều. Cuối cùng qua cơn cao trào tình dục bộc phát bởi bộ não, nó như ào lên cuộn sóng cả một Thái Bình Dương.

"Nếu anh bỏ em, em sẽ rất hận anh", tôi thở hên hên, phát ra thứ âm thanh như mê sảng, "Vì em đã không thể rời xa anh được nữa".

Đêm đó, tôi chập chờn tỉnh giấc dưới ánh trăng.

Cuối cùng, anh cũng kể cho tôi nghe câu chuyện về ngón tay bị cụt. Không phải là do một cô gái yêu anh tới phát điên căn mất, cũng không phải do người chồng chém cụt vì ghen tuông với kẻ tình địch. Không phải do tai nạn xe hơi, không phải do chơi môn thể thao nào nguy hiểm, cũng không phải do gặp sói trong rừng sâu. Những thứ này từng xuất hiện hỗn loạn trong đầu tôi bởi tôi đoán mò, nhưng sau khi nghe anh kể đã biến thành mây khói, tan

sạch.

Ngón tay bị cụt do chính anh chặt.

"Đó là chuyện từ hơn hai mươi năm trước", anh nói.

"Hồi đó anh còn rất trẻ, tính nết bông bột, có phần giống em bây giờ", anh ôm lấy tôi, hôn một cái lên tóc tôi, "Anh từng làm chủ tịch Hội sinh viên tại một trường đại học tư thục tốt nhất ở Nhật Bản. Nhưng sau đó do thích uống rượu và đánh nhau nên bị cách chức, rồi anh trở thành một thằng lang thang đầu đường xó chợ... Đó là một câu chuyện rất dài. Một hôm, anh gặp được một ông già tác động tới cuộc đời anh. Anh đã bị rung động bởi những quan niệm nhân sinh của ông và quyết tâm tôn ông làm sư phụ, cùng ông ngao du tới những miền sông núi, nước non đẹp nhất trên thế giới". Ngừng một lát, anh tiếp, "Nhưng ông nhất định không chịu. Vì thế, anh chặt đứt ngón tay út của anh để tỏ lòng quyết tâm. Suốt đời anh sẽ không quên được ánh mắt của ông ấy, đầy vẻ thương hại và tiếc nuối. Ông nói tất cả mọi thứ anh làm đều chỉ xuất phát từ lòng tự trọng và cố chấp mãnh liệt, hoàn toàn mâu thuẫn với quan niệm của ông ấy. Đợi đến một ngày anh tỉnh ngộ mới nên đi tìm ông ấy. Rồi ông ấy quay người bỏ đi".

Tôi bị cuốn hút mãnh liệt vào câu chuyện này. Chả trách trên người Muju mang phong cách độc đáo có một không hai và không tài nào miêu tả nổi. Điều này được quyết định bởi cuộc sống trước đây của anh. Anh giống hệt một câu đố. Vừa khiến bạn cảm thấy ám áp và tin cậy, nhưng cũng khiến bạn cảm thấy xa cách. Và hầu như bạn vĩnh viễn không tài nào vượt qua nổi khoảng cách đó, dù cho đó chỉ là một khoảng cách rất nhỏ. Chẳng hạn anh ấy nằm bên bạn, có thể chạm vào được, nhưng có lúc anh ấy như thể không ở đó và trôi dạt tới tít tắp một cực nào đó trên trái đất.

"Sau đó thì sao?", tôi hỏi.

"Một năm sau, anh lĩnh hội được lời của ông già, liền đi tìm ông ấy. Vừa nhìn thấy anh, ông ấy chỉ gật đầu và nói đúng một câu: Con đến rồi à. Rồi anh và ông ấy - người thầy của anh - đã đi khắp những ngọn núi và dòng sông đẹp nhất của Nhật. Mãi cho đến khi ông quyết định sống một mình, đóng cửa không giao tiếp".

Anh ngừng một lát, "Rồi anh có một cô bạn gái người Mỹ, và cùng cô ấy tới New York".

"Anh đã học được những gì từ ông ấy?"

"Nói một cách đơn giản là những kiến thức liên quan tới cuộc đời và tình cảm... Trên thực tế thì có lẽ kể ra, em sẽ thấy rất kỳ quái. Năm đó, anh chỉ im lặng ngồi bên ông ấy, dưới gốc cây hay bên bờ sông cũng vậy. Ông ấy không nói gì, anh cũng không nói. Ông ấy không cử động, anh cũng không cử động. Anh đã quen thuộc và cũng rất thích cái trạng thái tĩnh lặng đó. Trạng thái đó sâu đến không ngờ, không tài nào miêu tả được. Nó vượt xa cả sự lý giải của anh, nhưng có lẽ giờ đây anh đã hiểu ra".

"Nó là cái gì?"

"Trong sự tĩnh lặng và hư vô, thực tế có thể cảm nhận được sự tồn tại của từng hạt nhỏ cứng rắn và vĩnh hằng. Cũng giống như hạt táo vậy. Đó là chân tướng của sự thật, một sự thật về thế giới và loài người".

"Sự thật đó là gì?"

"... Có tức là không, không tức là có. Tĩnh lặng quan sát vạn vật sẽ hiểu ra được điều đó".

"Hơn 2000 năm trước, Lão Tử cũng từng nói vậy".

"... Mọi lời nói đều nhọt nhọt", anh vụt trở nên trầm lắng. Nhìn nghiêng nghiêng, gương mặt anh tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng, y hệt một thằng nhóc mười mấy tuổi. Nét nũng nịu trẻ thơ còn đọng bên khóe miệng.

"Anh còn liên lạc với thầy anh không?"

"Ông ấy đã qua đời rồi"

"Xin lỗi anh", tôi hít sâu, nhìn anh.

"Không sao... Cuộc đời như giấc mơ, sinh tử luôn liền nhau. Thực ra, chết cũng không có gì đáng sợ cả... Chỉ sợ nhất là rất nhiều người đã không sống tử tế khi còn sống".

"Trung Quốc cũng có thành ngữ tương tự như vậy".

Anh cười, hôn lên môi tôi, giục, "Thôi, ngủ đi".

Một ánh lửa màu xanh lóe lên trong không gian, rồi tan biến. Chỉ còn lại ánh trắng bàng bạc và tôi nửa tỉnh nửa mê.

Thiên của tôi

- 10 -

Chà, đó là tình yêu

Tình yêu là cũ, tình yêu là mới, tình yêu là tất cả. Tình yêu chính là em.
- The Beatles, "Tại vì" -

Không bận vì công việc cũng bận vì yêu. Ngoài ra tôi không bận vì chuyện gì khác.
- Coco Chanel -

Xe cộ cứ lao vun vút trên đường. Đỉnh mái nhà lấp lánh trong màn không khí loãng. Tôi đứng đỉnh rào bước khắp ngõ ngách đường phố Mahattan, khắp người đầy những cảm nhận chưa từng có về Muju. Không suy nghĩ, không cô độc, cuộc sống phủ kín lên tôi như màn nước. Có lúc cần ra sức bơi lội, có lúc lại dập dờn nổi trên mặt nước thuận cho theo dòng, cứ lững đững như thế, như một vật trôi về phía trước không định hướng.

Sau sự kiện cái bếp, tôi và Muju xích lại gần nhau hơn.

Anh đưa tôi đi xem một trận đấu New York Yankee tại sân vận động Yankee. Chúng tôi ăn hot dog, uống coca, mặc dù cả hai đều không mê hai món này lắm. Nhưng nghe nói đó là món rất quen thuộc của một fan ở New York.

Muju vừa xem vừa giải thích cho tôi về quy tắc của trò chơi. Đây là trận bóng chày đầu tiên tôi được xem trong đời. Vả lại, tôi cũng không phải là một người hâm mộ thể thao cho lắm. Ở Trung Quốc, tôi phần lớn xem đánh bóng bàn và nhảy cầu. Đài truyền hình luôn phát hai loại hình này. Dân Trung Quốc có nhắm mắt cũng có thể giật được giải quán quân của hai môn

thể thao đó.

Trong mắt người dân Trung Quốc, bóng chày như thể miếng vải quần chân của phụ nữ bó chân trước đây. Có lúc quần quá lâu, người đã có mùi thum thum.

Nhưng nhìn đám đàn ông vạm vỡ với những chiếc mũ bó căng trong đám quần trắng chật cứng, kiên nhẫn và chân thành trước một quả bóng nho nhỏ, không khỏi khiến người ta phải sửng sốt.

Hồi còn ở trong nước, tôi đã từng nghe được một chuyện tiểu lâm. Con gái hai mươi tuổi như quả bóng đá, mọi người đều tranh cướp nhau. Phụ nữ ba mươi tuổi như quả bóng bàn, anh đẩy đi, tôi đẩy về. Phụ nữ năm mươi tuổi như quả bóng gôn, đá đi được càng xa càng tốt. Khi kể chuyện vui này cho Muju, anh vẫn quen thói lấy ngón tay dí vào trán tôi, hỏi, "Thế phụ nữ bốn mươi thì sao?".

"Em quên rồi", tôi thú thật. Tôi từng là một người thích kể chuyện hài nhưng luôn kể không hay, cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi cười.

"Nhưng nếu đổi lại là đàn ông, có nên nói là đàn ông có tiền có tình giống như quả bóng đá mọi người đều tranh giành, đàn ông không tiền nhưng có tình giống như quả bóng bàn bị đẩy qua đưa lại, và đàn ông không tình cũng không tiền thì giống quả bóng chơi gôn không nhỉ?".

Tôi nhìn anh, hỏi. Lúc này, anh mới bật cười. "Em thật là vô duyên", anh lắc đầu.

Rồi anh lại an ủi tôi khi tôi mất ví tiền, giúp tôi làm việc với ngân hàng, ngừng giao dịch với những thẻ tín dụng, thẻ rút tiền cũ, đăng ký xin làm thẻ mới. Nhưng khi hóa đơn kết toán trong tháng từ ngân hàng gửi tới mới gặp rắc rối. Do tôi báo chậm một ngày, thẻ tín dụng đã bị người ta mạo nhận dùng mất mấy nghìn đô la.

Hãy xem tên trộm đó tiêu tiền của tôi ra sao: tiệm DKNY, 500USD, tiệm Furla, 150USD, tiệm Emporio Armani, 1.500USD. Tôi tức điên cả lên. Cách chung cư tôi chừng năm mươi mét là phố West Broadway. Ba căn tiệm này đều ở đó, nằm liền kề nhau. Ất hẳn "con mụ đó" đã tham lam, mua nhanh như chớp. Đặc biệt tiệm DKNY có bán một cái áo khoác da màu đen trị giá 2.000USD, tôi cứ đắn đo suốt một tuần mà không dám mua. Thế mà nhoáng

một cái, tên trộm này còn tiêu tiền của tôi kinh hơn rất nhiều.

Nhưng Muju nói cho tôi biết, số tiền trên có thể đòi lại được sau khi nói rõ mọi chuyện. Thế là gọi điện thoại, nhận được mấy tờ đơn xin giải trình sự việc. Tôi vốn rất đau đầu về chuyện thủ tục, Muju lại phải giúp tôi. Nhưng do thói hay quên, anh lại quên không kịp thời gửi đơn. Thế là chừng bao lâu, tôi lại nhận được một bộ đơn khác do ngân hàng gửi đến.

Không chỉ có vậy. Khi tôi bị đau đầu tới phát điên, chỉ muốn đập đầu vào bồn cầu, anh đã giúp tôi xoa bóp và pha một ly trà gừng nóng.

Khi tôi say mềm trong quán bar ở khách sạn Hudson, cãi nhau với một dân gay ăn bận lòe loẹt tay xăm trổ, ném cốc rượu vào nhau, cũng được Muju lôi tôi ra khỏi đồng phân thổi hoắc đó. Anh không trách móc tôi, chỉ sửa cho tôi mấy chỗ phát âm sai khi chửi nhau.

Tôi quyết tâm cai rượu, cai thuốc, cai thuốc ngủ.

Mọi dũng khí và niềm tin đều có được bởi Muju. Mặc dù đứng tù một góc độ khác, có thể anh đã trở thành một con nghiện mới to lớn và hùng vĩ của tôi. Có thể phải tiêu tốn mất cả đời, thậm chí cả tương lai, tôi mới có thể cai được nó.

Muju bắt đầu dạy tôi cách ngồi thiền suy nghĩ theo kiểu đạo gia Trung Quốc và thái cực quyền.

Nghe có vẻ hơi buồn cười. Một cô gái Trung Quốc trẻ trung, nóng nảy, ưa tìm tòi, luôn mê đắm với những phù hiệu văn hóa về the Beatles, the Sex Pistols, Marilyn Monroe, Allen Ginsberg, Charles Bukowski, chủ nghĩa tồn tại, nhưng sau chạy tới New York - thành phố tàn khốc nhất của văn hóa tư bản chủ nghĩa nhất thế giới - lại tìm thấy tình yêu, hy vọng và ánh sáng để giải thoát và bắt đầu học những kỹ năng rèn luyện cơ bản của Trung Quốc 2000 năm trước từ một người đàn ông Nhật Bản. Để cho những suy nghĩ phiêu lãng quay trở về, dồn vào huyết mạch, ulla vào linh hồn trống trải cho loài chim đêm không nơi nương tựa.

Tôi có mang một cuốn "Đạo đức kinh" của Lão Tử từ Trung Quốc sang. Và ở Barnes & Noble, tôi lại tìm được một bản dịch này bằng tiếng Anh. Nghe Muju nói bản tiếng Anh được dịch rất hay và dễ hiểu, thậm chí còn dễ hiểu hơn cả bản tiếng Trung. Tôi còn mê mẩn cả một tuyển tập truyện Thiền

được lưu truyền từ mấy trăm năm, được viết bằng tiếng Anh, có tên Zen Flash, Zen Bone. Hồi ở đại học, khi nghe thấy giáo giảng về truyền thống Nho, Đạo, Dịch của Trung Quốc từ nghìn năm trước, tôi không mấy chú tâm tới việc nghiên cứu những bảo bối mà tổ tiên lưu truyền lại. Thời đó, tôi chỉ chơi với mấy ban nhạc Rock gần trường. Ngọn lửa của phần nộ và dục vọng thanh xuân hầu như chỉ có thể được biểu hiện bằng Rock của phương Tây, "thi ca mê sảng" vượt qua cả một thế hệ và thừa tình dục dai dẳng, trộn lẫn mồ hôi với những tiếng hét gào.

Nhưng giờ đây, tôi đã hai mươi chín tuổi, lại sống ở New York. Bởi vậy một số như đã dần thay đổi. Còn nhớ một buổi sáng tôi còn đang đắm mình trong một giấc mơ trên cái giường rộng rãi trong chung cư Soho của tôi, bên tai như nghe thấy tiếng vó ngựa cồm cộp trên con đường ven hồ rải đá xanh. Tôi như biến thành một thiếu nữ dịu dàng e lệ đời Đường, rảnh rỗi ngồi trên chiếc giường bằng tơ mềm mại đợi chờ du khách trở về. Nét dịu dàng và hoài niệm trong khoảnh khắc đó sinh động biết bao, Trung Quốc biết bao, khiến tôi sau khi tỉnh giấc mãi không quên được. Nó như một lời hò đầy bí ẩn. Cách tận một bờ Thái Bình Dương, hai chữ "Trung Quốc" chưa bao giờ rõ ràng đến như thể chạm tới được, khiến người ta cứ lao tới.

Thế là tôi ở New York lại bắt đầu đọc thơ Đường, thơ Tống vốn đã quên sạch từ sau khi tốt nghiệp đại học.

Nghĩ về Trung Đông đang không ngừng ném bom, máu rơi và người chết. Nhìn bầu trời New York vẫn còn mấy nghìn oan hồn người chết bởi vụ 9.11. Thế giới vẫn còn đang day dứt giằng dai giữa chiến tranh và hòa bình... Giờ đây, tôi chỉ muốn hít thở, nghỉ ngơi, đem mình giao cho mạch dẫn màu xanh khiến hoa xòe cánh, giao cho ánh trắng, cho ánh tịnh dương, cho lời nguyện thần bí, cho trí tuệ Trung Quốc ngàn năm, và cho Muju - người âu yếm tôi, ôm tôi và yêu tôi hết lượt này tới lượt khác.

Một hôm, Muju đưa tôi tới nhà thờ Riverside gần khu Harlem.

Đạo này, cứ mỗi sáng chủ nhật, anh đều tới nhà thờ lớn ở phía Bắc Manhattan, nơi anh có nghĩa vụ giảng dạy "thuyết suy ngẫm" như một liệu pháp chữa trị cho mười mấy cô gái da đen từng bị ngược đãi tình dục hồi nhỏ bởi anh trai hoặc cha chúng.

Tôi lặng lẽ ngồi ở hàng ghế cuối, tận mắt chứng kiến Muju với nụ cười ấm áp mà tôi hằng quen thuộc. Giọng nói của anh rất dịu dàng, chốc chốc lại

pha một câu hài, chọc bằng được đám cô gái ăn bận giản dị, ánh mắt vẫn phủ đầy bóng tối u ám kia phải bật cười.

Sau khi giải thích rõ những điểm cơ bản của thuyết "mỉm cười suy ngẫm", Muju kêu mọi người cùng đứng lên. "Đầu tiên phải thả lỏng người", anh nói, "Như thế này, nhìn tôi đây..." Anh thả lỏng chân tay, đóng đưa khắp người, vươn vai, gót chân không ngừng dậm đất, rồi lại thả lỏng cái cằm, thè đầu lưỡi ra.

Tôi không nhin nổi, cứ muốn phá lên cười. Anh vốn có thân hình cao lớn, giờ giống hệt một con gấu ngọc nghếch đứng thè lưỡi.

"Chính là như vậy", anh nói, "Phải thả lỏng hết cỡ để vứt bỏ những gánh nặng và trói buộc trong ý thức và trên cơ thể. Thậm chí dù trông hơi ngốc nghếch nhưng cũng không sao..."

Mấy cô gái nháy mắt bật cười. "Người thông minh cần giả bộ ngốc nghếch đúng lúc và luôn ngốc những lúc cần phải thông minh...". Muju mỉm cười, "Nào mọi người làm theo tôi nào".

Trong hai tiếng đồng hồ tiếp đó, mọi người ngồi trên sàn, bốn bề lặng phắc. Thỉnh thoảng những đường cong của những pho tượng tuyệt đẹp trên cao lại đem những lời nói rõ ràng, mềm mại của Muju vọng về. "Bây giờ, mọi người đều tìm được trái tim của mình, hãy mỉm cười với nó... Đem nó về nhà, thư giãn, thoải mái..."

Thời gian cứ tuôn chảy lúc nào không hay. Tôi và các cô gái đó cùng học được một điều: mỉm cười. Không chỉ là nụ cười trên mặt, mà quan trọng hơn là từ sâu thẳm trong tim, từ mọi tế bào tỏa ra từ phổi, gan, dạ dày, thận, tử cung... Một nụ cười từ bi, khoan dung, tự tin và tĩnh lặng.

Kết thúc suy nghĩ, chậm rãi mở mắt, màu sắc và hình dạng của mọi vật trước mắt dường như cũng trở nên sinh động và rõ ràng hơn.

Tôi uốn lưng, ngắm nghía những bức tranh sơn dầu trang trí bốn xung quanh và những ô cửa sổ ghép từ những tấm kính màu.

Thực là một nhà thờ tuyệt đẹp. Khi tưởng tượng tới tiếng thánh ca vang lên cùng tiếng đàn organ, vài rung động tinh tế ẩn chứa sức mạnh thần bí như rơi xuống từ đỉnh nhà thờ, đọng lên trên người, trên mặt đất. Bụi bặm cũng

rung động và nhảy múa trong ánh nắng...

Tôi nắm lấy tay Muju, chậm rãi ra khỏi nhà thờ.

"Đi đâu đây?", tôi hỏi.

"Em muốn đi đâu?", anh hỏi lại.

"Không biết. Em đến New York chưa đầy nửa năm. Anh đã ở đây hai mươi năm rồi... Có nơi nào có thể giới thiệu được không?"

Anh nghĩ một lúc, "Tới Barneys đi. Dù sao cũng trên đường về nhà, tiện tới đó luôn. Ở đó, em có thể hiểu được những gì thịnh hành nhất".

"Hay quá!", tôi cười sung sướng. Từ nhà thờ đầy tính thần thánh tới Barneys đời thường và thời thượng, đúng là một ngày chủ nhật nhiều màu sắc. Anh là người đàn ông không hề ngán chuyện shopping nhất mà tôi từng gặp. Quần áo anh mặc đều là dạng mà tôi yêu thích, sang trọng, thiết kế điên rồ, hơi đáng yêu, đều là típ mà 90% đàn ông Mỹ sẽ không mua. Chẳng hạn như cũng ngần ấy tiền, 90% đàn ông Mỹ sẽ lựa chọn hàng hiệu của Gucci, Armani, chứ không thể chọn đồ của "Yohji Yamamoto". Nhưng Muju luôn chọn về sau.

Mở phanh chiếc áo veston đen đắt tiền của anh sẽ thấy ngay hình thù một cô gái khỏa thân lấp lánh màu sắc chính giữa ngực. Nhưng nếu khép áo lại, nhìn từ bên ngoài không hề phát hiện thấy. Chiếc giày thể thao của anh nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng nếu anh giơ chân lên, dưới đế giày có ngay hình một đóa hướng dương lớn rực rỡ. Nguyên tắc ăn mặc của anh là: mua quần áo chất lượng tốt, đắt tiền, nhưng mặc lên phải nom bình thường, giản dị.

Có lẽ quan niệm thẩm mỹ truyền thống của người Nhật đã ăn sâu vào máu thịt anh. Những chùa chiền mà họ yêu thích nhất luôn có mái lợp rạ và những hàng rào bằng thân trúc. Vì nhìn chúng nom dễ bị đổ rụi bởi gió, mưa và tuyết bất kỳ lúc nào, nhưng cũng vì thế càng trở nên quý giá hơn. Phòng trà mà họ gọi cũng chỉ là một gian phòng nhỏ hẹp, gọn gàng, trên nền đất trải chiếu cỏ, trên tường treo tranh chữ. Trên chiếu bày một số đồ dùng uống trà đủ hình dáng quái lạ, màu sắc thô.

Nguyên tắc ăn mặc của tôi lại là: màu đen, màu đỏ, tơ lụa, chạt một tí, chạt,

chật hơn nữa.

Tôi chưa bao giờ mặc quần áo bò. Đối với tôi, chúng quá mạnh mẽ, quá tùy tiện, quá lười biếng. Thậm chí ngay cả thời thanh xuân chơi cái thứ nhạc Rock đầy phần nộ kia, tôi cũng luôn mặc một chiếc váy lụa đen bó sát. Tôi thích nhìn người tình Rock của tôi phải ném ánh mắt lên bộ đồ đen của tôi. Thứ lụa lấp lóa thứ ánh sáng u uẩn, lạnh tanh như da loài rắn, và cũng khẽ bay bổng theo từng cử động bước chân. Từ cổ nhiều nút kín mít trở xuống, nó mềm mại, chuyển động và luôn biến đổi dù rất nhỏ. Nó đã tồn tại hàng nghìn năm rồi, nhưng vẻ đẹp đó đã vượt qua cả thời gian, không gì có thể xâm phạm nổi.

Tôi thích nhất không phải là cái đẹp về thị giác của lụa, mà cái đẹp về thính giác. Khi nó bị xé bởi một đôi bàn tay mạnh mẽ và nóng bỏng, sẽ nghe thấy một tiếng "soạt" yếu ớt, tinh tế, vò xoắn tim gan, không tài nào mô tả nổi. Tiếng lụa bị xé đem lại cho bạn niềm hoan hỉ dịu dàng và dục vọng bạo liệt. Nó độc nhất vô nhị trên đời này, không gì có thể so sánh nổi.

Tủ quần áo của tôi luôn có ba mươi bộ áo dài Thượng Hải, váy, áo cánh bằng tơ. Tất cả đều bó sát, yếu đuối và đẹp tuyệt. Mỗi lần xé hỏng một chiếc, lại phải vội đi may thêm một chiếc. Luôn là ba mươi bộ.

Đi quanh Barneys một vòng, tôi làm một việc không thể ngờ tới: mua một chiếc áo khoác vải bò hiệu Marc Jacobs. Vải bò màu xanh, kết hợp cùng hàng cúc vàng chói, trên vai còn đính cầu vai và cúc, chèn eo, sát người, y hết thời trang của phụ nữ thời thượng London thập niên bảy mươi. Rất phục cổ, đó chính là bộ đồ Muju vừa nhìn thấy đã giúp tôi lấy từ trên giá xuống.

Tôi mặc thử, chà, y hết một cô lính, nhưng vẻ mới mẻ và mạnh mẽ của nó cũng khiến tôi rung động. Nó khiến gương mặt tôi vừa già dặn vừa ngây thơ, khác hẳn với hình tượng đen tuyền trước đây. Thế nên tôi mua luôn.

Muju mua một đôi giày thể thao mới hiệu Puma, dưới đế giày có nhiều bánh xe trượt nhỏ hình tròn. Khi đi trên đường nhẹ như bay, như lướt trên mặt trắng vậy.

Thiên của tôi

Sự u buồn của cô ấy

*Tôi có mười chín chàng trai, tôi vẫn cần thêm một người.
Tôi có mười chín người đàn ông, tôi vẫn cần thêm một người.
Nếu cho tôi thêm một người đàn ông, tôi sẽ để mười chín người này ra đi.
- Bessi Smith -*

Mặt vẫn còn đắp mặt nạ ướt và trơn chuội, tôi lơ mơ ngủ trên chiếc giường nhỏ mềm mại của tiệm Eli Day Spa. Trong loa vang lên thứ âm nhạc rĩ rả như ru ngủ. Đèn đã được Natasha tiện tay tắt luôn lúc đóng cửa. Ngay phút đó, tôi nằm kề vai với thế giới bên ngoài, êm ả vô sự.

Natasha đến từ Liên Xô cũ. Năm mười bảy tuổi cô đã có một đứa con gái - năm nay đã hai mươi tư. Nhưng Natasha vẫn còn hấp dẫn, khi đi dự khiêu vũ với con gái còn bị bạn của con tưởng nhầm là chị gái bạn, cứ theo đuổi mãi. Cô thích vừa làm massage mặt cho tôi vừa kể chuyện. Câu chuyện trên chính do cô tự kể. Từ khi phát hiện tôi từ Trung Quốc tới, cũng có thói quen xấu hút thuốc lá như cô, thái độ của cô đối với tôi trở nên ấm áp hẳn.

"Cưng à", cô gọi tôi bằng giọng rất kiêu hãnh, "Coi như cưng tìm đúng đôi tượng rồi nhé. Ba tháng sau, đảm bảo cưng sẽ thấy kỳ tishc trên mặt mình cho mà coi".

Trước đây, tôi còn ngờ vực về những tiệm thẩm mỹ do người phương Tây mở, luôn cảm thấy tay những người thợ thẩm mỹ phương Tây hẳn sẽ thô nặng, trong khi làn da của người phương Đông lại nhạy cảm và tinh tế. Mãi cho đến sau khi xảy ra nhiều chuyện không hay ở một tiệm thẩm mỹ do người Hồng Kông mở trong khu phố Tàu, và được một khách hàng nữ của Jimmy Wong giới thiệu, tôi mới tìm được tiệm Spa này ở Mahattan.

Câu hỏi đầu tiên khi tôi gặp Natasha là: "Cô có massage được làn da châu Á của tôi không?".

Cô cười phá lên, cười ngặt nghẽo, "Cưng ơi, không phải lo gì đâu, phàm là da người, tôi đều có cách chăm sóc hết".

Tôi để lại ấn tượng "đáng yêu", "ngọt ngào" cho Natasha. Nhưng từ những ngôn từ, hành vi của cô, trong mắt tôi, ngoài việc là một thợ massage giàu kinh nghiệm, cô có lúc còn giống hệt một Madam lão luyện. Cô hay cười ha hả, giọng khàn khàn, và những ngón tay thăm mùi thuốc lá khiến tôi nhớ lại cô bạn M thuở trước.

Từ khi rời Thượng Hải, tôi không còn liên hệ với cô ấy nữa. Nhưng từ bao tin đồn không ngớt từ đại lục chuyển tới, tôi được biết cô ấy đang kinh doanh nhập khẩu xe hơi đắt tiền. Thậm chí còn nghe nói cô đã đính hôn với một gã người Pháp ít hơn cô mười tuổi. Hỉ Nhĩ đã tận mắt được chứng kiến M tay trong tay với bạn trai người Pháp vào tiệm của cô ăn tối. Trên tay cô lộ lộ chiếc nhẫn đính hôn kim cương ba cara.

Một lần qua điện thoại, Hỉ Nhĩ nói với tôi là gã Pháp đó nom rất ngượng ngập, có phần giống D - một gã từng mê M như điên dại mấy năm trước. Anh bạn trai người Pháp này thường giúp cô đi lấy những bộ đầm dạ hội hiệu Valentino hoặc Christian Dior từ các tiệm giặt khô.

Tuy không liên lạc với M nữa, nhưng tôi vẫn không kìm nổi niềm hứng thú về bất cứ thông tin gì liên quan tới cô. Đó là một người bạn thân từng khơi gợi nhiều linh cảm cho tôi khi sáng tác cuốn Búp bê Thượng Hải. Từ một gái điểm tới một quý bà, một mệnh phụ giàu có danh tiếng trong xã hội Thượng Hải, được hưởng một khoản di chúc kếch sù, M giống hệt một con cự giải với sức mạnh âm tính vừa u buồn vừa đáng sợ. Hình ảnh của cô đã chiếm giữ một khoảng không gian kí ức to lớn trong đầu tôi.

Hơn nửa tiếng sau, một mùi khói nhẹ xộc vào mũi tôi, Natasha đi vào phòng êm ru như một chú mèo. Chiếc đèn đối diện trước mặt tôi được bật lên. Có thể cảm thấy ngón tay mềm mại của cô ấy lướt trên mặt tôi để thử độ hút của chiếc mặt nạ dưỡng da.

"Cảm thấy thế nào?", cô thân mật hỏi, và bắt đầu bóc chiếc mặt nạ ra khỏi mặt tôi.

"Cảm giác rất tích cực", tôi đáp khẽ. Cô thợ thẩm mỹ của tôi chủ trương mỗi lần tới đây nằm massage, tôi đều phải bồi dưỡng một dạng tình cảm tích cực nào đó. Điều này sẽ giúp cho làn da tích cực hấp thụ mọi dưỡng chất. Thực ra bên khoe miệng tôi có một nốt trũng cá mồi đang khiến tôi rất bức bối. Natasha chủ trương không động chạm vào nó. "Tốt nhất là đừng nên đến đây đúng thời kỳ rụng trứng, tức là thời kỳ giữa hai lần để tháng", cô dặn, "Nhu

vậy mọi độc hại của cơ thể có thể thoát ra được ở lần đến tháng sắp tới".

Tôi thích ý kiến này và cô hứng thú với mọi cách bài trừ chất độc, dù đã có không ít căn bã do giới trẻ gây ra. Một trong ưu điểm của việc bài trừ chất độc chính là giúp bạn lần sau có lý do bỏ thêm độc vào một ít.

Trước khi ra về, tôi và Natasha hẹn giờ tuần sau làm wax.

Tôi, đương nhiên còn có cả Hỉ Nhĩ nữa, đều là những phần tử mê làm wax khủng khiếp. Chúng tôi đều quan tâm ghê gớm, tới mức không thể không chế nổi tới số lông thừa trên người. Hầu như cứ cách mười ngày, tôi lại đến tiệm Spa để tỉa tót một lần, bất chấp mưa gió. Hỉ Nhĩ còn chăm hơn, cứ năm ngày một lần, nhưng cô ấy không đến tiệm, mà tự làm lấy. Cô ấy chưa bao giờ phô bày cơ thể trước mặt bất kỳ ai, kể cả lúc làm tình với đàn ông, cô cũng luôn làm trong bóng tối. Không có ánh đèn, cũng không có ánh nắng.

Hỉ Nhĩ vừa mê mẩn vừa khiếp sợ về cơ thể của chính mình. Cô nhất thiết phải chăm sóc tốt cơ thể mình, nỗ lực hơn người thường gấp nhiều lần. Cảm giác an toàn yếu ớt của tôi được bắt nguồn từ đó. Cảm giác tội ác nguyên sơ của cô cũng bắt nguồn từ đó.

Cơ thể cô chính là một tấm gương, phản chiếu tình cảm của cô đối với thế giới và đối với chính cô.

Sự trong sáng của cô, khát vọng của cô, nỗi khiếp sợ của cô, những giằng xé không sợ hãi của cô đối với cơ thể và vô số những thứ chưa xác định của thế giới xung quanh khiến Hỉ Nhĩ trở thành một người còn đàn bà hơn cả đám đàn bà. Cũng chính bởi vậy, tôi đam mê cô hơn.

Đúng vậy. Thứ tình cảm này đã vượt xa cả sự lý giải của chúng tôi. Không phải vừa bắt đầu đã như vậy. Chỉ từ khi cô làm phẫu thuật thay đổi giới tính và trở thành nhân vật công chúng nhất loạt nhận phải những lời bình phẩm, nhục mạ hoặc sùng bái của cả nước, tôi mới đột nhiên nhận ra được thứ tình cảm này.

Từ M nghĩ tới Hỉ Nhĩ, tôi chợt nhớ Thượng Hải đang nằm ở mặt kia của trái đất tới quay quắt. Nơi đó giờ hẳn đang là màn đêm với giấc ngủ say nồng. Ánh đèn ngoài Ngoại Than vẫn lấp lánh như đốm lửa. Và dưới ánh trăng, những ngõ nhỏ ngoằn ngoèo mịt mù trong thành phố bị úp chụp dưới bóng đêm tầng tầng lớp lớp.

Khi đi ngang qua tiệm Barnes & Noble, tôi rẽ ngay vào. Sau khi vào toilet của gian sách tầng trệt, tôi ra trước kệ tạp chí, rút ra vài cuốn thời trang, lên lầu một của tiệm cà phê ẩm cúng, kêu trà hoa cúc và mật ngon, ngồi xuống, lật loáng thoáng cuốn tạp chí. Cái hay của Barnes & Noble trước hết ở chỗ bạn có thể tùy ý sử dụng toilet (ở New York điều này không dễ đâu nhé). Tiếp đó là gian cà phê, bạn có thể ngồi ở đó bao lâu tùy ý. Nghe nói đây cũng là nơi một số người New York đi làm quen kết bạn với người khác giới.

Trên tạp chí luôn giới thiệu một số phim, CD và sách. Nhìn thấy trang giới thiệu sách, tôi luôn để ý ngó một chút. Có lần qua điện thoại, ông bố giáo viên của tôi có hỏi hiện giờ sách nào đang được ưa chuộng ở Mỹ, may mà tôi đang có một cuốn tạp chí thời trang rất thịnh hành ở trong tay liền lật ngay ra, nhìn thấy ngay hai cuốn, một là "Làm thế nào để đàn ông phải làm những việc mà bạn muốn" và cuốn kia là "Làm thế nào để lấy được linh hồn".

Nghe xong, bố tôi sững lại ở đầu dãy bên kia, rồi nói với tôi sau khi suy nghĩ kỹ, "Thế thì xem ra sách của con sẽ có ảnh hưởng ở Mỹ".

Có lúc, bố tôi khiến người ta phải yêu thích như vậy đấy.

Từ tiệm sách ra, trời đã tối lắm. Trên đường đi kiểm tra điện thoại di động, phát hiện thấy tin nhắn của Muju, "Tối nay, anh phải làm thêm giờ. Có muốn tối mai tới nhà anh không? Đừng quên mang kem dưỡng da, dưỡng mắt và nước rửa kính áp tròng của em. Nhớ em".

Tối mai? Hình như phải nghe một bài giảng về Kinh kịch ở khoa Đông Á do một diễn viên Kinh kịch nổi tiếng từ Bắc Kinh tới giảng. Sau đó anh ta sẽ thị phạm hát mấy đoạn và sẽ công diễn chính thức ở Lincoln Center.

Liên gọi di động cho Muju. Không ai nghe. Máy đã được chuyển sang chế độ hộp tin nhắn bằng lời. Tôi liền nhắn lại một câu, nói rằng tối mai có thể tới được chỗ anh nhưng sẽ tới muộn.

Điện thoại reo, cứ ngỡ Muju gọi, không ngờ là Hỉ Nhĩ.

"Ôi, cậu đấy à", tôi nhìn đồng hồ. Thượng Hải giờ này phải là sáu giờ sáng. Một thời điểm rất kỳ lạ để gọi điện thoại. "Cậu khỏe không?", giọng tôi đây

ngờ vực. Nghe những tiếng ồn ào xung quanh, có lẽ cô đang ở quán bar.

"Cậu đang làm gì thế? Nói chuyện có tiện không?", Hỉ Nhĩ cười hi hi, có thể cảm thấy cô ấy uống khá nhiều rượu.

"Tất nhiên là tiện rồi... Cậu đang ở đâu thế?"

"Ở Mandy", cô nói, "Mandy là một quán bar hầm, đầy những loại nhạc thịnh hành nhất Thượng Hải, những loại rượu rẻ nhất và những đám người chán đời nhất. Quán này chỉ luôn có khách sau ba giờ sáng, luôn đông nghịt lúc năm, sáu giờ và mãi tới tận mười giờ sáng, đám người còn luyện tiệc bóng đêm kia mới đành giã từ. Họ lao đảo đi dưới ánh nắng mà họ hằng khiếp sợ, chậm rãi bỏ đi mất hút, như một cái bong bóng bị vỡ tung".

"Cậu thức suốt đêm đấy à?", tôi kinh ngạc hỏi. Cô luôn ngủ đủ mười tiếng mỗi ngày vì tin rằng càng ngủ nhiều càng đẹp. Ngủ là tôn giáo của cô ấy.

"Chẳng có tâm trạng nào để ngủ cả", giọng Hỉ Nhĩ thật u uất. Một lúc sau lại nghe thấy tiếng cô sụt sịt nữa.

"Sao? Rốt cuộc có chuyện gì?", tôi giật mình, dùng tay trái bịt chặt tai trái. Một chiếc xe cảnh sát kêu inh ỏi vừa chạy ngang.

"Bây giờ chẳng có ai yêu mình cả", cô vẫn sụt sịt, thở dài.

"Mình yêu cậu mà", tôi vội vã hỏi, như thể nếu không nhanh chóng thốt ra ba từ này, cô sẽ nhảy lầu tự tử mất. Nhưng trong lòng tôi đã thầm đoán được cô vừa gặp phải rắc rối gì.

"Fred không yêu mình", cô lại khóc, "Anh ấy nói rất ghét làm tình trong bóng tối, đã chán ngán chất nữ tính quá đậm trên người mình, chán ngán...". Tôi không nghe rõ cô nói tiếp những gì.

"Hắn là thằng lưu manh", tôi bực bội nói. Ở đầu dãy bên kia, bạn tôi vẫn khóc.

Tiếng khóc của cô lẫn hơi rượu như mãi không chịu ngừng. Một vị đắng chát chọt xộc lên đầu lưỡi tôi. Dạ dày tôi như mở toang, khắp người rét run. Phụ nữ khóc vì đàn ông như thể một tia magie tự bùng cháy màu xanh lam. Phụ nữ khóc vì đàn ông như kiểu Hỉ Nhĩ lại giống như một đồng tro tàn sau

khi bùng cháy.

Tôi phải nỗ lực ngăn chặn mớ cảm giác u buồn này trong đầu tôi, cố gắng gửi tới cô bạn đang không người giúp đỡ ở đầu dây bên kia một đốm nắng. "Bạn yêu quý", tôi nói, "Fred chỉ là một trong số ba tỷ đàn ông trên trái đất này. Hắn không yêu cậu không đồng nghĩa với việc những người đàn ông khác không yêu cậu". Đầu dây bên kia im ắng, chứng tỏ cô đang nghe.

"Hơn nữa, tục ngữ có câu, Cũ không đi, mới làm sao tới. Có đi mới có được người mới tốt hơn chứ. Trước đây, mình cũng không tin, nhưng bây giờ ngẫm lại, mình đã tìm được Muju. Anh ấy gần như hoàn hảo". Cô nghe, vẫn im lặng. Tôi nhận ra được lúc này lời bạn trai của mình ra không hề khích lệ được dũng khí cho cô ấy, trái lại chỉ càng làm cô thêm đau buồn.

"Còn nhớ một năm trước, ông thầy tử vi giỏi nhất nói gì không?", tôi vội vã chụp lấy một cọng rom cứu mạng khác, "Ông ấy nói hai bọn mình cuối cùng cũng tu thành chính quả, chỉ có điều trước mắt phải trải qua một số kiếp nạn".

Chiều này có vẻ hiệu quả. Cô thở dài, giận dỗi nói, "Không biết mình còn phải chịu bao nhiêu kiếp nạn nữa đây?".

"Đừng lo, cậu sẽ được đền bù xứng đáng", tôi nói bằng giọng vui vẻ, nhưng lòng lại tự nhủ, "Trời ạ, mình đang nói cái gì thế này?".

Nhưng lời tôi nói xem ra vẫn có tác dụng. Khi con người trở nên yếu đuối, những thứ như thầy bói, báo ứng... rõ ràng vẫn có sức hấp dẫn phi thường. Số phận đã trở thành một thứ chỉ có thể lý giải, chứ không tôi hề không chế được.

Hì Nhĩ có vẻ ngượng về tâm trạng suy sụp ban nãy. "Mình say quá", cô chống chế. "Thực ra ngay từ đầu, mình đã thấy Fred không hợp với mình". Cô ho hắng vài tiếng, "Cậu nói đúng, không tiễn người cũ đi, người mới làm sao đến nổi. Thượng Hải chẳng phải quá nhiều đàn ông đó sao?". Cô nói thêm bằng giọng ngây thơ và cung kính: "Như thầy tử vi đã nói, số mình vừa nhiều tiền vừa có đàn ông yêu".

Gió buốt từng trận. Luồng hơi phả ra từ tiệm giặt đồ bên đường khiến tôi thấy ấm áp lạ. Trên đường bốc lên từng luồng khói trắng. Hai thứ này thường khiến tôi có cảm giác như đang trong phim, đậm một ý thơ mơ

màng, dù cho chúng là những cảnh tượng rất quen thuộc thường ngày trên đường phố New York.

Một chiếc máy bay xẹt trên không trung, không biết đi về hướng nào.

Tôi phát hiện thấy mình đang đi về hướng con phố Bowery nơi có khu phố Tàu. Nhà hàng Hỉ Lâm Môn ở đó từng nổi tiếng với món cháo và mì. Nghe nói Yoko Ono cũng có lúc tới đó. Tôi quyết định tối nay chỉ cần một bát cháo trắng và một quả trứng muối.

Suốt cả ngày nay, Thượng Hải và bạn bè ở Thượng Hải cứ ủa vào đầu tôi như sóng biển, khiến tôi không tài nào kháng cự nổi. Giờ đây, tôi chỉ muốn ăn một bữa cơm Trung Quốc đơn giản và truyền thống.

Thiên của tôi

- 12 -

Anh thích ăn ngon, cũng yêu gái đẹp

Những lúc gặm đùi ngỗng béo, lòng tôi luôn lay động hình bóng của Mary.

Tôi và Muju đi taxi tới trường Đại học Columbia để tham dự triển lãm phim võ thuật của nhà điện ảnh Hồng Kông nổi tiếng Hồng Kim Bảo. Vội vã đi vào vườn trường, từ xa, tôi đã nhìn thấy Jimmy Wong đang đứng trước cổng thư viện khoa Đông Á, nhăn nhó gọi di động. Bên cạnh anh là một cô gái nom rất mốt, đi giày cao gót, đội mũ len.

Anh ta cũng nhìn thấy chúng tôi, nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện. Đợi khi chúng tôi tới trước mặt, anh đã cúi xuống, thơm hết má trái và má phải tôi, rồi lại vỗ vai, bắt tay với Muju. Nửa tháng trước, ba chúng tôi đã cùng nhau ăn cơm. Đây là lần thứ hai họ gặp nhau. Xem ra hai người cũng có cảm tình với nhau.

Anh cũng giới thiệu cô gái bên cạnh. Một cô gái Hàn Quốc xinh đẹp mới tới New York, quen anh ở một KTV. Anh nhận lời giúp cô kiếm được thẻ xanh - đây là cách của gái mà anh thường dùng. Tên cô gái rất khó nhớ, cũng may

là tôi không có ý định phải nhớ. Jimmy thay bạn gái nhanh như thay cravat vậy.

Nhưng đôi mắt của cô gái này rất đặc biệt, như thể đã qua phẫu thuật thẩm mỹ. Cô đeo một đôi kính áp tròng màu lam, đeo mi giả màu bạc rất dài. Đương nhiên, màu lam và màu bạc kết hợp với nhau tạo nên cảm giác mắt nặng trĩu. Một đôi mắt vẽ khéo sẽ như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, ngược lại sẽ tồi tệ như một bức trang dở dang. Cô mang vẻ gợi tình đặc trưng của các cô gái vừa tới New York. Những cô sống ở New York lâu năm chỉ có vẻ thỏa hiệp và bất cần, thông minh và cố chấp, nhưng họ không có cách nào khác.

Tôi phát hiện thấy Muju bị cô gái này thu hút. Anh giả bộ nói chuyện với Jimmy, nhưng lại liếc bạn gái anh ta mấy lần.

Tôi thấy bực mình, nhưng cố kìm chế. Dù sao khi xuất hiện với bạn trai ở nơi công cộng, tôi cũng phải chú ý tới tư thế của mình.

Trong phòng chiếu, tôi bắt gặp mấy gương mặt quen, liền lần lượt chào hỏi. Chúng tôi đến hơi muộn, chỉ còn ghế ở hàng sau. Phòng chiếu gần như kín chỗ, Jimmy và cô bạn gái Hàn Quốc ngồi ở dãy ghế trước chúng tôi. Khi xem phim có thể nhận tiện xem luôn cái trán bắt đầu hói của Jimmy, cái mũi của cô gái và một ít gáy lộ ra.

Trừ một tí vương bận trên, nói chung, tôi chăm chú thưởng thức bộ phim. Tôi phát hiện thấy, cùng một bộ phim võ thuật Trung Hoa, xem ở nước ngoài sẽ thú vị hơn nhiều so với xem ở trong nước. Bộ phim Ngọa Hổ Tàng Long khi phát hành ở Trung Quốc rất im ắng nhưng lại được phương Tây nồng nhiệt đón nhận.

Xem xong phim, Jimmy và bạn gái còn lôi từ trong túi ra một cuốn tạp chí "Thời trang" dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, trình trọng đặt vào tay tôi. "Con gái mình trong tạp chí này", anh nói bằng giọng kiêu hãnh của một ông bố.

Thật lạ rằng mặc dù thường xuyên gọi điện mời tôi ăn cơm, nhưng hầu như tôi quên khuấy mất anh còn một đứa con gái của người vợ cũ. Anh cũng không nhắc đến con mình bao giờ.

Lật ra, ngay trong trang quảng cáo CK to đùng, cô con gái mười bốn tuổi

xinh đẹp của anh đang đứng mỉm cười cùng bốn người mẫu thiếu niên với những màu da khác. Răng chúng rất trắng (người Mỹ yêu hàm răng trắng tinh đến tuyệt vọng), tóc bay tuyệt đẹp trước cây quạt. Chúng đang đại diện cho tuổi thanh xuân chạy nhanh đến ghé người.

"Ôi", tôi kinh ngạc thốt lên, không khỏi thán phục, "Con bé giống cậu quá!".

"Chỉ sau một đêm, Nancy đã vụt biến thành thiên nga rồi", nét biểu hiện của ông bố kiêu ngạo có phần phức tạp. Thì ra con gái anh ta tên là Nancy. Tôi nhìn kĩ tấm hình, nụ cười trong trẻo vô tư của Nancy và làn da khỏe mạnh đã chứng tỏ thân thể gia đình rất khá giả. Còn nhớ Jimmy từng miêu tả đơn giản về chiếc du thuyền trị giá nửa triệu đô la và khu biệt thự sang trọng của vợ anh trên đảo Long Island.

"Không được vút đi đâu nhé!", Jimmy liếc nhìn cuốn tạp chí nặng trĩu trong tay tôi, chân thành dặn dò. Rồi anh vội vã bỏ đi. Anh có hẹn với người môi giới bất động sản để xem ba khu nhà ở Mahattan.

Tôi cầm cuốn tạp chí có hình con gái của Jimmy, ngồi taxi với Muju tới tiệm ăn Nhật Bản Nippin trên đường số 52.

Muju rất thân với chủ nhân căn tiệm này. Thực ra, ông chủ của Nippin là đệ tử của cha Muju. Cha anh là một đầu bếp làm mỳ nổi tiếng khắp Nhật Bản, đức cao vọng trọng, dưới trướng có rất nhiều học sinh, đã mở mấy chục tiệm mỳ Chính Hưng ở Nhật Bản.

Mẹ anh là con lai châu Âu. Điều này rất bất thường ở thời đại đó. Cha bà là người Italy, truyền lại được cho con gái một đôi mắt xanh lam to và bí ẩn. Bà mẹ người Nhật của bà để lại cho con làn da mịn màng và mái tóc đen nhánh. Trong tấm hình mà Muju còn giữ, tôi thấy bà mặc một bộ kimono đen thêu hoa, đôi mắt xanh lấp lóe ánh sáng mãnh liệt. Nghe nói, bà giữ một vị trí quan trọng trong việc kinh doanh của gia tộc. Trong số phụ nữ Nhật Bản hiện hành thời đó, bà quả thực giữ một vai trò ghê gớm với tính cách hoạt bát và quyết đoán.

Nếu so sánh, mẹ tôi rõ ràng dịu dàng, hiền thực, coi việc chăm sóc chồng con là nhiệm vụ suốt đời.

Vào ngày xảy ra sự kiện 11.9, đường dây điện thoại New York bận liên tục như sắp bùng nổ. Cũng chính vì không gọi được cho tôi, mẹ tôi lo lắng

tưởng phát điên đến nơi. Giờ đây, mỗi lần gọi điện tới, vừa mở miệng, mẹ đã hỏi: Ăn uống có được không con?

Không Phu Tử nói: nam nữ ẩm thực là dục vọng cho con người tồn tại. Đặt ẩm thực vào trước dục vọng của con người, có thể thấy rõ đây là chuyện lớn hàng đầu trong thiên hạ. Cha mẹ tôi chưa bao giờ ôm tôi, càng không nói tới chuyện hôn con. Họ rất tránh đụng chạm cơ thể với con cái, nhưng họ luôn xào nấu một bàn đầy thức ăn ngon lành. Và mỗi lần bê một món mới ra, họ đều nói: "Cha mẹ rất yêu con, con của ta ạ".

Cha tôi và cha của Muju có một điểm chung: rất mê đồ ăn ngon. Ngoài lịch sử giảng dạy ở trường đại học, cha tôi còn là một nhà phê bình ẩm thực có tiếng ở Thượng Hải. Ông luôn được mời làm giám khảo trong chương trình đầu bếp so tài đang rất ăn khách trên truyền hình Thượng Hải, có tên "Cuộc hội tụ món ngon Trung Hoa".

Chúng tôi ngồi bên cạnh một bức tranh lớn hình ruộng lúa xanh ngút ngát, dán kín cả bức tường. Ông chủ tới chào hỏi, Muju đáp lễ dăm câu bằng tiếng Nhật. Ông chủ khẽ mỉm cười, gật đầu với tôi, nói mấy câu tiếng Nhật. Tôi hoang mang nhìn Muju. Anh vội vã dùng tiếng Anh giới thiệu hai bên.

"Luôn có người tưởng lầm em là người Nhật", tôi nói, "Như thể người châu Á ăn bận thời trang một chút nhất định phải từ Nhật tới, chứ không phải từ Trung Quốc".

Muju cúi đầu lật rất nhanh cuốn thực đơn, rồi hỏi, "Có muốn anh giới thiệu vài món không? Họ có món mỳ ngon lắm".

"Được thôi". Ăn cơm với anh, tôi đâm rất lười, luôn phó mặc cho anh gọi đồ ăn.

Món soba trong tiệm này có 20% lúa mỳ và 80% bột kiều mạch. Loại kiều mạch này được trồng trong một nông trại ở Canada. Bức tranh lớn màu xanh cạnh chúng tôi chính là hình của nông trại đó.

"Kể về cha anh đi. Có phải ông ảnh hưởng rất lớn đối với anh?", tôi cắn miếng đậu phụ lạnh, vừa hỏi.

"Có lẽ vậy. Anh còn nhớ hồi mới bốn, năm tuổi, ông đã dạy anh cách ăn mỳ".

"Vậy phải ăn như thế nào?", tôi hỏi.

"Chà, em không học được đâu", Muju vẫn cầm cúi ăn mỳ.

"Nhưng em rất tò mò mà", tôi nài nỉ.

"Được rồi, trước tiên, em phải thưởng thức tổng thể cả bát mỳ. Ngắm nghía đám hành hoa dập dờn trên mặt bát, rồi húp một ngụm canh, đặt bát xuống. Nhả nha trong miệng vị ngọt của nước lèo, nuốt xuống, rồi ăn mỳ. Thịt trong bát không được ăn trước, mà cần phải ngắm trước. Khi ăn những thứ khác trong bát mỳ, cần phải nhìn mấy lát thịt đó, phải nhìn nó thật đắm đuối, tràn ngập yêu thương...".

Nói xong, Muju nhìn tôi, kiểm tra mức độ phản ứng.

Quả nhiên tôi há hốc miệng, như nghe được một câu chuyện lạ kì. Rồi chúng tôi cùng phá lên cười.

"Thú vị thật", tôi hồn hển nói.

"Anh cũng cố gắng không biến mình thành một kẻ quá kĩ tính. Chỉ cần là đồ ăn, dù là đùi gà rán của MacDonald đều ăn tất. Nhưng quả thật anh rất ghét mấy thứ đồ ăn rác rưởi đó".

"Có gì đâu. Đó không phải là nhược điểm". Tôi nói, vừa thăm tượng tượng cảnh mình và anh sống bên nhau lâu dài liệu có thể dùng đồ ăn để thu phục anh không. Tôi cũng không dám chắc.

"Thì đúng không phải là nhược điểm, mà là sở thích", Muju nói, "Đồ ăn ngon, quần áo đẹp đều là những thú mà anh yêu thích".

"Tuyệt", tôi khen, rồi lại nghĩ, "Thế còn gái đẹp thì sao?". Tôi nhớ tới ánh mắt của anh khi nhìn cô bạn gái người Hàn Quốc của Jimmy khi chúng tôi đến trường Đại học Columbia. Lại nhớ tới những đồ chơi hình cô gái khỏa thân các loại trong căn hộ của anh. Chúng được bày lung tung khắp nơi như khoai tây, trên cánh cửa tủ lạnh, bên cạnh tấm gương trong phòng tắm, trên salông, ở đầu giường. Tôi luôn có cảm giác chúng thật đáng yêu, như một thứ trang trí đầy tính hài kịch. Xét cho cùng đàn ông cũng y hệt con nít.

"Phụ nữ á? Tất nhiên là thích rồi". Muju đáp rất thờ ơ.

"Anh có ý gì vậy?", tôi xì mặt.

"Dào ôi, đàn ông nào lại không thích đàn bà cơ chứ?". Muju phác một động tác tay, cố tình chọc tôi cười.

Tôi không nói gì, đầu óc xuất hiện những cảnh anh ân ái với những phụ nữ khác ở những góc nào đó trên thế giới. Tưởng tượng như vậy thật không vui vẻ gì. Thực ra tôi ghen với cả bạn gái cũ của anh. Còn nhớ một lần khi ăn cơm, anh kể anh luôn ăn rất nhiều nhưng không dễ béo, chẳng hạn như "mấy cô bạn gái cũ" của anh hầu như đều mập lên. Lúc đó tôi còn hỏi bằng giọng rất khiêu khích: Thật sao? Họ thật biết ăn.

"Vậy có bao giờ anh không chung thủy với bạn gái hoặc với vợ mình không?", giọng tôi trở nên quá sắc nhọn. Thực tình tôi cũng không muốn biết rõ về điều này. Những người hay hỏi những câu khó nhằn cho người mình yêu rút cục bao giờ cũng tự làm mình bị thương.

Muju im bật, chỉ cúi gằm đầu vào bát mỳ. Rồi đặt đũa xuống, bung cả bát lên, húp một miếng. Tôi nhìn từng cử chỉ của anh. Đôi bàn tay bung quanh miệng bát của anh thật to. Vết thương nơi ngón tay út lại càng rõ hơn.

"Có", đột nhiên anh mở miệng, ánh mắt bình tĩnh hơn.

Tim tôi đập loạn xạ, cúi đầu, im lặng.

"Coco, xin em hãy nhìn tôi". Anh áp lên tay tôi. "Những chuyện trước đây đã qua rồi. Anh chỉ quan tâm tới hiện nay... Sự thực là giờ đây, anh và em, chứ không phải người nào khác, đang ở bên nhau. Anh bị em quyến rũ và anh không hề có ý định nảy sinh quan hệ với bất kỳ cô gái nào khác".

Tôi nhìn anh. Trông anh có phần lo lắng. Tôi lắc đầu, cố gắng xua đi những suy nghĩ phiền diện. Xét cho cùng thích đàn bà cũng không phải là nhược điểm của đàn ông. Nếu một gã đàn ông không thích phụ nữ, e rằng phụ nữ cũng không thích anh ta.

Nhưng không chung thủy, bản thân tôi cũng từng không chung thủy với bạn trai. Đó là một mặt tối trong tính cách con người. Nghĩ tới ngay cả mặt trăng cũng có lúc khuyết lúc tròn, ngay cả thiên nhin cũng có mặt nguy hiểm và

đáng sợ. Huống hồ con người còn phức tạp và không hoàn thiện hơn.

Chỉ có điều Muju chân thành quá. Anh không muốn lãng phí thời gian và công sức để nói dối. Anh không muốn dùng những lời dối trá để đổi lấy một cuộc sống phức tạp không cần thiết. Sự chân thành tới cứng nhắc của anh có lúc khiến người ta không chịu nổi. Con người nhiều khi đã quen nghe những lời nói dối.

Vài tiếng sau, chúng tôi ngồi trên chiếc salông bằng da thật màu đen trong phòng khách. Phía trước là chiếc ti vi to đùng.

Trên ti vi đang chiếu một đoạn phim tài liệu về Julio mà Muju quay được từ Cộng hòa Dominica. Anh đang cùng biên tập dựng phim.

Lúc Julio trợn trừng đôi mắt to tròn, cắn chặt bờ môi, trông nghiêm khắc nhưng cuồng nhiệt, y hét một Quốc vương của rừng thẳm. Lúc lại vừa hát vừa nhảy, mặt đầy vẻ hưng phấn.

Ông có hai bà vợ, giống như trong email mà Muju từng miêu tả với tôi, "Giống như sữa bò và mật ong, đều kích thích được khẩu vị của bạn. Nhưng đồng thời cũng gây tổn thương rất lớn, y hét như hai cái mô tơ chuyển động với tốc độ nhanh".

Trong bữa tiệc sinh nhật mừng thọ 98 tuổi của bố ông có tới mười một đứa con trai và gái, ba mươi sáu cháu và bốn mươi ba chắt tới dự. Đồng thời cũng có hơn hai trăm bạn bè và hàng xóm. Mọi người đều nhảy múa hát hò, cứ ào ạt như đại dương vậy.

Trên chiếc trục thăng nhỏ tới Cuba có ba chiếc lồng nhót gà trống. Mấy chú gà cứ chốc chốc lại húng chí gáy vang. Tiếp đó là một khuôn hình đặc tả đôi cánh gà đang đập phành phạch.

Trong đêm nhạc hội hoành tráng tại Cuba có tới hai mươi ngàn người anh em thuộc giai cấp vô sản ở Cuba cùng chen vai thích cánh, cùng hòa vang giọng ca với Julio.

Julio và Castro râu rậm cùng ôm nhau chào hỏi. Tôi còn chú ý tới Castro đi đôi giày thể thao hiệu Nike.

Thiên của tôi

Nhà văn nam và nhà phê bình

Tôi thực kinh ngạc đàn ông làm sao có thể nghiêm khắc được cơ chứ? Họ có một thứ dài dài treo bên ngoài. Nó có thể tự lên lên xuống xuống... Nếu tôi là đàn ông, có lẽ ngày nào tôi cũng tự cười nhạo mình đến chết mất.

- Yoko Ono -

Tôi thấy mình cần phải ở nhà, nướng bánh và uống trà.

- Hilary Clinton -

Có lúc tôi thấy mình giống chú cún Snoopy hoặc Linus trong tranh hoạt hình. Chỉ có điều, thứ mà tôi vĩnh viễn không thể tách rời không phải là tấm thảm, mà là tình yêu.

Tôi luôn cần tình yêu, thậm chí còn cần hơn những phụ nữ khác, tựa hồ như không có nó, tôi không thể thở nổi, không thể sống được. Tôi ngâm tình yêu trong miệng, giấu dưới gối, nhét sâu trong tử cung, viết ra trên giấy.

Trước đây, phần lớn bản chất của tình yêu là đem lòng yêu người. Đám đàn ông chỉ là những chiếc phong bì biết đi, có dương vật dài. Tôi đem tình yêu của tôi tạm thời nhét vào những chiếc phong bì đó, giả bộ như có một người nào đó ở một nơi nào đó trên thế giới này gửi cho tôi một lá thư cầu hôn lãng mạn. Để rồi giả bộ vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ khi nhận được những lá thư đó, nhưng thật ra nội dung trong đám thư đó - tình yêu - do chính tôi tạo ra. Chỉ có điều tôi cần phải đem nó gửi tạm lên người một gã đàn ông.

Nhưng Muju hầu như không giống những gã đàn ông phong bì kia. Lần đầu tiên, anh khiến tôi cảm nhận được một thứ tình yêu ấm áp, chân thành mang theo cả tính thiện. Lần đầu tiên anh khiến tôi thấy được ma lực của tình dục và không gian tưởng tượng vô hạn. Lần đầu tiên, anh khiến tôi lĩnh hội được tình yêu và tình dục có thể kết hợp được hoàn mỹ đến như thế.

Nhưng thực tế là anh còn đem lại cho tôi rất nhiều thứ ngoài tình yêu. Anh

mở ra rất nhiều cửa sổ trước mắt tôi, chỉ cho tôi thấy một thế giới mà trước đây tôi chưa từng thấy hoặc đã nhìn thấy nhưng không thực sự chú ý.

Khi chúng tôi ở bên nhau, dùng rất nhiều thời gian để đọc báo, trò chuyện, ngồi im lặng suy ngẫm, làm tình, ăn, đi bộ, cười phá lên, tất nhiên cũng có những cuộc cãi vã nho nhỏ nữa. Tôi không còn hút thuốc, uống rượu, dùng thuốc ngủ nữa. Những giấc mơ của tôi tĩnh lặng hơn trước kia, và xuất hiện bãi biển của núi Phở Đà, những con núi và ngọn miếu.

Lúc đó đã là tháng Ba. Tình yêu giữa tôi và Muju cũng đã được ba tháng.

Bên cạnh lối đi bộ trên đường phố New York đã bắt đầu nảy những mầm xanh yếu ớt. Thấp thoáng đâu đó những chồi tí xíu của cây anh đào. Gió vẫn rất mạnh nhưng vẫn chịu được vì mọi người đều biết mùa xuân đang cận kề phía trước.

Tuần này, tôi sẽ rất bận.

Trước hết thứ hai sẽ có một buổi giảng bài ở khoa Đông Á trường Đại học Columbia do các thạc sĩ và tiến sĩ tổ chức. Tôi và một nhà văn từ Trung Quốc Đại lục tới sẽ là người giảng chính.

Hôm đó, giảng đường đông dề sợ. Nhìn xuống chỉ thấy toàn một màu tóc đen và vàng. Rất nhiều người phải đứng nghe ở lối đi. Hỏi một người tổ chức mới biết một tờ báo Trung văn lớn nhất toàn nước Mỹ đã đăng một bài dài về buổi giảng này. Nhiều người đọc được tờ báo mới chạy tới.

Bảy nhà văn nam cỡ trung niên trở lên, thắt caravat chỉnh tề, mặc complê trắng muốt còn chưa kịp dứt nhãn. Một nữ nhà văn trẻ có móng tay dài, tóc dài, trên mặt luôn thường trực nụ cười đầy tính tự vệ. Tám người ngồi thành một hàng, đối mặt với khán giả.

Sau khi mỗi người trình bày ngắn gọn về chủ trương văn học của mình sẽ đi vào phần khán giả nêu câu hỏi.

Khán giả đặt cho tôi rất nhiều câu hỏi, tôi trở thành nhân vật chính. Nhưng tôi khá cẩn thận, cố gắng chuyển hướng tập trung vào nhà văn nam thứ bảy ngồi ở phía xa và lớn hơn tôi rất nhiều. Thậm chí khi trả lời câu hỏi, tôi còn nhân tiện tán dương luôn tất cả các nhà văn này và trân trọng gọi họ là "các thầy cô".

Các câu hỏi chẳng có gì là mới mẻ, đều được mấy trăm nhà báo hỏi đi hỏi lại từ lâu nay.

"Tại sao lại chọn con đường sáng tác?"

"Tỉ lệ của tính chân thực và tính hư cấu của tác phẩm là bao nhiêu?"

"Nếu sách của cô là do một nhà văn nam viết, liệu còn bị báo chí phê bình dữ dội như vậy không?"

"Sự khác biệt giữa cô và các nhà văn thế hệ trước là gì?"

"Cô thích đàn ông phương Tây hơn hay đàn ông Trung Quốc hơn?"

Tôi trả lời rất thuần thực. Khán giả chốc chốc lại cười rộ và vỗ tay. Nhưng tôi đã bắt đầu cảm thấy nếu so với các nhà văn nam mặc comple, ngồi ngay ngắn này, tôi nom thời trang nhưng thật bất lực. Ngồi trước những đôi mắt màu hau hâu tò mò, tôi như một con chim bị khiếp đảm.

Khi đám khán giả chuyển hướng sang các nhà văn nam, tôi ra sức củng cố dũng khí của mình, nhưng cũng không tránh khỏi áp lực tâm lý. Tuy xã hội ngày càng tiến bộ nhưng vẫn tồn tại những cái nhìn phiến diện và hiểu lầm về phụ nữ. Nhất là khi người ta đem bạn ra gắn với tình dục, thậm chí là liên hệ với một phù hiệu xã hội nào đó.

Sau buổi giảng, cả đám người kéo tới nhà hàng Mountain King. Mười ba người vây quanh một chiếc bàn tròn to đùng, nom thật bình đẳng và thân thiện. Sau những bụi bặm và chông gai, đã đến lúc cần phải dùng đồ ăn để bù lấp những kẽ nứt khiến người ta phiền lòng.

Giáo sư khoa Đông Á gọi đồ ăn. Hơn hai mươi món được bày ê hề ở giữa bàn như tôm hầm hải sâm, tôm hùm hấp hành gừng, vịt quay Bắc Kinh, salad thịt viên, canh đậu phụ trai. Màu sắc và mùi vị của chúng thật khác nhau, hương thơm nức mũi, không khí vui nhộn hẳn. Đồ ăn Trung Quốc phức tạp và phong phú thường khiến người ta chìm đắm trong khoái lạc. Đồ ăn Trung Quốc luôn là lý do để hơn 50% số dân Trung Quốc phải sống và tiếp tục sống.

Mười ba người, không một ai còn nhắc tới những gì có liên quan tới văn

học. Đám nhà văn nam cao hứng nói về Trung văn, không ngừng chạm cốc và cười hớn hở, như thể một đội quân đồng minh mạnh mẽ. Họ cũng không ngại ngừng việc thương lượng với giáo sư của khoa Đông Á về thời gian biểu đi thăm quan New York trong mấy ngày tới. Chẳng hạn như khi nào đi thăm Viện bảo tàng Metropolitan, Broadway và tất nhiên còn có cả di tích của vụ "11.9" đang nóng bỏng.

Cuối cùng, mấy gã đàn ông với quyết tâm nghiên cứu thực tế về văn hóa tư bản chủ nghĩa hủ bại, cũng lấp bắp đề nghị họ dẫn tới một câu lạc bộ sex.

Trong số họ chưa có một ai định nói chuyện tử tế với tôi. Họ không thể tha thứ được cho tiếng Anh của tôi, mớ trang phục trị giá mấy trăm đô la của tôi, thậm chí ngay cả những nốt mụn trứng cá trên mặt tôi. Chắc hẳn trong đầu họ đã không chỉ một lần tưởng tượng cái cảnh lột sạch quần áo trên người tôi.

Tôi cảm cúi ăn. Mỗi lần cắn một miếng lại cảm thấy mình mạnh mẽ lên một chút. Mọi thứ hiểu lầm, rào cản ngăn cách, đồ kị, cố ý, không lành mạnh chỉ tăng thêm khả năng miễn dịch của bạn và mở rộng tâm hồn bạn mà thôi. Uống sạch chỗ nước bẩn đó, để lại biến chúng thành từng tia sữa tinh khiết. Chất nữ tính vĩ đại đã dẫn dắt loài người bay lên.

Sau đó vào một tối thứ năm, nhà xuất bản tổ chức cho tôi một buổi tiệc nhỏ chừng hai mươi người tham gia. Địa điểm là một tiệm cà phê nhỏ ở Village.

Đến dự gồm có những người của nhà xuất bản như biên tập, phát hành, người phụ trách PR và một số nhà văn, nhà phê bình văn học. Trong đó có một nhà văn nghe nói gần đây vừa giật được giải thưởng. Nhìn qua anh nom giống hệt nhân vật chính trong bộ phim *As good as it gets* do Jack Nicholson đóng, chuyển thể từ tác phẩm ăn khách của nhà văn Melvin. Ông này có thú vui là lăng nhục động vật, phụ nữ, người đồng tính và người da màu. Nhưng cuối cùng gã lăng tử cũng biết quay đầu bởi tình yêu đã giúp ông trở thành người tốt.

Tôi trò chuyện với nhà văn này. Ông có ngoại hình khiến người ta rất yêu thích, mặc dù có phần hơi ngông cuồng. Ông mang theo một chú chó Shepherd thuần chủng Đức tới dự tiệc, khiến tiệm cà phê vốn nhỏ lại càng thêm chật.

"Chú chó xinh quá", tôi khen ngợi.

"Hà", ông cười lớn, "Như vậy đây. Khi một người đẹp mê hồn không tiếc lời khen con chó của tôi, tôi có hy vọng ngay lập tức". Ông nháy mắt với tôi, rồi đột nhiên thò tay bẹo mũi tôi một cái.

Đột nhiên hôm ông chẳng còn chút gì uyên bác cả, chỉ là một con dê già mặc áo sơ mi bằng vải flannel, bên cạnh dắt theo một chú chó.

Tôi tránh xa ông, đi quanh một vòng, cười nói xã giao với mọi người, rồi đi tới trước mặt một thanh niên trẻ.

Anh ta có mái tóc đỏ, rất trẻ, gương mặt rất thư sinh. Anh ta chẳng khác gì các học sinh mặt đầy mụn trứng cá mà tôi vẫn thường bắt gặp trong sân trường Đại học Columbia. Trên nắp túi áo của anh ta có cắm mười hai cây bút bi rỉ mực và mặc một chiếc quần bò một năm mới giặt một lần.

Nhưng trò chuyện xong mới biết anh ta không phải là sinh viên. Anh ta vừa trở thành nhà phê bình sách của tờ Thời báo New York không lâu, tên là Eric.

Tôi nói cho anh ta biết thực ra sách của tôi đã ba lần xuất hiện trên tờ báo này. Tiếc là một lần vào dịp một năm trước, mặc dù chỉ được đăng nửa trang báo. Một lần là tuần đầu tiên sau sự kiện 9.11 và một lần trong tập chuyên đề về du lịch Thượng Hải.

Anh ta cười, đáp rất thân thiện rằng đã đọc sách của tôi và rất thích.

Khi chúng tôi nói về văn hóa phương Đông, anh ta kể bố anh là một giáo sư nghiên cứu về Tây Tạng, rất tôn sùng đạo Phật. Cách đây không lâu, anh còn định tới Tây Tạng một chuyến.

"Tây Tạng là một trong những nơi còn lưu giữ được ý thức của loài người một cách nguyên sơ nhất", anh nói. Tôi tán thành.

Chúng tôi trò chuyện rất nhiều. Tôi phát hiện thấy anh thật vui vẻ, thông minh, thân thiện và nhạy cảm.

Khi nói chuyện, sự tập trung của anh lại không ngớt bị cuốn hút lên bộ trang phục bằng tơ tằm màu đỏ của tôi. Bộ cánh này từ cổ chạy dọc xuống eo có ba chiếc khuy màu đen hình con bướm được làm từ tơ.

Anh không ngớt lời tán tụng kỹ thuật làm khuy áo của Trung Quốc. Những lời ngợi khen khiến tôi thấy mình nhẹ bồng như đang bay, đành phải kể với anh rằng, những loại khuy áo được làm từ tơ hoặc bông kiểu này có tới hơn một trăm loại. Có dạng hình đám mây, hình hoa cúc, hoa sen, hình thoi bạc, hình cá vàng...

Anh ta tròn mắt ngạc nhiên, không ngớt lộ vẻ thán phục. "Đàn ông có thể dùng loại khuy này để trang sức không?", anh đột ngột hỏi.

"Tại sao lại không?", tôi đáp nhưng không nhịn nổi cười. Anh ta thật đáng yêu, chẳng có chút gì phách lối hoặc ra vẻ như các nhà phê bình sách khác. Có lẽ vẫn chưa kịp có thì phải.

Trước khi buổi tối kết thúc, tôi và Eric trao đổi số điện thoại, hẹn nhau khi nào đi uống cà phê. Tôi thấy thích anh ta. Có lẽ anh là dân đồng tính. Anh ta không khỏi khiến tôi phải nhớ tới Hỉ Nhĩ mười năm về trước khi chưa trở thành phụ nữ.

Thiên của tôi

- 14 -

Bí mật liên quan tới đêm hòa nhạc

Tôi dùng bờ vai tôi đập chạm vào anh. Đúng vậy, chỉ có kéo anh xích lại gần tôi như vậy, anh mới có thể ngửi thấy mùi hương trên bầu ngực tôi. Đúng vậy, trái tim đập cuồn cuộn loạn của anh. Đúng vậy, Tôi muốn nói, vâng. Tôi thực lòng muốn nói.
- James Joyce, trích "Ulysses" -

Muju chỉ mất năm phút chạy từ văn phòng anh tới căn hộ của tôi trên phố Watts. Chúng tôi định đi nghe hòa nhạc do Yo-Yo-Ma trình diễn tại nhà hát Carnegie.

Y hệt như mọi bận, tôi cuống quýt sấy tóc, trang điểm, thử quần áo. Những bộ đồ tơ tằm sáng lấp lánh bị tôi vứt la liệt trên giường.

Cuối cùng vẫn là Muju giúp tôi ra quyết định chọn một cái xường xám màu đen có thêu hình phượng hoàng bên dưới tà áo, mặc bó khít người. Tôi từng nói đùa rằng sau khi mặc cái áo này, dù chỉ ăn một hạt lạc, anh cũng có thể lập tức thấy khác biệt. Vì chiếc xường xám này thực sự rất chặt, như thể hòa cùng màu da. Loại trang phục tơ tằm kiểu Trung Quốc truyền thống này cũng y hệt như gót sen ba tấc, đều là những sản vật thẩm mỹ được sinh ra trong trạng thái gần như bị ngược đãi mãnh liệt.

Tự nhiên tôi không tài nào kịp chuẩn bị xong xuôi trước khi xuất phát, cũng như trước đây tôi đã từng nói: cuộc đời tôi đã viết sẵn dòng chữ "luôn trễ". Thậm chí khi đi ăn, đi xem phim, đi dự party cùng bạn trai, tôi cũng chưa bao giờ đúng hẹn.

Khi đứng ở ngã cắt giữa phố Watts với đại lộ số 6, chúng tôi vẫn còn bốn mươi phút. Gió lớn rít từng cơn khiến chúng tôi ngán ngẫm. Chả may đến muộn sẽ không kịp nghe nửa buổi đầu.

Kiểm một chiếc xe trống thật khó. Xe vừa đỗ đã có một đôi nam nữ đứng chéo gần đó cướp ngay trước mắt chúng tôi, lao vọt lên xe.

"Này, chúng tôi đợi ở đây trước chứ", tôi gào to về phía họ. Nhưng họ vẫn chui vào trong xe. Tôi lại hét lên với tài xế: "Anh nhìn thấy rõ mọi việc rồi đấy, kêu họ xuống xe đi".

"Xin lỗi, chúng tôi rất vội", cô gái Mỹ có nước da xù xì như vỏ cây và cái mũi thẳng tắp buông sống và nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Chỉ nhìn thấy Muju không nói không rằng vội vã bước luôn tới, mở cửa xe, "Được, chúng ta cùng chung nhau đi. Coco, em không phiền khi ngồi cạnh anh tài chứ?", anh vừa nói vừa chui tọt vào hàng ghế sau.

"Đợi đã, xin lỗi, anh không thể vào được", người đàn ông mặc áo jacket bằng da đen kêu lên. Rõ ràng anh ta vẫn chưa có chút chuẩn bị gì đối với việc vừa xảy ra, giọng nói có phần kinh ngạc.

"Tại sao không?", Muju nghiêm nghị, ánh mắt lấp lánh, cơ bắp anh đang cử động dưới ánh mặt trời. Anh nói bằng giọng rõ ràng và bình tĩnh: "Chiếc xe này lẽ ra phải là của chúng tôi. Nhưng anh cứ nhất định đòi ngồi. Ok, chúng ta cùng ngồi, nhưng e rằng phải đưa chúng tôi đến nhà hát Carnegie trước. Chúng tôi sắp lỡ buổi hòa nhạc rồi".

Vài giây im lặng trôi qua. Đôi nam nữ quyết định bỏ cuộc. "Thôi được, chiếc xe này thuộc về các người". Họ xuống xe.

Anh tài giả bộ không để tâm tới những gì vừa xảy ra nhưng anh lái xe rất nhanh, lướt hết đường này qua đường khác.

Tôi rất vui, không ngừng hôn Muju. Anh mặc bộ comple da tiệc tối, nom thật quyến rũ. Anh là người hùng của tôi. Ở cái thành phố New York giá lạnh này, việc tranh giành tắc xi là chuyện như cơm bữa, thậm chí còn quá quen thuộc như mưa máu và gió tanh trên đường phố Walls. Nhưng đối với tôi, nó như một bài học mới. Muju đã cho tôi xem làm cách nào để tranh giành phần thắng bằng cách bình tĩnh.

Rốt cuộc anh tài cũng thả được chúng tôi xuống cổng rạp trước buổi hòa nhạc đúng năm phút. Chúng tôi chạy thục mạng vào trong.

Một thế giới hoàn toàn khác so với vài phút trước. Chúng tôi ngồi trong một khoang riêng ở lầu hai, đối diện với sân khấu, thở hồn hển. Đèn bốn phía dịu

dần, chỉ tập trung sáng chói trên sân khấu. Không gian im lặng như tờ, hương thơm thoang thoang, một thứ lắng dịu phảng phất như từ ký ức đem tới. Những cảm giác hạnh phúc này đều do rạp hát hoa lệ và thứ âm nhạc cổ điển mang tới cho bạn. Dù cho những ký ức cổ điển về Bach, về mùa xuân u buồn tuổi mười bảy, về nụ cười đáng yêu và trong sáng đã sớm trở thành lịch sử khi bạn vừa quay đi.

Yo-Yo-Ma, một thương gia gốc Hoa đã trở thành đại sư trong thế giới nhạc cổ điển thế giới, bước lên sân khấu với nụ cười rạng rỡ. Tiếng vỗ tay như sấm dậy, rồi sau một chút tĩnh lặng ngắn ngủi, âm nhạc đã nổi lên. Mọi người nín thở, gần như bị thôi miên hết thảy.

Tôi thích nghe ông đàn những ca khúc của Bach. Một sáng sớm vừa mở mắt trong căn hộ của Muju, tôi được nghe ca khúc đầu tiên trong số đó. Trong dòng suối nhạc đó, tôi như cảm nhận được một màu xanh lam lạnh lẽo, phía sau ẩn giấu một dòng sông nhỏ tinh khiết và trầm lắng, khe khẽ chảy qua lớp băng vẫn chưa tan. Thỉnh thoảng có tiếng thiên sứ đập khê đôi cánh. Vì thế bạn cảm động tới mức không thốt nổi nên lời.

Tôi khẽ xoay đầu lại, liếc Muju một cái. Anh đang nâng cặp kính viễn vọng, rất tập trung hướng lên sân khấu. Trên cổ tay anh thò ra tay áo sơ mi trắng được là phẳng tấp, nổi bật dưới bộ comple màu đen. Anh ngồi uốn thẳng lưng như cái bút. Mớ tóc dài như ngọn lửa màu đen bị đông lại. Trên gương mặt lộ vẻ ung dung quý phái đầy quyền rũ, khiến người ta không khỏi ghen tị.

Đó chính là một trong những nhân tố tình dục lý tưởng của tôi: rạp hát trang nghiêm, đám người ăn mặc sang trọng, bầu không khí ngọt ngào tới mức giả dối, một người đàn ông mặc comple đen, cổ tay thò ra một đoạn tay áo sơ mi trắng muốt, chìm đắm ngồi bên cạnh. Bạn không thể nắm bắt được tinh thần của anh ta, dù bạn nhìn thấy nhưng không thể nhìn thấu nổi. Bạn hoàn toàn không biết gì về thân thể và tất thảy mọi thứ của anh ta. Nhưng chỉ cần anh ngồi bên cạnh bạn, đủ để tay bạn quờ sang có thể đụng ngay tới phép mơ tuya quần của anh.

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, chúng tôi đi vào hậu trường. Đã có một đồng người tụ tập ở đó. Chúng tôi nhìn thấy bạn của Muju là Richard - một thương gia bất động sản New York - và cô vợ Nhật Bản W của anh. Thuở nhỏ, Richard đã mơ ước trở thành một nghệ sĩ dương cầm, nhưng cuối cùng lại trở thành một thương gia giàu có. Từ sau khi thám thía được những bí ẩn

khó lường của số phận, anh bắt đầu hứng thú với việc tài trợ các buổi hòa nhạc cổ điển.

Thực ra quan hệ giữa Muju và cô vợ W của Richard có phần thân thiết hơn. W từng là một kỹ nữ Nhật Bản nổi tiếng nhất và trong mắt Muju, bà là một phụ nữ gần như hoàn hảo nhất. Năm nay bà đã gần sáu mươi nhưng vẫn mặc những bộ kimono đắt tiền, tuần hai lần đi làm mát xa mặt nơi cao cấp. Do được chăm sóc tỉ mỉ nên bà rất trẻ, chỉ nom chừng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi. Thật không ngờ.

Bà gọi Muju là "chú em". Thường không chịu nấu nướng cho chồng, nhưng mỗi khi Muju bị ốm, bà đích thân nấu cháo nóng và làm sushi mang tới căn hộ của anh. Tay nghề nấu nướng của bà cứ theo lời của Muju là: "Không còn chê vào đâu được. Số một!".

Rồi chúng tôi gặp được Yo-Yo-Ma với nụ cười thường trực. Muju từng tham gia và tổ chức một buổi hòa nhạc có các thành viên Hoàng thất Nhật Bản. Buổi hòa nhạc đó cùng số đĩa được tiêu thụ ở Nhật Bản sau đó đều rất thành công.

Cả đêm người kéo tới khách sạn Plaza tham gia tiệc chúc mừng.

Tôi và Muju đều không uống rượu. Muju giúp tôi cai rượu, cai thuốc, cai thuốc ngủ cũng không đến nỗi quá khó khăn như tôi từng nghĩ. Nhưng dù không có rượu, khi đêm càng về khuya, tôi vẫn có cảm giác như say. Đường như mọi thứ đang chậm chạp chuyển động trong bầu không khí loãng. Mặt trăng quay xung quanh trái đất. Trái đất quay xung quanh mặt trời. Mặt trời nằm ngay trong người mà tôi yêu thương. Vì thế tôi quay xung quanh anh.

Nghệ sĩ dương cầm Yo-Yo-Ma uống rượu rất khá, ông nuốt chửng rượu như nuốt cá kình vậy. Bố tôi - người cũng có tửu lượng khủng khiếp - từng nói với tôi rằng: dạng đàn ông uống được rượu, lại không sợ say là rất đáng tin.

Về những chuyện này, tôi bán tín bán nghi. Nhưng trên gương mặt của Yo-Yo-Ma luôn nở nụ cười ấm áp, khiến người ta rất thích.

Richard và W là một đôi vợ chồng kỳ quái nhưng rất thú vị. Richard có cái bụng bự thường rung bần bật như một thứ quả đông, thân hình cao lớn, râu dài, chốc lại giống hệt một chú gấu gặm thét, chốc lại như một con miu nhỏ đang ngơ ngác tìm mẹ. Ông yêu tất thấy mọi thứ nghệ thuật tao nhã và tích

cứ tham gia sự nghiệp từ thiện cùng các hoạt động bảo vệ rừng mưa Brazil.

Richard rất yêu W. Ông ghen tị với tất cả đàn ông mà W quen, bao gồm cả cậu con riêng hai mươi lăm tuổi của bà với người chồng trước.

Nhưng những hành vi rất đồi trụy của ông trong cuộc sống hàng ngày khiến người ta phải kinh ngạc. Chẳng hạn như ông luôn ăn hết một hơi tất cả chỗ kem vừa nhìn thấy, để rồi sau đó lăn ra ốm. Ông dậy sớm vào năm rưỡi sáng, kêu tài xế chở đến khu Hamptons. Chỗ đậu xe ở đó miễn phí tới trước mười giờ, có thể tiết kiệm được ba mươi đồng. Nhưng cũng vì ba mươi đồng tiết kiệm được, ông có thể hân hoan móc ngay ba trăm đồng mời tất cả đồng nghiệp cùng ăn trưa.

Món quà đầu tiên ông tặng cho W là một viên đá nhặt được trên đường khi đang tới nơi hò hẹn. Ông coi viên đá thô ráp và xấu xí đó như một viên ngọc quý giá, lại còn vui sướng kiêu hãnh vì những người qua đường khác chưa kịp chú ý tới nó.

Nếu so với chiếc máy phun hơi - món quà đầu tiên mà Muju tặng tôi - viên đá còn có ý nghĩa tình yêu hơn rất nhiều.

Richard đang rất hưng phấn. Ông không ngớt làm các động tác tay, hăng hái tranh luận với tôi và Muju về thẩm mỹ học.

"Dào ôi, cái gì là chân thực tâm linh? Cái gì là chân thực thị giác? Khi anh giương to mắt nhìn thấy một người đẹp bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt, nhưng anh tuyệt nhiên không có chút cảm xúc. Ngược lại, khi anh nhắm mắt, thậm chí khi hoàn toàn không thấy gì, anh lại đột nhiên "A" lên một tiếng, như thể đã nhìn thấy mọi thứ".

"Thế tại sao người đẹp đứng trước mặt, anh lại không cảm nhận được? Sao lại thế?", Muju pha trò.

W xinh đẹp và không một chút hằn vết thời gian hầu như không để lộ chút biểu cảm nào. Trong lớp kimono thêu hoa và dưới lớp son phấn được trang điểm kỹ lưỡng, những cử động của bà đều chậm rãi. Thoắt một cái, đôi mắt bà y hệt một cú bấm máy chậm như trong phim.

Nhưng dù bà không nói một câu, tĩnh lặng và chậm rãi, bạn vẫn không thể quên được sự hiện diện của bà. Bà như một con thiên nga bay từ thế kỷ

trước tới, to lớn, trĩu nặng và mang một vẻ đẹp hoài cổ.

"Dù các nhà văn nghèo cả đời vẫn đều cố dùng từ ngữ để truyền đạt tình yêu và niềm tin. Và tôi tin rằng cuối cùng cũng có một số thứ mà các nhà văn không muốn chia sẻ cùng độc giả. Đương nhiên, tôi không nói đến những đời sống riêng tư của họ, mà là những thứ siêu hình. Cô hiểu tôi đang nói gì phải không?", Richard nhìn tôi chằm chằm và hỏi.

"Chà... cái này...". Tôi gần như đầu hàng. Trời ạ, ông ta không hề giống một thương gia bất động sản chút nào. Lúc này tôi không hề có tâm trạng thảo luận về chuyện sáng tác chút nào. Tôi dậm dậm đôi giày cao gót, lắc lư, cái áo xường xám bó chẹt lấy người khiến tôi ngộp thở. Đã đến lúc phải rời bữa tiệc, vứt bỏ ma pháp thôi.

Tôi không còn nhớ đã nói với Richard những gì. Tóm lại là sau khi ôm hôn, tôi và Muju vội vã ra về.

Quay về căn hộ của Muju, tôi không kịp quăng đôi giày cao gót, đã vội vã tháo tung những chiếc kẹp tóc trên đầu. Đúng lúc đang định cởi một dây cúc trên chiếc xường xám, Muju đột ngột đề nghị: "Gượng đã, em không làm được đâu, để anh". Tôi dừng lại, mỉm cười ầm ập.

"Xin lỗi, chờ anh rửa tay trước đã", anh nói rồi vội vã đi vào buồng tắm. Tiếng nước chảy xối xả. Rồi anh lại nhanh chóng bước ra, tiến về phía tôi.

Anh ngắm nghía chiếc áo xường xám của tôi. Và sau khi đã ngắm no mắt, anh lập tức ôm chầm lấy tôi. Vừa hôn lên tai, lên cổ tôi, anh vừa ra sức vuốt ve cánh tay, bờ vai và ngực tôi. Lớp lụa mềm bó sát như thể thịt da tôi. Dưới một lớp vải, tôi cảm nhận được tất thảy, thậm chí còn cảm nhận được nhiều hơn khi khỏa thân.

"Thích không?", tôi thì thầm.

Anh không đáp.

"Có muốn nghe tiếng lụa bị xé không?", giọng tôi vẫn rì rào như đang nằm mơ. Như có một dòng axit cac-bô-níc xèo xèo khiến trái tim tôi rạo rực hưng phấn.

Đó chính là tôi. Tôi biết mình là dạng đàn bà thể nào. Nhưng chẳng có cách

nào khác. Có một số thứ do số phận đã định sẵn, không dễ thay đổi hoặc vứt đi. Chu kỳ tuần hoàn của nó lặp đi lặp lại, lưu chảy trong máu huyết của bạn. Tôi chính là người đàn bà như vậy.

Tôi dạy anh cách xé lụa. Bắt đầu từ chỗ xẻ tà, cứ hướng thẳng lên phía trên. Thoạt đầu phải dùng sức, rồi nhanh chóng tiến thẳng lên. Nhất định cần phải nín hơi giữ yên lặng, nếu không sẽ bỏ lỡ âm thanh tuyệt diệu trong phút chốc.

Ánh mắt anh lại toát lên thứ ánh sáng khiến tôi mê đắm và hưng phấn. Thứ ánh sáng đó khiến cơ thể bị co giật tới đau thắt.

Anh lại trở thành vị thần của tôi một lần nữa. Thoắt một cái đã ném tôi xuống cái giường mềm mại, rồi bắt đầu xé áo thực sự.

Tôi rên rỉ, quằn quại như một con rắn đang sống bị lột da. Anh bật cười, ngừng tay lại, phủ người lên, bịt chặt miệng tôi bằng một nụ hôn nồng nàn. "Xoạt...", anh lại khẽ vuron người thẳng dậy, đáng vẻ đầy thương xót nhưng rất kiên quyết tiếp tục xé chiếc xường xám bằng tơ của tôi.

Tiếng lụa bị xé gãy gục, mảnh mai, vừa khiếp sợ lại vừa mê hồn. Những âm hưởng của nó cứ vờn vã mãi đến nỗi rất lâu sau, dù nhắm chặt mắt, bạn vẫn có thể nghe rõ thứ âm thanh đó. Thế nên phía nửa dưới người bạn bỗng trở nên ướt đầm.

Ở Thượng Hải, mỗi lần thợ may mang tới nhà tôi một chiếc xường xám tỉ mỉ và đáng yêu, tôi lại luôn cười thầm: Đẹp cũng có vô số loại. Phần lớn cái đẹp đều được lưu giữ lại. Đó là cái đẹp vĩnh hằng. Nhưng có một số ít phải hủy diệt không thương tiếc. Đó là cái đẹp ngắn ngủi.

Thiên của tôi

- 15 -

Tại chùa Pháp Vũ

Bạn không thể nhìn thấu con người thực của bạn. Những gì bạn có thể nhìn thấy chỉ là cái bóng của chính mình.

- Rabindranath Tagore -

Núi vắng không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng người.
- Vương Duy -

Sau một đêm dập dềnh trên biển, con tàu mang tên "Hải Thiên" đã chậm rãi tiếng vào bến. Sau khi cảm nhận thấy một đợt rung nhẹ, mô tơ dần tắt lửa, chân vịt được hạ xuống. Hành khách bắt đầu lục tục xách hành lý xuống tàu.

Vừa mưa xong, mặt đất vẫn còn ướt. Nhưng trời đang dần sáng rõ, ánh nắng luôn lách qua những lớp mây, vãi xuống đất. Tôi hít một hơi không khí tươi tắn, phát hiện thấy mình đang bị một dãy núi nhỏ xanh biếc bao quanh. Thấp thoáng những mái ngói màu đỏ thẫm hoặc vàng chóa ẩn hiện giữa màu xanh miên man dần trải, y hệt mấy quả cherry điểm xuyết trong đĩa salad mơn mớn.

Sau khi hỏi đường hồi lâu, tôi chen lên một chiếc xe buýt chật cứng. Chùa Pháp Vũ là bến cuối cùng.

Trên đường, cảnh vật khiến tôi có phần hoảng hốt. Trong hơn hai mươi năm sau khi được sinh thành, tôi từng theo cha mẹ tới đây vài lần. Song những lần đó, tôi đều không tự nguyện, hầu hết đều bị ép đến. Sau khi thấp nhang bái Phật, lúc tắm nắng trên bãi cát trắng tinh khôi, tôi thấy mọi thứ đã trở nên thú vị hơn.

Mặt biển xanh thẳm dập dờn, bãi cát trắng, những sườn núi, cánh rừng đậm nhạt với những màu xanh lá cây và màu nâu đan xen, còn có cả cỏ, cây và đá ven đường nữa. Chúng như đều mỉm cười reo vang: "Xin chào". Mọi thứ nhìn thấy thật thân quen xiết bao.

Một cơn gió biển mang theo cả hương vị mặn chát ủa xuống mặt, thổi tung đám tóc dài rối bời. Các lỗ chân lông trên người như nở to, mang theo cả nỗi khiếp sợ và niềm vui sướng, khiến mắt tôi ướt đầm và nóng bỏng.

Xe dừng lại ở bến cách chùa Pháp Vũ không xa. Tôi là người xuống cuối cùng.

Thoáng một cái có thể thấy ngay tấm biển cao sừng sững làm bằng đá xanh, bên trên khắc ba chữ "Pháp Vũ Tự" màu đỏ sậm. Phía sau nó chỉ có một cây

cầu được trang trí bằng một dãy các con sư tử đá. Cả ngôi chùa giấu mình trong một rừng cây um tùm cao lớn.

Chỉ có xuyên qua cây cầu nhỏ, đi sâu mãi vào con đường nhỏ đầy đá cuội và rêu xanh mới có thể cảm nhận hết sự u tịch và nghiêm trang của ngôi chùa.

Tôi quyết định đi tìm nhà nghỉ trước.

Bằng kí ức của lần cuối cùng tới đây, trên sườn núi nhỏ bên chùa ắt phải có một căn nhà nghỉ do ngư dân dựng nên. Khi thử tìm kiếm nơi đó, tôi vô cùng mừng rỡ khi phát hiện nó vẫn còn đó. Trông nó cũ mèm và tang thương, giống hệt một người bạn lâu năm không gặp.

Thủ tục lấy phòng thật đơn giản, giá phòng cũng rẻ bất ngờ. Giờ đây nhớ lại hồi sống ở Mahattan, cuộc sống đó chẳng khác nào đốt tiền mỗi ngày.

Một cô gái trẻ má rúm đỏ vì gió biển xách một bình nước nóng, bước rất mạnh tới trước mặt tôi, dẫn tôi về phòng. Một căn phòng phía Nam có thể nhìn thấy cảnh biển.

Cô gái đặt bình nước nóng lên bàn, nói cho tôi rõ giờ ăn ngày ba bữa và cấp nước nóng để tắm. Rồi cô tháo lui với nụ cười bền lễn.

Tôi đổ ụp người xuống giường, mơ màng thiếp đi giữa tiếng gió thổi qua cánh rừng rì rào và tiếng sóng dạt dào. Tôi mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình màu trắng, đi đôi dép lê rộng rãi, xuống nhà ăn nho nhỏ ở tầng trệt, ăn một bát mỳ hải sản tươi ngon.

Tôi đi một mình. Không ai quen biết tôi, cũng không ai trò chuyện với tôi. Nhưng tôi không thấy cô độc.

Nơi đây như thể là một nơi không chút liên quan tới bất kỳ bộ phận nào trên trái đất. Nó như xuất hiện giữa không trung, trôi dạt trên mặt biển hùng vĩ dập dờn. Nó hầu như không quan tâm tới quá khứ, cũng không lo lắng tới tương lai. Nó vĩnh viễn chỉ đề tâm tới sự tồn tại của chính mình từng khắc từng giây. Nó như một cái hang động thuần khiết 100%. Bất kỳ kí ức đen tối nào ở đây cũng bị tiêu tan không còn chút dấu vết.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên cao, rọi chiếu xuống cơ thể tôi. Trong bầu không khí mùa thu có mùi cháy, khô nhưng ấm áp. Tôi chỉ mất mười phút đã

đứng trước tấm biển bằng đá xanh của chùa Pháp Vũ, xuyên qua cái cửa cao cao hình vòng cung, bước qua cây cầu nhỏ, đi trên con đường mòn yên tĩnh.

Phải mất chừng năm phút, trước mặt mới xuất hiện một dãy tường trắng thấp tì và cánh cửa gỗ bị mưa gió tàn phai. Cánh cửa khép hờ, tôi bước qua ngưỡng cửa làm bằng đá xanh.

Cũng đúng vào giây phút tôi đang bước qua ngưỡng cửa nhà chùa, một cảm giác như thể nằm mơ giữa ban ngày úp chụp lên tôi. Phảng phất như tôi đã từng bước qua cái ngưỡng cửa này rất nhiều lần. Và lần nào cứ mỗi lần nhắc chân định bước qua đều phải tập trung tinh thần. Vì trong giấc mơ lặp đi lặp lại đó, tôi vẫn là một đứa trẻ hai, ba tuổi. Và đối với tôi, cái bậc cửa có hai mươi xăng ti mét cũng là quá cao. Trong giấc mơ, bốn bề tĩnh mịch như tờ, không một bóng người, chỉ có một đứa trẻ gíơ cao cái chân ngắn ngủn và gầy gò, ra sức bước qua bậc cửa. Mọi thứ đầy bí ẩn như bức tranh của họa sĩ người Ý De Chireco. Song thứ ánh sáng tĩnh lặng và sáng rõ đó rọi chiếu lên cả bức tranh, khiến mọi thứ không còn đáng sợ nữa.

Tôi xọc hai tay vào túi, chậm rãi đi vào chùa. Phía trước là dãy điện thờ các tượng Phật như Như Lai, Quan Âm... Bên trái và bên phải đều có những điện thờ thấp và đơn giản, thờ những vị Phật có địa vị thấp hơn như La Hán... Ngoài ra còn có phòng khách để tiếp khách vãng lai, có gian cho Hòa thượng ngồi thiền và tụng kinh, có trai đường để Hòa thượng dùng bữa.

Sau khi lễ bái các chư Phật, tôi mạnh dạn đi ra khu vườn âm u và sâu hút sau chùa. Ánh mắt tôi bị thu hút bởi mấy cây Bồ đề cổ có tuổi thọ năm, sáu trăm năm.

Tuy luôn bị chìm đắm trong rừng bê tông cốt thép ở thành phố và rất hiếm hoi được tiếp xúc với thiên nhiên, nhưng vài lần ngẫu nhiên nhìn thấy những cây cổ thụ to lớn, tôi lại không khỏi rung động bởi cái đẹp như ma pháp của năm tháng thời gian. Nghĩ tới mấy trăm năm, thậm chí thời gian trên ngàn năm đã tạo nên và may mắn lưu giữ lại vẻ đẹp của cái cây...

Đám rễ lòa xòa của cây Bồ đề im lặng và ra sức cắm sâu vào lòng đất. Những cành cây to lớn, bồng bồng sức sống, vươn thẳng lên trời cao. Ngẩng đầu ngược lên, không liên tưởng tới sự ngắn ngủi của đời người. Đó không phải là nỗi đau thương hư cấu của vạn vật. Thực tế là những cây cổ thụ hàng trăm năm, hàng ngàn năm có thể đem lại cho bạn một sức mạnh đặc biệt điều trị vết thương. Sức mạnh đó thông qua sự lưu chuyển bồng bồng của

nhựa cây, chảy thẳng vào tim bạn.

Tôi hít thật sâu mùi thơm mới mẽ tỏa ra từ các cây cổ thụ, rồi đi vào đám người đang đứng xúm xít quanh một cây trong số đó. Họ đang xem hai vị tu hành một già một trẻ đánh cờ.

Tôi không hiểu gì về cờ, nhưng hai thầy chùa mặc đồ vải bố màu xám, như ông và cháu đang ngồi chơi, nom thật thú vị. Vị Hòa thượng già có gương mặt gầy gò, nên nom cái mũi rõ to, sống mũi hơi đỏ, nhìn không đoán được tuổi. Gương mặt ông luôn có vẻ cười không ra cười, ngủ không ra ngủ. Trên người ông tỏa ra một sức mạnh kì lạ như nam châm. Chú tiểu trẻ có khuôn mặt sáng sủa, thanh tú, mắt đen láy, nom rất thông minh, nhìn khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Tôi quyết định đứng một bên xem.

Họ im lặng chăm chú nhìn bàn cờ. Những giọt sương mai còn đọng lại trên cành, lá bởi trận mưa hồi sáng chốc chốc lại rớt xuống bàn cờ bằng gỗ, phát lên những tiếng "tách, tách" rất vang.

Những người đứng xem cứ đi đi lại lại, nhưng tôi cứ đứng im một chỗ để xem. Dù sao trên hòn đảo này, tôi có dư thời gian nhàn rỗi, đứng một rồi lại ngồi xuống một cái ghế đá bên cạnh.

Trời tối dần. Ở trên hòn đảo nhỏ này dường như chỉ nhìn sắc trời để đoán thời gian. Nhưng trời ở đây sáng và tối đều nhanh hơn ở thành phố.

Hòa thượng già thở dài, đập một viên cờ đen xuống, "Được rồi, con thắng rồi đây", ông nói với chú tiểu.

Chú tiểu mỉm cười, trên gương mặt sáng sủa lộ rõ vẻ ngây thơ. Đây là lần duy nhất cậu thắng cờ.

Tôi cũng khẽ vỗ tay cổ vũ và mỉm cười.

Hòa thượng già nhìn tôi, khẽ đáp lễ. Tôi vội vàng chấp tay đáp lại. "Xem ra nữ thí chủ cũng không còn trẻ nữa. Xin hỏi đây là lần đầu tiên tới đây?".

Tôi vội vã lắc đầu, "Không phải, trước đây con đã tới vài lần. Thực ra con sinh ra ở đây".

Nghe xong, Hòa thượng già nheo mắt, khẽ vuốt chòm râu, im lặng hồi lâu, như thể đang cố hồi tưởng lại điều gì.

Lúc này, chú tiểu đã thu dọn xong bàn thờ. Cậu ngược đôi mắt đen láy hiều kỳ nhìn tôi, rồi lại chuyển sang nhìn sư phụ. Sư phụ chỉ khẽ gật đầu. "Ừ, hình như có chuyện này. Pháp Vũ Tự từng đón một đứa bé gái chào đời của một nữ thí chủ sinh sớm".

Tôi rùng mình, tim đập thình thịch. Những gì ông kể hết như bố mẹ tôi từng kể. "Sư phụ còn nhớ chuyện đó không?".

Ông ngồi xuống trước mặt tôi, thông thả vuốt râu, ánh mắt hiền từ nhìn ngắm tôi. Dường như chỉ cần vài phút giây đã có thể nhìn thấu mọi chuyện xảy ra trên người tôi từ hai mươi năm về trước. Những chuyện vui, buồn, tốt, xấu, bình lặng, dữ dội.

Ánh mắt ông nhìn tôi như ngọn lửa lò mùa đông, như ánh mặt trời vàng thắm, ấm áp và nhân hậu xiết bao, khiến tôi suýt xúc động tới phát khóc.

"Có phải con chính là đứa bé gái có pháp danh là Trí Tuệ?", cuối cùng ông cũng hỏi tôi.

Đột nhiên, nước mắt tôi không ngừng tuôn.

Thiền của tôi

- 16 -

Sinh nhật ướt át của Muju

Suốt thời gian ân ái, chúng tôi đi sâu vào nhau. Người tôi tan chảy trong anh và khi cả hai như hòa thành một, chúng tôi cảm thấy sung sướng tột đỉnh.

- Ấn Độ Ái Kinh -

Khi nam nữ giao hợp, nếu sau mười lần vẫn không xuất tinh, mắt và tai sẽ

ting nhạy hơn. Nếu sau hai mươi lần không xuất tinh, giọng nói sẽ trong trẻo hơn. Nếu sau ba mươi lần không xuất tinh, làn da sẽ trở nên bóng sáng hơn. Nếu sau bốn mươi lần không xuất tinh, xương sống và eo trở nên dẻo dai hơn. Nếu sau năm mươi lần không xuất tinh, phần đùi và ngực sẽ rắn chắc hơn. Nếu sau sáu mươi lần không xuất tinh sẽ khiến đường niệu đạo thông suốt hơn... Nếu sau một trăm lần không xuất tinh sẽ khỏe mạnh trường thọ. (Trích sách cổ Đạo gia Trung Quốc)

Tháng Tư, New York vào mùa xuân rồi cuộc cũng mang lại cảm giác hạnh phúc. Đôi khi mây trện sấm xuân lại vang rền khiến bao mầm xanh thức tỉnh. Tiết trời cũng không đến nỗi lạnh nữa.

Giấc mơ của tôi đã thành sự thật. Sau khi thương lượng với chủ nhà, tôi trả lại căn hộ trên phố Watts ở khu Soho, chuyển tới sống cùng Muju ở khu Upper West side.

Đám bảo vệ ở đó đã nhớ tới tôi - người luôn mặc toàn đồ tơ lụa. Họ trở nên thân thiện hẳn. Trong đó có một người tên là Sieg còn trở thành bạn tôi. Anh ta còn là một nhà thơ, những đêm trực ban thường vui đầu vào sáng tác. Anh đem những tập thơ phô tô dây cộp tặng tôi. Để đáp lại, tôi tặng lại anh cuốn sách có chữ ký của tôi. Ngoài ra, thời trẻ, anh từng làm diễn viên quần chúng ở Broadway. Bây giờ nom vẫn còn phong độ, tư thế kéo cửa, chào hỏi luôn khiến người ta có cảm giác trên sân khấu.

Bảo vệ ở đây như những tấm bản đồ sống. Nếu bạn muốn biết gần đó có nơi nào làm chìa khóa, nơi nào làm giấy tờ, cứ hỏi bất kỳ ai trong số họ.

Cảm giác sống cùng Muju như vợ chồng vậy. Tôi nhìn đám quần áo của tôi treo cạnh quần áo của anh. Trong tủ đồ lót của anh có dành một ngăn cho tôi. Trên bàn làm việc đặt máy tính xách tay của tôi. Trên tủ treo tường trong buồng tắm có để băng vệ sinh của tôi. Trong tủ lạnh có món thạch hoa qua mà tôi hằng ưa thích. Đường như diện tích sử dụng của tôi đã chiếm đầy không gian ba chiều trong cuộc sống của Muju.

Nhưng Muju nói, "Thế này thật tuyệt, chí ít thì anh cũng không còn phải khổ sở nhớ nhung em". Quả nhiên, anh không còn phải gọi cho tôi mỗi ngày ba lần như trước đây nữa.

Đêm xuống, sau khi từ văn phòng về, chúng tôi lại gọi đồ ăn từ tiệm China Fun mang tới. Và ngồi trên sa lông xem các cuộc thi NBA có đội New

Jersey Nets tham gia, rồi sau đó ra sức kỳ cọ tắm táp hộ nhau hoặc bấm móng tay móng chân cho nhau. Thỉnh thoảng nhớ ra, chúng tôi lại vào căn bếp to dùng đồ, lấy ra một vỉ vitamins, mỗi người một viên ngậm trong miệng, cùng uống chung một ly nước, lóc cóc nuốt viên thuốc. Đương nhiên còn có mỗi sáng thức dậy vừa mở mắt đã hôn nhau say đắm, như hệt hai con chim câu trong ánh ban mai.

Đó chính là cuộc sống lứa đôi mà tôi hằng tìm kiếm trong mộng.

Rồi sinh nhật của anh tới.

Trái ngược hẳn tôi, anh rất thích hưởng thụ mọi cuộc lễ lạt, hội hè chúc tụng trong cuộc sống, bao gồm cả sinh nhật nữa. Anh nửa đùa nửa thật kể rằng năm mới hai mươi tuổi, anh đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tổ chức tiệc mừng thọ một trăm tuổi. Đương nhiên sẽ có các cô bạn gái tới tham dự (nếu như họ còn sống tới lúc đó). Khi chụp được những cảnh náo nhiệt trong bữa tiệc mừng sinh nhật thứ chín mươi tám của cha Julio, anh lại như càng được khích lệ thêm, như thể đó là cuộc diễn tập trước cho bữa tiệc mừng anh một trăm tuổi.

Nhưng lần này mọi thứ không may mắn. Mấy người bạn vừa gặp rắc rối. Richard bị ốm vì ăn kem vô độ. Và kế hoạch bay tới New York của Julio để tham gia một hoạt động của quỹ phúc lợi xã hội Dominica, nhân tiện dự luôn tiệc sinh nhật buổi tối của Muju. Nhưng nghe nói gần đây anh bị một vài cơ quan nào đó của Chính phủ Liên bang chú ý, nên tạm thời không tiện vào nước Mỹ. Đồng nghiệp lâu năm của Muju - biên tập viên Carrie - phải vội quay về Hy Lạp vì mẹ anh đang ốm nặng.

Chúng tôi quyết định chỉ tổ chức một bữa tiệc thân mật giữa hai người.

Sau khi ăn đùi cừu và hàu tại một nhà hàng Pháp sang trọng, chúng tôi quay về nhà. Bật một CD nhạc Ấn Độ, thấp nền bốn xung quanh, sau khi tắm rửa trong bồn tắm pha tinh rượu, chúng tôi lần lượt mặc áo ngủ màu trắng.

Anh dịu dàng chải mớ tóc dài vừa bị nước bắn ướt của tôi. Làn da, mái tóc, và phàm là những chỗ nào bị nước làm ướt đều弥漫 một mùi thơm kỳ lạ. Đó là một thứ hương liệu thơm như mùi long diên hương mà Muju mang từ Bali, Ấn Độ về. Truyền thuyết xưa kể rằng có con rồng bay lên từ biển cả. Nước dãi của nó rơi xuống mặt biển, tạo nên "long diên hương" nổi tiếng. Quả thực, chỉ cần bôi khẽ loại hương liệu này lên người, tâm hồn bạn sẽ tràn

ngập hương thơm không gì tả xiết.

Rồi tiếp đó, Muju đưa tôi về phòng ngủ. Anh rút từ một ngăn kéo nhỏ ra mấy vật gì đó, giấu trong tay, rồi xòe ra trước mặt tôi. Một viên ngọc bích lớn như trứng ngỗng với một sợi dây đeo bằng lụa đỏ. Một quả bóng bằng bạc to như viên ngọc trai, bên trong chứa nhiều viên ngọc trai nhỏ hơn. Dù vẫn đang nắm trong tay, quả bóng bạc này đã khẽ lúc lắc leng keng. Anh gọi nó là "Miễn Tử Linh". Ngoài ra còn có một ruy băng lụa màu đỏ, một câu nắm thoát nhìn qua xấu đến ghê người (sau đó anh cho biết loại nắm này lớn lên nhờ hút nước, càng hút được nhiều nước, nó càng phình lớn) và mấy mẩu trầm hương.

Nụ cười mỉm của anh rõ ràng có tác dụng. Tôi rất sợ hãi, và cũng hiếu kỳ nữa.

Anh nhét những thứ còn thừa lại vào ngăn kéo, chỉ để lại viên ngọc bích và sợi ruy băng. Muju nói có phần ngượng ngùng, "Chúng có thể đem lại cho em những cao trào khác thường đấy... Nhưng nếu em thấy không thoải mái..., chúng ta không thử nữa vậy".

Nhưng tôi không thể không thử. Từ lần đầu ân ái, anh đã để lại cho tôi một lời nguyên trên da thịt. Và ghê khiếp hơn nữa là tôi đã tin anh trong khi chưa từng tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào.

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau trên giường, choáng váng vì mùi thơm phả ra từ người của nhau.

"Thử xem nào", anh thăm thò.

Tôi vẫn chưa kịp cởi chiếc váy ngủ bằng lụa trắng, thoát một cái viên ngọc bích đã chui tọt vào trong người tôi. Tôi sưng sò tới mức không ngậm được miệng, cứ thất kinh nhìn Muju. Anh tôi iển lại gần tôi, chạm môi lên bờ môi tôi, hôn rất dịu dàng. Tay anh vẫn nắm chặt sợi dây bằng lụa đỏ buộc viên ngọc. Có thể cảm nhận rõ sự chuyển động của viên ngọc trong cơ thể.

Tôi dần dần đắm yêu cảm giác nà y. Một sự cọ xát vừa trơn truội, vừa có sức nặng, vừa dịu dàng. Có phần hơi giống một trò chơi. Viên ngọc như một ma trơi có linh hồn, ngày càng ấm áp và trơn tuột.

Nụ cười của Muju nom ấm áp vừa gợi tình. Tôi nhắm nghiền mắt, như người

thấy mùi biển cả.

"Muốn nữa không?", anh hỏi/

"Tất nhiên", tôi đáp, rồi lật người lại, đè anh xuống dưới.

Trong cơn cao trào như bão tố không ngừng nổ, tôi có phần như phát điên. Tầm ga giường ướt đầm, mùi trong phòng ngày càng dễ chịu. Bốn bề như ào ạt một đại dương tràn đầy long diên hương quý giá. Không khí như đốt lên từng đóa lửa màu xanh lục, dịu dàng như hoa, trĩu nặng như màn đêm.

Cứ từng đợt ào tới, lại từng đợt bay đi. Em mới là đóa hồng duy nhất nở về đêm.

Cảm giác đêm đó cứ giữ mãi tới mấy ngày sau. Chúng tôi không làm tình nữa, như thể đã đốt hết tình cảm nồng thắm suốt mười năm qua. Nhưng dù sao đi nữa, thứ cảm giác khiến người ta ngất ngây như say rượu đó cũng vẫn không hề tan, vẫn không ngừng quyến rũ bạn.

Tình dục hoàn hảo khiến phụ nữ đẹp hơn. Khi đi trên đường, tôi luôn được đàn ông tới tán tỉnh.

Nhưng cũng có một vài mối hiểm nguy cận kề: Muju - người đàn ông trọn vẹn được cả hai mặt tình yêu và tình dục - đang ngày càng trở thành cơn nghiện của tôi, trở thành vị thần của tôi. Hình ảnh anh chiếm ngự trong đầu óc tôi từng phút từng giây. Tôi không thể chịu được khi tưởng tượng sẽ có một ngày anh rời xa tôi.

Đồng thời, những thứ chúng tôi làm đêm đó đã đánh thức mọi dục niệm còn ngủ sâu. Nhưng trên đời làm gì có chuyện nào hoàn hảo 100%. Bí quyết nằm ở chỗ bạn đã thấy đủ hay chưa, bạn có trái tim khoan dung để nhìn nhận cuộc sống hay không, đặc biệt về quan hệ nam nữ.

Thiên của tôi

- 17 -

Sát thủ Assassin

Tôi là người tình tự do
- George Sand -

Muju lại bay đến nước Cộng hòa Dominica để hoàn thành phần quay cuối cùng của bộ phim tài liệu. May mà thời gian này bà chị họ Chu Sha của tôi bay từ Thượng Hải tới Tổng công ty ở New York để họp. Vì thành tích công việc năm ngoái của chị tôi quá xuất sắc, chị được công ty hết mực cung chiều, đặt sẵn một căn phòng lớn đầy hoa tươi ở quảng trường W Union sang trọng.

Chúng tôi hẹn gặp tại khách sạn nơi chị ở.

Vừa mở cửa phòng, chúng tôi đã cười phá lên và ôm chầm lấy nhau. Ở New York được gặp một người thân từ phương xa tới sẽ có cảm giác thật lạ nhưng cũng rất ấm áp. Nhất là khi chị mang đến bánh đậu đỏ và trúc khô muối - hai món mà tôi mê nhất từ nhỏ - do mẹ đích thân làm. Thoạt đầu, họ còn sợ hải quan không cho mang.

Tôi mở từng lớp vỏ bọc rất cẩn thận, đưa một miếng bánh đậu đỏ lên miệng. Sau khi cắn một miếng, tôi không ngừng cười tít cả mắt. Chỉ có mẹ mới có thể làm được những thứ ngon như vậy. Trước tình mẹ ấm áp và sâu lắng, bạn luôn hạnh phúc nhưng bất an bởi không biết dùng cách nào thích hợp để đền đáp.

Chúng tôi, mà chủ yếu là tôi, không ngừng nói. Chẳng dễ gì có được cơ hội nói tiếng Hoa như vậy. Tôi kể hết cho chị về cuộc sống ở New York, kể cả chuyện với Muju nữa.

Trông chị nom chín chắn và đoan trang. Chỉ có duy nhất không đổi là nụ cười thanh nhã và kiên nhẫn trên gương mặt chị.

Vốn là chồng chị - anh D, người ít hơn chị tám tuổi - cũng định tới cùng, nhưng xin visa thật khó. Về chuyện này, tôi đã từng thẩm thía. Hì Nhĩ cũng muốn đến New York chơi mãi. Cô ấy đã thử xin visa ba lần, song đều không được. Như thể cứ thấy hộ chiếu Trung Quốc, chắc chắn sẽ bị từ chối cấp visa. Thực ra cách sống của giới trẻ Trung Quốc cũng không khác gì với giới trẻ Nhật hoặc Mỹ. Nhưng mơ ước muốn bay của họ và hiện thực lại trái

ngược nhau. Họ không thể không hề bận tâm chuyện visa, chỉ cần mua vé máy bay là lập tức bay ngay tới Paris, Tokyo, New York. Và dù trên người bạn có đóng thêm bao nhiêu cái đinh cũng chẳng bị coi là ghê gớm.

Nhưng nói đến D - chồng chị tôi, Chu Sha lại rất khê khàng, như thể nói với không khí, hoàn toàn khác hẳn với vẻ hung phấn không giấu diếm khi kể về thằng con trai Tiểu Trùng Trùng.

Tất nhiên điều này có liên quan tới những bức e-mail từ Thượng Hải gửi tới gần đây và những thông tin nghe được qua điện thoại: do cuộc sống quá đơn điệu sau khi kết hôn, sáng tác của nghệ sĩ D đã bước vào thời kỳ chết chìm; Chàng trai đào hoa D bắt đầu hẹn hò với một số thiếu nữ ít hơn chàng tám tuổi; Một thẻ tín dụng với nhiều khoản tiêu đáng ngờ của anh chồng trẻ D bị chị vợ thu hồi trong cơn tức giận. Nhưng không lâu sau, bằng phương pháp bí mật và giảng hòa, anh chồng lấy lại được thẻ tín dụng; Ông bố D rất yêu cậu con cưng, hoặc thực tình nếu không phải là tình yêu thương đi chẳng nữa, cũng là một cách chuộc lỗi.

Khi nghe tôi nói đang hy vọng mối quan hệ với Muju bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới và tính tới việc kết hôn với anh, chị đã giật mình nhìn tôi hồi lâu rồi cười phá lên. Nụ cười của chị luôn treo trên môi, ngượng ngùng nhưng cũng rất dịu dàng. Đây cũng chính là điểm khiến người ta phải mê mẩn chị.

"Em điên rồi", chị tôi thở dài, "Đến là lạ, chúng ta như thể đổi chỗ cho nhau. Chị luôn bị coi là típ người phù hợp với việc lấy chồng sinh con, nhưng em lại luôn được kỳ vọng mặc áo xường xám bằng tơ lụa đi du lịch vòng quanh thế giới. Trên đường đi, em viết, em hẹn hò và có vô số đàn ông không thể đếm xuể phải xếp hàng chờ em. Bây giờ thì sao nào, em chạy tới chốn phù hoa New York, nhưng lại muốn lấy chồng, lại lấy người Nhật nữa chứ! Trời ạ, còn chị thì sao, đâu là lần thứ hai chị kết hôn. Nhưng xem ra cũng không giữ được bao lâu nữa... Chị cũng hết lần này tới lần khác muốn kết hôn, muốn giữ được một người, giống như câu nói của người xưa, "an cư lạc nghiệp", nhưng không được nữa rồi".

Chị dịu dàng cầm tay tôi, "Coco, nghĩ kỹ lại đi. Yêu nhau thì dễ, sống được với nhau rất khó".

Chị lại thở dài, "Người ngoài cuộc muốn nhảy vào, người trong cuộc lại muốn nhảy ra. Cuộc sống luôn là vậy đấy".

Tôi lắc đầu, "Không thể nghĩ quá nhiều như vậy. Cứ nghĩ nhiều, đừng khi đến mấy cũng phải tiêu tan, chẳng làm được việc gì cả".

Chúng tôi im bật, lặng lẽ ăn socola trên bàn cà phê, ngắm nghía tấm hình thằng nhỏ mà chị mang tới.

Thằng nhỏ thật lanh lợi. Trên tấm hình lộ rõ hàm lợi trổng và cái lưỡi đỏ hồng như lưỡi chó con, nhưng lại lẳng lẽ nghịch ngón chân nó.

Hình ảnh đứa bé đáng yêu đã tạo phản ứng hóa học trong mắt tôi. Lòng tôi trào dâng một cảm xúc mềm mại và ướt át. Không nhịn nổi, tôi buột miệng, "Có lẽ người phụ nữ nào cũng cần có một đứa con".

"Đúng vậy", Chu Sha vẫn đắm đuối ngắm nhìn con trai đang cười rạo rỡ, "Rất nhiều phụ nữ thương ân hận khi tìm làm một người đàn ông, nhưng chưa thấy ai hối hận khi sinh ra một người đàn ông".

Nói một cách khác, dù đám đàn ông nhiều năm sau không còn chịu trách nhiệm nữa, và cũng không thể nào dựa dẫm vào họ được nữa, đám con cái kia sẽ trở thành vật thay thế cho họ.

"Đúng như vậy đấy", Chu Sha nói, "Dù sao con trai vẫn từ trong bụng mình chui ra mà".

Chúng tôi đều cười. Quả nhiên Chu Sha cũng ít nhiều thay đổi. Hai cuộc hôn nhân không vui vẻ khiến chị có cái nhìn sắc nhọn về đàn ông. Nhưng dù sao đi nữa, chất phụ nữ trưởng thành sau khi làm mẹ khiến chị không còn yếu ớt.

Chúng tôi quyết định ăn một bữa tối no nê, rồi tới một quán bar nào đó vui vẻ một bữa.

Do lập luận của chị rằng "ở New York không có tiệm ăn Trung Hoa nào ngon" và "tiệm đồ Tây ngon đánh bại tiệm ăn Trung Hoa tồi", tôi đành đưa chị tới Babo - một tiệm đồ ăn Italy rất đắt. Mặc dù tôi là dạng người thà ăn đồ ăn Trung Hoa tồi, cũng không muốn ăn đồ Tây ngon. Chị là khách phương xa tới, hơn nữa chị lại mời cơm, hay nói chính xác hơn, là do công ty chị mời cơm.

Đồ ăn Italy có vị rất chuẩn, coi như đắt cũng đáng. Nhưng khi chúng tôi thử

chia chỗ đồ ăn trên đĩa mình cho nhau, một người phục vụ cao gầy đeo mắt kính bước tới, đau khổ nhắc nhở chúng tôi tốt nhất không nên làm vậy. Vì cùng lúc nếm mấy món khác nhau sẽ ảnh hưởng tới mùi vị thực sự của món.

"Có lẽ một ngày nào đó họ sẽ cấm người ta vừa ăn vừa trò chuyện. Như vậy sẽ mất tập trung. Đúng không?", tôi hỏi.

"Giờ đây cái thế giới này thật loạn xạ. Có quá nhiều lý do để bức bối và phiền lòng. Nếu có một vài hạn chế cũng tốt. Người ta sẽ phải thông qua các quy tắc "không thể làm cái này", "không thể làm cái kia" để trân trọng hơn những thứ họ đang có", Chu Sha nói.

Ăn xong đồ tráng miệng, chúng tôi lại bàn nhau nên đi tới quán bar nào. Cũng giống như hơn hai triệu phụ nữ Thượng Hải, Chu Sha rất mê bộ phim Sex in the city nên rất muốn tới Bowery Bar nơi nhân vật trong phim thường lui đến. Đồng thời chị cũng muốn tới Cafe Carlyle ở khu phố Đông để xem Woody Allen có tới đó hay không. Nhưng tối nay, Woody Allen sẽ không đến đó, vì vậy chúng tôi quyết định tới Bowery Bar.

Tại Bowery Bar, người đến lũ lượt. Thoạt nhìn không đến mức quá quyến rũ như lời đồn nhưng chốc chốc cũng bắt gặp không ít bóng dáng của các cặp tài tử giai nhân. Nhưng đúng vào giây thứ ba khi suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, tôi đột nhiên va phải một người quen.

Nói là quen cũng không hẳn. Chúng tôi từng gặp nhau một lần tại bữa tiệc xuất bản của tôi và trò chuyện rất tâm đắc. Anh ta tên là Eric, một nhà phê bình sách mới vào nghề của tờ Thời báo New York. Mái tóc đỏ, gương mặt tuần tú, lúc nào cũng nở nụ cười rất bên lề. Sau khi va phải người anh, chúng tôi hầu như cùng "A" lên một tiếng, rồi ôm nhau thắm thiết, và giới thiệu với người cùng đi.

Vừa nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh anh, tôi không khỏi hơi run rẩy. Anh ta nom giống hệt George Clooney, thậm chí còn đẹp trai hơn, gầy hơn và mát hơn. Toàn thân anh mặc đồ hiệu Armani màu đen. Anh ta tên là Nick, khoảng bốn mươi lăm tuổi, là chú của Eric.

Khi anh ta cất giọng chào, bạn sẽ giật mình đánh thót bởi chất giọng nam trầm. Nghe anh ta nói, tai tôi lạnh toát, rõ ràng là quá hoàn hảo.

Mấy tiếng đồng hồ tiếp đó, tôi và Chu Sha cứ luyên thuyên không ngớt với

Eric và Nick. Tôi không hề gọi chút đồ uống có cồn nào, cũng không hút thuốc. Chỉ có Nick vào một góc cạnh toa lét châm một điếu bô đà, đưa ra một số nguyên nhân không rõ ràng nhưng cũng không tài nào cự tuyệt nổi. Tôi và anh cùng tận hưởng điếu thuốc.

Chúng tôi đứng trong cái góc tối om đó, cảm nhận được một niềm khoái lạc bí ẩn dưới làn khói thuốc bao phủ. Anh ta không ngừng vuốt mái tóc rậm màu hạt dẻ, mắt không ngớt dán vào mọi người đang đi lại bên chúng tôi. Anh ta ngắm nghía cả đàn ông lẫn đàn bà bằng đôi mắt hiếu kỳ vốn có của đàn ông.

Chúng tôi bắt gặp Ethan Hawke, nhưng không nhìn thấy cô vợ Uma Thurman của ông ta. Một cô gái Mỹ thấp đậm mặc một bộ xường xám Trung Quốc màu đỏ chật cứng, giống hệt một khúc xúc xích chưa gói kĩ. Tôi không nhin nổi cười, Nick cũng cười phá lên, mặc dù anh ta không rõ tôi cười cái gì.

Tôi véo tai anh ta, nói thêm, "Em đánh cược là cái xường xám mà cô gái kia mặc không phải là tơ tằm thật, là đồ nhái thôi". Anh ta nhìn cô gái rồi lại nhìn tôi, đề nghị. "Có muốn anh đến hỏi không?". Đây là cách anh ta lấy lòng phụ nữ. Anh ta có thể biến những đề tài vốn nhạt nhẽo trở nên sinh động, và xem ra không việc gì mà anh không dám làm.

Hút hết thuốc, chúng tôi quay về chỗ ngồi. Từ đó về sau, tôi thực sự cảm nhận được tôi đang ở Bowery Bar cùng bà chị họ Chu Sha được người ta hâm mộ, ngoài ra còn có hai người đàn ông quyến rũ. Chúng tôi đã ở bên nhau suốt một buổi tối vui vẻ. Tiếng Anh của tôi đột nhiên tiến bộ mạnh mẽ, thậm chí còn nhớ được những từ ngữ viết rất rắc rối và phức tạp mà người nước ngoài rất ít dùng như "aphorodisac", "menopause"... Tôi kể rất nhiều chuyện, đương nhiên cũng không quên câu chuyện hồi tiểu học tôi vấy mực đen lên chiếc váy biểu diễn màu trắng của Chu Sha do ghen tị với chị.

Nick nhìn tôi cười, còn Eric lại dán mắt vào Chu Sha.

Tiếp đó, Nick kể một lần anh đi dự một bữa tiệc rất điên rồ, đã ngủ thiếp đi do rượu và ma túy. Sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện thấy một cô gái trần truồng đang ngồi lên mặt anh. Kể về cảnh đó, mọi người đều cười ngặt nghẽo.

Tôi vui sướng và thương cảm nhìn gương mặt đẹp trai còn hơn cả mình tỉnh

của Nick cùng nụ cười đầy gọi cảm của anh, lắc đầu. Không thể được. Giờ đây, tôi không cần chuyện tình một đêm, cũng không cần bất kỳ rắc rối nào. Nick rõ ràng sẽ là một rắc rối lớn, đầy sức quyến rũ có độ. Trước đây, tôi rất mê típ đàn ông kiểu này. Giọng ca mê hoặc của họ vừa cất lên, tôi đã làm chìm tàu của mình, phiêu dạt với họ bất chấp tất cả. Tôi khiến mình như một quả táo dại trong cơn mưa gió bão bùng rơi vào lòng họ. Rồi mọi thứ biến mất như có phép ma. Tôi lại một mình trên con đường của mình, viết ra những cuốn sách liên quan tới vết thương và trận chiến giữa đàn ông và đàn bà, lại sống một cuộc sống không bình lặng.

Đến khi phát hiện đã ba giờ sáng, tôi ý thức được mình đã qua giờ hẹn với Muju vì anh thường gọi cho tôi hàng ngày từ nước cộng hòa Dominica trước khi tôi đi ngủ. Cơn mệt lập tức ào tới, chiếc nút "phóng túng" trong đầu tôi lập tức được rút về.

"Hừm, muộn quá rồi", tôi bắt đầu tìm túi xách và áo khoác, nhưng quay đi quay lại ngó nghiêng mãi vẫn không tìm thấy.

"Đừng lo, bé con", Nick chìa tay ra. Một tay anh cầm túi của tôi, tay kia cầm áo khoác.

Nick có một chiếc Mercedes-Benz màu đen và tài xế ngồi chờ bên ngoài quán bar. Eric ngồi cạnh anh tài. Tôi ngồi giữa Nick và Chu Sha. chà, rất lâu mới có lại cảm giác công chúa Thượng Hải. Chiếc xe chạy như một chiếc tàu, lao vun vút vào màn đêm Mahattan vẫn nhộn nhịp như ban ngày. Cả thành phố có một bầu không khí như thể giao thoa giữa trời và địa ngục. Nó có một kiểu đẹp pha trộn giữa văn minh và hoang dã.

Tôi có phần hơi say xe. Thông thường nếu có hiện tượng say xe khi ngồi cạnh một người đàn ông lạ, ắt xảy ra hai khả năng: (1) tôi rất thích anh ta, (2) tôi rất ghét anh ta.

Xe đưa tôi về chung cư của Muju ở khu phía Tây trước. Tôi lần lượt ôm hôn từ biệt mọi người trong xe. Khi tôi thom lên má Nick, một ánh sáng màu xanh sẫm lóe lên, chớp ngay cạnh da thịt chúng tôi đang chạm vào nhau. Y hệt như kiểu điện giật khi tôi và Muju hôn nhau. Chắc chắn rằng cảm xúc của tôi về Nick hoàn toàn không bị rơi vào khả năng thứ hai.

"Chà, New York khô quá!", Nick nói như để giải nguy. Chúng tôi phá lên cười. Trên da thịt vẫn còn đọng lại cảm giác điện giật vừa đau vừa kích

thích. "Hy vọng được gặp lại em sớm", anh nói rồi đóng cửa. Chiếc xe lại lao đi như một làn khói và nhanh chóng biến mất.

Chu Sha ở New York tổng cộng có năm ngày.

Những lúc chị rảnh rang, không phải gấp sếp, chúng tôi cùng đi shopping, cùng ngắm người qua lại ở các tiệm cà phê ngoài trời, và cũng bị người ta ngắm lại, cùng xem một triển lãm tranh ở Chelsea và xem một vở kịch ở Broadway.

Do một người bạn New York của chị ở Thượng Hải tích cực giới thiệu, chúng tôi còn tới một tiệm thẩm mỹ làm đẹp mang tên EIJI nằm giữa đường số 65 cắt với đại lộ Madison.

Hôm đó, chị cương quyết đòi ngồi một chuyến tàu điện ngầm New York. Do vậy chúng tôi đi chuyển tàu R từ quảng trường Union, rồi xuống ga ở đường số 59. Do không rõ phương hướng, chúng tôi cứ đi bừa lên một cửa ra chệnh chênh quán bar Oak. Khi ý thức được bốn bề đều vắng lặng như tờ, không có bóng dáng một ai ngoài chúng tôi, đột nhiên có ba bóng người đen sì hiện ra đầy kịch tính. Nhìn kĩ té ra ba đứa nhỏ da đen, chừng mười hai, mười ba tuổi, đội mũ đánh bóng chày hoặc bọt khăn trắng, mặc những chiếc quần rộng rất thịnh hành, gần như không thể thấy rõ chân nằm ở đâu.

Tôi và Chu Sha đều mặc váy và đi giày cao gót, đứng lồ lộ sáng rõ giống như hai con thú săn được từ nước khác. Trong tích tắc, tôi định tháo giày cao gót làm vũ khí.

Ba đứa trẻ da đen đang nhìn chúng tôi chòng chọc chừng nửa phút, trên bậc tam cấp vắng lại tiếng bước chân. Mấy bác miền Nam nước Mỹ béo mập xuất hiện với máy hình và bản đồ. Tôi và Chu Sha nhanh chóng đi vòng qua ba đứa trẻ, chạy lên bậc lên xuống, lên được mặt đường rực rỡ ánh nắng.

Chúng tôi nhìn nhau, cười như lũ thần kinh, vẫn chưa rõ mấy phút qua rút cuộc sẽ xảy ra điều gì. "Tóm lại sẽ có một số thứ có thể về Thượng Hải ba hoa đấy", tôi cười giỡn chị. Thương lượng một lúc, chúng tôi quyết định tới tiệm cà phê trước rồi đến EIJI sau.

Eiji có một mái tóc dài và xoắn cực kỳ ấn tượng, xoa hờ hững trên chiếc áo sơ mi trắng.

Lúc cắt tóc, anh không nói một câu. Mắt ngập tràn ánh sáng và nhiệt tình. Nghe nói anh rất kiên nhẫn chăm sóc từng sợi tóc trên đầu bạn. Quả không ngoa. Thiện ý này chính là điều mấu chốt khiến anh nổi tiếng ở Mahattan, thậm chí ở cả Thượng Hải.

Anh mất hai tiếng đồng hồ để cắt tóc cho Chu Sha. Một người Nhật có tóc dài quá vai, mặc áo sơ mi trắng tới cắt tóc cho tôi. Cảm giác được người khác rờ rẫm trên đầu thật sướng. Cảm giác được người khác chăm sóc cũng thật tuyệt. Lại được đàn ông dịu dàng và kiên nhẫn chăm sóc phụ nữ càng thích nhất. Hẳn nào khi làm đầu và mát xa chân, tôi đều không nhin nổi phải lòng thợ cắt tóc và thợ mát xa, dù đó chỉ là cảm xúc vài tiếng đồng hồ.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng nảy lên khát vọng mong muốn anh bạn trai Muju của tôi có thể kiên nhẫn và chăm sóc phụ nữ được như Eiji.

Tôi luôn ngấm nhìn Eiji, còn anh ta chỉ chăm chú vào mái tóc của bà chị họ tôi.

Tôi nhắm mắt, lặng lẽ cảm nhận đôi bàn tay mềm mại và bận rộn trên đầu mình.

Chu Sha và tôi bước tới quầy tính tiền. Trên mặt quầy xếp đầy một tệp phong bì nhỏ xinh xắn dùng để cho tiền bo. Người Mỹ thường đưa tiền bo rất phô trương. Người Nhật thường đặt chúng trong phong bì. Còn người Trung Quốc từ trước đến nay đều không muốn mất tiền bo. Có đến năm nghìn năm sau vẫn không có thói quen đó.

Từ tiệm Eiji bước ra, tôi mỉm cười, hỏi bà chị Chu Sha: "Chị có chú ý không? Eiji rất thơm nhé!".

Chu Sha đang hớn hờ ngấm ngấm cái đầu mới trong tấm gương nhỏ, nghe thấy tôi đánh giá như vậy, ngược lên nhìn và hỏi, "Thật sao?".

Tôi và Chu Sha đều mê guốc dép như nhau (hình như không có phụ nữ nào lại không mê guốc dép nhỉ). Chân chị dài, rất quyến rũ, đi đôi guốc cao gót thắt dây mảnh mai nom thật đẹp. Bị tôi xúi giục, chị mua luôn hai đôi guốc có dây buộc mảnh rất duyên dáng hiệu Manolo Blahnik tại Barney.

Chuyện tiếp đó nằm ngoài điều tôi dự đoán. Eric không phải là dân đồng tính. Anh đã phải lòng Chu Sha. Chu Sha luôn không ý thức được tình

huống như vậy, luôn được người khác thích, nhưng những chàng trai mê chị đều luôn ít tuổi. Đối với họ, chị như có sức quyến rũ của một nàng ong chúa.

Buổi tối đi ăn với Eric, Chu Sha diện luôn đôi guốc mới màu vàng nhạt giá bốn trăm đô la, khiến Eric cứ chốc chốc phải liếc xuống gầm bàn. Nhưng mãi đến khi chị rời khỏi New York, họ vẫn chưa làm gì, chỉ có những nụ hôn dài say sưa và nghịch lộn xộn áo quần của nhau. Cũng chỉ dừng ở đó, không tiến sâu thêm. Việc anh chồng trẻ tuổi phản bội khiến Chu Sha bị chướng ngại về tâm lý đối với các chàng trai ít tuổi hơn. Mặc dù người như Eric là đại diện cho số đàn ông khá nhất New York hiện đang rất hiếm hoi.

Ngày thứ hai khi ăn cơm với sếp, Chu Sha đi đôi guốc mới mua ở Barney. Đôi này đắt hơn đôi kia, những năm trăm đô la. Ba mươi ba tuổi với ít nhiều vết thương do đàn ông gây ra, tất nhiên Chu Sha biết phân biệt rõ ràng tầm quan trọng giữa một cuộc gặp với sếp và một cuộc hẹn hò với đàn ông.

Một ngày mưa, Chu Sha mang theo món đồ chơi mua cho con trai từ tiệm Fao Schwarz, hai đôi giày tôi gửi cho bố mẹ tôi cùng nỗi mệt mỏi, rời khỏi New York.

Suốt thời gian này, chúng tôi vẫn không hề gặp lại Nick - người chú đầy quyến rũ của Eric. Từ cái đêm ở Bowery Bar, anh như một con bướm lang thang, thoát một cái đã không còn thấy bóng dáng. Nghe Eric nói, anh ta đang mài mê kinh doanh ở châu Âu.

Thiên của tôi

- 18 -

Nhật ký sống chung

Yêu có nghĩa là phải chịu đựng sự giày vò. Để không bị giày vò, bạn không cần phải yêu. Nhưng bạn lại phải chịu sự giày vò vì không được yêu. Vì thế yêu là giày vò và không yêu cũng là giày vò. Giày vò chính là giày vò. Để được vui vẻ, tốt nhất vẫn nên yêu. Vì thế vui vẻ cũng thành giày vò. Thế nên để không vui vẻ, bạn cần phải yêu, dùng tình yêu để mang lại sự giày vò. Hoặc cũng có thể vì quá vui vẻ nên cảm thấy bị giày vò. Nhưng hy vọng bạn có thể hiểu được tôi muốn nói gì.

– Woody Allen, theo Tình yêu và cái chết –

Bạn nhìn thấy càng nhiều, hiểu càng ít.

– Lão Tử -

Tháng năm ở New York, cỏ mọc cao và chim sơn ca bay rợp trời.

Anh đào trên đường phố đang nở nốt đợt cuối cùng. Chốc chốc một trận gió ấm áp lại cuốn những cánh hoa anh đào nhỏ li ti màu phấn hồng òa vào khung cửa sổ mở toang, rơi xuống chén trà bạc hà của tôi.

Tôi ngồi viết nhật ký trên một cuốn sổ bọc da đỏ trong một tiệm cà phê Pháp nhỏ xinh trên khu Upper West Side. Mới mấy tháng sống ở New York, cuốn nhật ký đã dày cộp. Tôi vui mừng vì vẫn duy trì được thói quen viết nhật ký bao lâu nay. Dù đi bất cứ đất nước nào, thành phố nào, dù cuộc sống của tôi có huy hoàng rực rỡ như pháo hoa hay thối như một đồng phân chó, tôi vẫn ghi lại.

Sống chung cùng Muju có lúc vui vẻ, nhưng cũng có lúc cãi vã. Thực ra khi hai người gần gũi nhau tới mức hầu như không còn khoảng cách, những nhược điểm trước đây không thấy bao giờ lại lộ ra, không tài nào tránh được.

Hãy xem nhật ký của tôi ghi lại những gì.

Ngày x tháng x. Sáng sớm vừa tỉnh giấc, ánh nắng rất đẹp, ngửi thấy mùi thơm của trứng chiên. Cứ ngỡ vẫn đang nằm mơ. Không phải, đúng là Muju đang làm đồ ăn sáng, rất bất thường... Anh đặt một miếng xúc xích vào đĩa của tôi, nhưng hình như không phải là biểu lộ của tình yêu, mà như ngầm nhắc nhở, “Em phải làm việc này mới đúng”.

Đàn ông trẻ như anh ở Nhật vẫn rất tôn trọng cách nhìn nhận về giá trị của nam nữ như sau: (1) phụ nữ không được dậy muộn hơn đàn ông. (2) phụ nữ không được để đàn ông vào bếp. (3) phụ nữ không được nói năng to tiếng và thô lỗ như đàn ông, tuyệt đối không được chửi bậy. (4) phụ nữ không được trần truồng đi lại trong phòng quá năm phút, dù cho quan hệ hai người đã rất thân mật. Tiêu chuẩn gọi tình của anh là: nếu tình dục quá dễ dàng sẽ không còn gọi tình. Phụ nữ ăn mặc quá hở hang sẽ không còn gọi cảm. Phụ nữ tự

chủ động cởi quần áo trước mặt đàn ông cũng không gọi tình. Nhưng người phụ nữ tóc tai rối bời vào buổi sáng, mắt còn quần thâm, vào bếp làm bữa sáng lại vô cùng gọi tình.

Ngày x tháng x. Lại một ngày bận rộn nhưng cảm thấy như chưa làm được gì... Không uống rượu, không hút thuốc, không uống bất kỳ loại thuốc nào khiến đầu óc mụ mẫm. Quả thực khiến người ta có cảm giác thành công. Tập yoga và thiền đạo mất nửa tiếng, nói chuyện quốc tế đường dài một tiếng đồng hồ với Hi Nhĩ.

Ở Thượng Hải cô ấy không tìm được đàn ông, lẽ ra phải đến New York mới đúng. Ở đây chẳng ai biết được trước đây cô đã từng là đàn ông. Đối với đám đàn ông Mỹ tự phụ và ngu ngốc, cô quá đẹp, quá quý giá. Có lúc mình không nhìn nổi cơn tức giận đối với một gã đàn ông nào đó (chẳng hạn khi cãi nhau với Muju, khi bức bối gã kế toán hoặc vị luật sư của mình), những lúc hận đến mức không thể xé tan họ ra thành từng mảnh nhỏ, mình lại tưởng tượng cảnh đem Hi Nhĩ ra giới thiệu. Để anh ta phải yêu cô ấy nhưng vĩnh viễn không biết được sự thật. Nhưng tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, mình không bao giờ bán rẻ bạn.

Buổi tối, Muju đi làm về, sắc mặt rất khó coi, nom người rất mệt mỏi. Mấy ngày nay, anh đang phiền muộn về số tiền đầu tư làm bộ phim tài liệu đã vượt quá so với dự tính. Sau khi sống chung, dần dần cảm thấy nụ cười luôn nở trên môi không đồng nghĩa với việc mọi thứ đều tốt đẹp. Thật ra, anh cũng là một người bình thường, cũng có vô số điều phiền muộn. Chỉ có điều sự giáo dục chín chắn của anh luôn có thể phủ lấp và nỗ lực hóa giải bớt những khó khăn đó.

... Nhưng dù sao đi nữa, rõ ràng anh cũng không thích thói quen quăng đồ lung tung của mình. Hôm nay thực ra mình đã cố tình dành một tiếng rửa đồng hồ để dọn dẹp trước khi anh về. Nhưng khi vừa vào phòng khách, anh lại nói với mình bằng một giọng ầm áp nhưng kiên định: “Coco, em lại quên thu dọn đồ trên sa long và trên bàn cà phê rồi”.

Mình sững sờ tròn mắt nhìn, suýt nữa muốn tông luôn mình vào bồn cầu giặt nước cuốn phẳng luôn đi cho rảnh.

Ngày x tháng x. Trời ơi, rốt cuộc cũng hiểu được mình sinh ra không thể làm người hầu được. Mình không biết giặt quần áo, dĩ nhiên càng không thể nhìn rõ dòng chữ “bị phai” trên chai nước giặt.

... Thế là đi tong hai cái gối thêu hoa, hai cái khăn tắm màu sắc rực rỡ, cái quần lót đen của anh và hai đôi tất của mình. Lần trước còn làm mất của anh một cái tất. Lần này còn thảm hại hơn... Nhất định nhìn thấy anh phải nói câu “Xin lỗi” ngay, rồi sẽ hứa mua lại cho anh quần lót, khăn tắm và vỏ gối mới ở Bloomingdale...

Ngày x tháng x. “Em đúng là một công chúa”, anh nói. Nhưng không hề có ý tán dương, mình thấy trong đó sự mệt mỏi và mất kiên nhẫn. Còn nhớ lúc chưa dọn tới, đêm nào từ nhà anh về, mình đều nhờ anh tiễn mình xuống phố, mãi cho đến khi mình lên tắc xi. Có một đêm quá khuya, anh không tiễn mình xuống và kêu xe hộ vì quá mệt, mình vừa về nhà đã lập tức gọi điện tới cãi nhau với anh, mãi cho đến khi anh phải nói xin lỗi tới năm lần. Hẳn chuyện này làm anh mệt mỏi, nhất định anh nghĩ: chà thà tiễn cô ta xuống lầu cho xong, chí ít cũng còn hay hơn là cãi nhau.

Giờ đây khi sống bên nhau, anh luôn gọi mình là “công chúa”.

Trong cuộc nói chuyện thành khẩn và thẳng thắn hôm nay, anh nói diện mạo bề ngoài và cách ăn bận của mình rất nữ tính (đàn ông luôn bị tôi hấp hồn trước), nhưng vừa mở miệng, lại phát hiện thấy tôi quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả phụ nữ Mỹ (tại sao lại đem mình ra so với phụ nữ Mỹ nhỉ??).

“Chỉ vì tiếng Anh của em”, mình đã vội vã giải thích, “Tiếng Anh của em không đủ giỏi, không đủ mức thuần thực, luôn luôn dùng từ sai, ngữ pháp sai”.

“Em đem lại cho anh cảm giác rất mạnh mẽ. Có lúc thậm chí dường như còn ở bên ngoài đây anh, tổng cho anh một thông điệp rằng: đừng có quản lý tôi. Tự tôi hoàn toàn có thể xử lý được”, anh nói và ngửa tay ra.

Mình không thích cách biểu hiện đó của anh tạo nào. “Anh biết đấy, thực ra em vẫn là một đứa con nít”.

Mình lặng lẽ ngắm nhìn ngón tay của mình. Trong tích tắc như thực sự biến thành một đứa con nít khổ sở.

Thiên của tôi

Maria vừa cởi tạp dề, tôi đã ngửi thấy một mùi thơm trên người cô. Tôi liên tưởng ngay tới các món cô vừa làm: trà sữa, bít tết, khoai tây nghiền, bánh pudding dâu tây, cháo mạch. Lúc đó, tôi nghĩ muốn biến Maria thành một món ngon nhất.

– Gunter Grass, theo “The Tin Drum” –

Đột nhiên một tập đoàn sản xuất ở Tây Ban Nha và Argentina mời tôi sang Madrid, Barcelona và Buenos Aires tuyên truyền cho bản dịch tiếng Tây Ban Nha của cuốn Búp bê Thượng Hải.

Tôi định từ chối, song người quản lý của tôi gây áp lực, nói rằng tiếng Tây Ban Nha là một ngôn ngữ lớn, thông dụng. Nhưng nguyên nhân cuối cùng khiến tôi quyết định nhận lời mời lại bởi tôi đã có phần chán ngán Manhattan – một đảo nhỏ dài và hẹp như được xây dựng trên một ngọn lửa bất ổn. Sự kiện “9.11” từng biến nó tốt đẹp được hai tháng, rồi sau đó mọi thứ rác rưởi, cặn bã, độc tố lại lộn về. Con người lại thuần thục đùa giỡn với đủ loại trò chơi thành phố mặc cho nội tâm gào thét cự tuyệt.

Để tỏ rõ thành ý, nhà xuất bản còn rộng rãi cho phép tôi được mang theo một người bạn hoặc người thân. Tôi lập tức nghĩ tới Muju.

Nhưng khi tôi nói chuyện với anh, nom anh có vẻ không chút hứng thú. Anh nói phải kiểm tra lại thời gian biểu của anh trước rồi tính sau.

Tâm trạng của anh gần đây không vui. Sau sự kiện “9.11”, kinh tế nước Mỹ tiếp tục thụt lùi và kinh tế Nhật cũng không khả quan. Công ty của anh liên tục mất đi bốn, năm khách hàng lớn trong ngành thương mại quảng cáo. Rủi thay, đó là những viên đá chắc chắn mà Muju từng sử dụng để nâng đỡ những bộ phim tài liệu có giá trị cao nhưng khó bán và những lớp học về sức khỏe cộng đồng ở trung tâm sức khỏe. Nhưng dường như anh vẫn chưa có ý định từ bỏ dự định làm những công việc không thu được lợi nhuận. Anh chỉ có nghị lực phi thường và cảm giác về một sứ mệnh đặc biệt trộn lẫn trong người anh, tạo nên một trực giác và trí tuệ khác thường.

Muju muốn làm nốt phần hậu kỳ của bộ phim tài liệu về ca sĩ Mỹ Latinh Julio và muốn mở thêm một số lớp yoga và lớp thiền định ở một số cơ quan khác nhau tại New York, anh chỉ có thể dành được nhiều lắm là ba ngày cuối trong chặng hành trình của tôi. Chúng tôi sẽ gặp nhau tại Buenos Aires.

Trước tiên tôi cần phải lấy visa của hai nước. Muju quá bận nên nhờ Peter – anh trợ lý đồng tính rất ngọt ngào và lanh lợi của anh – giúp tôi thu thập một loạt tài liệu: địa chỉ của lãnh sự quán, thời gian làm việc, tài liệu cần phải chuẩn bị khi xin visa, thời gian cần lấy visa, chi phí làm visa... Anh ta còn giúp tôi liên hệ với nhà xuất bản của cả hai nước để xin thư mời, đặt khách sạn và vé máy bay.

Cũng may có Peter, tôi mới kiên nhẫn làm hết từng việc và lấy được visa. Vào buổi tối cuối cùng lấy được visa, tôi mời Muju, Peter và biên tập viên Carrie tới ăn ở nhà hàng Thượng Hải “Lão Chính Hưng” ở khu Chinatown.

Tối đó, không rõ vì nguyên cớ gì, người ta đốt pháo ở ngoài đường. Mùi pháo nồng như mùi thuốc súng, cay sặc mũi nhưng cũng rất dễ chịu đã xộc thẳng vào nhà hàng. “Trung Quốc”, hai từ đó đột ngột nhảy ra khỏi đầu tôi. Âm thanh đó, mùi vị đó, và xác pháo đỏ tã tơi đều liên quan tới những hồi ức xa xôi. Khi trẻ, bạn có thể thịnh hành chơi game điện tử, nghe nhạc hip-hop, uống nước CocaCola, mặc đồ Adidas. Nhưng một khi tiếng pháo xa xưa vừa nổ, bạn lập tức mê nó, vì nó đã hòa vào máu thịt của người Trung Quốc từ lâu rồi.

Trong tiếng pháo nổ, tôi nhìn ba người cùng bàn, đột nhiên cảm thấy thật buồn đến kỳ lạ. Như thể ăn xong bữa này sẽ phải vĩnh biệt họ mãi mãi. Nhưng đó chỉ là một cảm giác nhất thời.

Tính tiền xong, tôi lặng lẽ đi theo Muju vào phòng vệ sinh, khiến anh giật mình. Tôi chốt cửa phòng, đi về phía anh, ôm lấy mặt anh, hôn một trận cuồng nhiệt, rồi mở cửa đi ra. Nghe từ phía sau tiếng cười của anh vắng tới. Bất giác, tôi cũng bật cười.

Mọi người đứng chờ ngoài cửa tiệm. “Cám ơn bữa tối cô đã nấu”, trước khi từ giã, ai nấy đều nói đùa như vậy, rồi người nào người nấy lên tắc xi về nhà.

Trước khi đi Tây Ban Nha, một loạt sự kiện bất ngờ đã xảy ra. Một hôm, cô vợ cũ người Do Thái của Muju từ Atlanta tới, mang theo cả một đứa con trai

và một đứa con gái đến thăm ông bố đang lâm bệnh nặng. Cô ta liên tục gọi điện tới căn hộ của Muju.

Khi tôi đang đắp mặt nạ bằng thứ bùn biển chết màu đen từ phòng tắm lao ra nghe điện thoại, rõ ràng cả hai người phụ nữ ở hai đầu dây đều giết mình.

“Xin chào, tôi là Kitty”, một giọng nói trẻ con đến quái lạ, có phần run rẩy vang lên.

“Xin chào, tôi là Coco”, sau lớp mặt nạ bùn cứng đơ, tôi hầu như cất tiếng rất khó nhọc.

“Chà, để tôi tự giới thiệu vậy. Tôi là vợ cũ của Muju Miyanaga... Tôi vừa tới New York, muốn đến thăm anh ấy”.

“Được, tôi sẽ chuyển lời”. Tự nhiên không cần tôi giới thiệu, cô ta cũng biết tôi là bạn gái hiện nay của chồng cũ cô ta.

“Cám ơn”.

“Không có gì”.

Hai tay tôi ôm khuôn mặt nặng trĩu và đen sì, ra sức ngẫm nghĩ. Tại sao cô vợ cũ Kitty này với chất giọng trẻ con lại gọi điện tới làm gì? Nhưng rất nhanh chóng, tôi quyết định mặc xác cô ta. Khi bạn không quan tâm tới một ai hoặc một sự việc gì đó, cô ta (hoặc anh ta) sẽ không còn tồn tại nữa. Trái lại, càng để tâm, cô ta (hoặc anh ta) càng chiếm được sức mạnh trong nỗi khiếp sợ và lo lắng của bạn. Như vậy bạn chỉ tổ phải lo lắng thực sự.

Tôi quyết định tự quên lãng chuyện này và Muju sẽ không biết được “màn chào hỏi” của cô vợ cũ. Nhưng khi anh vừa tan sở về nhà, tôi lại không nhịn nổi, kể tuột ra và quan sát phản ứng của anh.

Anh nhướn lông mày đầy kinh ngạc, mở tròn mắt hỏi, “Kitty ở New York sao?”. Khi anh gọi tên cô ta, tôi thấy lưỡi mình chua chát lạ.

“Cô ấy có để lại điện thoại không?”

“Anh tự tra xem sao”, tôi vừa nói vừa đi vào bếp. Sau lưng vọng lại tiếng bấm phím điện thoại.

“Tìm được rồi, có lẽ là số này...”, giọng anh đầy phấn khởi. Anh chưa bao giờ biết giấu diếm. Có lúc tôi thực sự mong muốn người đàn ông của tôi không cần chân thành quá. Tôi hy vọng anh ta là người biết ăn nói, thậm chí biết tán tỉnh, nói dối rất giỏi.

Sang xuân, bệnh tình của bố Kitty có phần đỡ hơn. Một buổi chiều ấm áp, theo lời hẹn qua điện thoại giữa Muju và Kitty, cả ba chúng tôi sẽ gặp nhau ở tiệm cà phê Starbucks. Tôi biết kiểu gặp tay ba như thế này sẽ rất bất tiện, nhưng Muju vẫn cương quyết mang tôi theo. Tuy anh mời tôi nhưng cũng nghĩ tới tính nhạy cảm và dễ ghen của tôi nên mấy ngày qua, anh cũng không khỏi lo lắng.

Trên đường tới tiệm cà phê, anh nhắc đi nhắc lại: “Những chuyện này đã thực sự qua rồi, em biết đấy”.

Kitty tới muộn nửa tiếng, mang theo cả con tới mà không hề báo trước. Khi cô ta xuất hiện trước mặt tôi trong bộ váy áo màu lá cây sẫm, đầu choàng một cái khăn lụa thêu hoa, đeo một cặp kính râm nhạt màu, nom cô rất xinh đẹp, y hệt một cây xanh mon morn đầy nhựa sống. Nhưng nom thần sắc cô ta lại hơi căng thẳng.

Cô ôm Muju, nhưng chỉ bắt tay tôi. “Trời... nom anh tuyệt quá!”, cô ta ngồi xuống đối diện với Muju, cởi chiếc khăn lụa, nhưng lại quên mất tháo kính râm.

“Em cũng vậy mà”, Muju mỉm cười nhưng cũng lúng túng không kém, suýt nữa hất đổ ly cà phê trên bàn.

Đương nhiên sự có mặt của tôi càng tăng thêm cảm giác bất an cho họ. Tình cảnh đó nom như thể những chiếc ghế họ đang ngồi đã mọc lên một cái gai sắc nhọn.

Thực ra, sắc đẹp của người đàn bà có tên Kitty kia cũng khiến tôi thấy bất an vô cùng. Tôi không hề biết vợ cũ của Muju lại có gương mặt như ngôi sao điện ảnh, có bộ ngực lớn hơn tôi tới mấy số. Chắc chắn cô ta phải dùng áo lót cỡ D.

Họ bắt đầu hàn huyên những chuyện xưa cũ. Để tránh cho tôi cảm giác khỏi bị lẻ loi, Muju luôn nói: “Coco, em biết không, Kitty từng đoạt giải nhất

cuộc thi Hula toàn nước Mỹ. Lúc đó eo của cô ấy nhỏ tới mức chỉ cần bóp bằng hai tay cũng gãy ngay”. Hoặc anh lại kể: “Chà, Coco này, chắc em không thể tin nổi trong một lần viết thư cho con gái, mẹ của Kitty đã dặn dò ở cuối thư rằng, Con đừng quên nhắc với Muju sau này khi đến gia đình người Mỹ nào ăn cơm, tốt nhất không nên hỉ mũi ra khăn bàn, mà phải dùng khăn giấy”.

Tôi bắt đầu tin rằng quả thực Muju đã từng có một cuộc hôn nhân không tệ.

Vì cuộc hôn nhân với người đàn bà Do Thái này, thậm chí anh đã chọc giận cả bố mình vốn rất gia trưởng. Anh bị đuổi ra khỏi nhà, và tới nay vẫn không được phép nhúng tay vào việc kinh doanh của gia tộc.

Tôi ngồi bên cạnh, càng nghe họ nói chuyện, càng cảm thấy mình thật vô duyên, giống người ngoài. Muju như bất giác rời khỏi tay tôi, quay về ký ức một thời kỳ hôn nhân êm đềm với Kitty. Tình yêu và hôn nhân khác biệt thật lớn. Ngay cả người vợ cũ đã ly hôn xem ra còn tự tin và mạnh mẽ hơn cô bạn gái hiện nay. Cô ta ngồi đó, như một tấm bia tưởng niệm to lớn.

Không biết mọi thứ đã xảy ra như thế nào, nhưng trước lúc chia tay trong một bầu không khí đầy ấn tượng, Kitty hứa sẽ mang hai đứa con đến căn hộ của Muju nấu một bữa cơm gia đình ấm cúng trước khi cô quay về Atlanta.

Trong mấy ngày còn lại, đầu óc tôi đập ình ịch. Vợ cũ của Muju sẽ xuất hiện trong căn bếp rộng rãi của chúng tôi, và vô tình lại đẩy tôi vào cảnh ngại ngùng thêm một lần nữa.

Tôi thật không chịu được cảnh diễn trò trong bếp. Cái thời dùng đồ ăn để không chế trái tim đàn ông đã qua từ lâu rồi, nhưng có thể giờ đây nó quay lại. Cứ nghĩ, tôi lại muốn đổi nghề, chuyển sang viết sách dạy nấu ăn cho xong, có khi còn bán chạy hơn cả các tiểu thuyết tình dục.

Tôi gọi điện cho Jimmy Wong và giục già Muju mời Richard và bà vợ W cùng đến.

Tối đó, căn hộ của tôi rất đông khác, y hệt như gia đình liên hợp quốc. Bà W còn mang tới đồ điểm tâm và món sushi tự làm. Jimmy mang tới một chai rượu ngon.

Kitty bận rộn trong bếp, y hệt bà chủ nhà. Tôi đi dép thêu hoa, lười nhác trên

ghế sa lông, giống như một người tình. Mọi thứ nom có phần đảo lộn trật tự, nhưng cũng rất trơn tru.

Kitty có hai đứa con rất nghịch. Những đồ chơi hình phụ nữ khỏa thân và các quả đào bầy quanh nhà của Muju khiến chúng cực kỳ hứng thú. Cuối cùng chúng làm hỏng cả con voi đồ chơi làm bằng gỗ do Muju mang từ Ấn Độ về từ ba năm trước.

Kitty dường như cũng hiểu tầm quan trọng của món đồ này đối với Muju. Cô ta chạy từ bếp ra, mắng mỏ lũ con, “Các con đã quên mẹ dặn dò thế nào rồi sao? Mau xin lỗi chú đi”.

“Không sao đâu”, Muju mỗi tay ôm một đứa đang khóc lóc, mặt mũi đỏ bừng, “Con voi đó đã già lắm rồi, cũng đến lúc phải hỏng rồi”.

Xem ra anh có duyên với trẻ con.

Nghe nói Kitty từng học một năm tại một trường dạy nấu ăn của Pháp, sau đó mới gặp và lấy Muju, trở thành bà nội trợ. Sau khi ly hôn với Muju, cô ta nhanh chóng lấy một đại gia ở Atlanta, sinh được một bé trai và một bé gái. Cùng với tính cách dịu dàng và vẻ đẹp đáng yêu, cô chiếm được vị trí rất ổn định trong gia đình chồng. Hầu như tất cả thành viên nhà chồng đều yêu thích cô ta.

Nhưng cô ta vẫn nhung nhớ cuộc sống đơn giản, rạn rỡ trước khi lấy chồng. Như “bầu trời trần trụi, không chút tạp bần”, cô ta đã tổng kết như vậy bằng một câu nói đầy ý thơ. Cô ta cũng nhung nhớ cái bếp của Muju. Và giờ đây dù đã có người làm, trong mắt cô ta, căn bếp của Muju vẫn là căn bếp giàu cảm xúc nhất trên thế giới. Đó là lý do hoài niệm chuyện xưa quan trọng nhất mà tối nay cô ta làm cơm cho chúng tôi.

Tôi vào bếp, chụp cho cô ta mấy tấm hình và phát hiện ra rằng mình đã dần dần yêu thích người phụ nữ này. Trong hương thơm của đồ ăn, sắc đẹp của cô ngày càng tỏa rõ. Đó là một dạng phản ứng hóa học thật kỳ lạ và chỉ xuất hiện trên người một vài phụ nữ nào đó. Trên người mẹ tôi cũng có kiểu phản ứng như vậy. Căn bếp đã biến họ càng nữ tính hơn.

Cô ta khe khẽ hát, chân dậm nhịp, bàn tay thoăn thoắt khéo léo, y hệt một tay ảo thuật gia. Cô ta không ngừng thị phạm cho tôi cách phối hợp những hương vị mà theo tôi là rất phức tạp: cây húng tây, nguyệt quế, hạt nhục đậu

khẩu, cây rau é, lá chanh...

Tôi không tài nào nhớ nổi vốn từ vựng tiếng Anh về nấu nướng. Tên các món ăn bằng tiếng Anh trong các cửa tiệm cũng khiến người ta phải nhức đầu. Tôi không nhạy cảm lắm đối với những thứ này.

“Thực phẩm, đàn bà, trẻ con đều là những sự vật đẹp đẽ nhất trên đời... Tôi ngày càng nhận thức thấy mình hạnh phúc biết bao”, vừa nói cô ta vừa đồ đồ ăn ra một chiếc đĩa, “Phiền cô bung hộ tôi chiếc đĩa này ra ngoài”.

Tôi đón lấy chiếc đĩa lớn, bung ra khỏi nhà bếp. Ánh mắt của Muju bắt gặp đúng lúc tôi vừa bước ra, tôi chỉ khe khẽ nhún vai với anh. Không hiểu tại sao anh lại chia tay với Kitty. Triết học nhân sinh của cô ta và của anh hầu như giống hệt nhau tới mức đáng kinh ngạc.

Khi cả hai đứng trước chậu cây màu xanh mà cô từng tặng anh làm món quà ly hôn, vừa bung đĩa vừa ăn, tôi không khỏi quan sát cảnh đó bằng con mắt hiếu kỳ và càng cảm nhận được sự phức tạp và ý nghĩa thâm sâu của đời người.

Richard và Jimmy đang cao giọng tranh cãi. Họ cũng có sở thích như nhau, đều có thể thao thao bất tuyệt về nghệ thuật và cuộc đời, như thể bạn cờ gặp đối thủ, bạn rượu gặp kẻ tri kỷ vậy.

Tôi dẫn W tới thăm quan tủ quần áo của tôi. Trang phục bằng tơ lụa thêu hoa của Trung Quốc khiến bà cảm thấy cực kỳ hứng thú. Chúng tôi trao đổi số điện thoại cho nhau. Rõ ràng công may kimono ở Tokyo đắt hơn công may xường xám ở Thượng Hải. Nghe nói bà đang trong thời kỳ kinh tế khó khăn và cũng ngày càng hiếm người chịu chơi may những bộ kimono đắt tiền.

Đêm đã khuya, em gái Kitty lái xe tới đón mẹ con họ.

Trước khi đi, Kitty nắm tay tôi, nói vô số những lời ngợi khen, “Cô thật là tốt... cô thực sự tốt nhất đây”. Tôi ôm cô rất chặt và ngửi thấy mùi rượu chua chua. Cô ta hơi say, nom có vẻ hơi buồn. Tôi rất vui mừng được nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp thực sự yêu thích nhà bếp và cũng rất thích thú được chứng kiến cô ta phải buồn rầu bỏ đi. “Tạm biệt, Kitty”, chúng tôi vẫy tay với cô.

Vào ngày bay từ New York tới Madrid, Muju quá bận, không đi tiễn tôi được. Anh cũng chưa bao giờ thích ra sân bay đưa đón ai. Thậm chí ngay cả mẹ anh là người vốn có vị trí quan trọng trong gia tộc tới New York, anh cũng không chịu ra sân bay đưa đón. Anh thấy như vậy thật là lãng phí thời gian. Về những chuyện này, tôi thấy anh là “một hợp thể những thứ xấu xa nhất của đàn ông Nhật Bản, đàn ông Mỹ và đàn ông La Tinh”, giống hệt một lần tôi to tiếng cãi nhau với anh.

Tôi mặc chiếc quần bò hiệu Marc Jacobs kiểu lính, leo lên chiếc xe tắc xi anh gọi hộ. Trên đường, tôi hơi bị say xe, mặt cứ trắng bệch, nom phát khiếp.

Vừa tới sân bay, kiểm tra hải quan tầng tầng lớp lớp càng khiến người ta phát thần kinh. Hành lý của một người Trung Đông mặc áo quần rộng thùng thình và quần khăn bị đầu đang bị vút dây ra đất. Bên trong đều là rác rưởi nhất trên phố. Một người đàn ông Mỹ dáng nhỏ thó đang tuyệt vọng ôm đầu khóc trước quầy đăng ký, miệng cứ lắp bắp giải thích điều gì đó với cô nhân viên hàng không.

Vận may của tôi cũng không đến nỗi tệ. Họ chỉ đảo lung tung trong va ly tôi và bỏ cái kéo tia lông mày vào một cái túi ni lông trong suốt. Được một phụ nữ da đen vạm vỡ mặc đồng phục dẫn đường, tôi được đưa tới trước quầy check in. Rồi chiếc va ly nhanh chóng biến mất trên băng chuyền gửi hành lý.

Chuyến bay bị trễ mất một tiếng rưỡi đồng hồ. Hành khách ngồi chờ đều bức bối. Đột nhiên tiếng loa phát thanh vang lên: “Xin hỏi có ai lạc con không? Trong toa lét có một đứa trẻ. Ai lạc con xin mời đến nhận?”. Thế là một bà mẹ trẻ vội vã cuống quýt chạy đi tìm con dưới mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người. Ai nấy đều cười rộ.

Tôi và Muju cứ vài phút lại gọi di động cho nhau. “Em vẫn ở đây”, tôi than vãn.

“Em phải uống nhiều nước vào, sẽ dễ chịu hơn hoặc đọc tạp chí gì đi”, anh khuyên.

“Ngộ nhỡ máy bay có sự cố gì thì sao...? Lẽ ra anh phải tiễn em ra sân bay. Anh quá lạnh nhạt”, tôi buồn bã nói. “Đừng có nghĩ lung tung, sẽ không có chuyện gì đâu. Anh sẽ gặp em ở Argentina... Em là cục cưng của anh mà”.

Thiền của tôi

- 20 -

Tuệ Quang và pháp sư Tính Không

Người biết thì không nói, kẻ nói lại không biết.
- Lão Tử -

Sắc thu đậm dần, lá trên các cây phong, cây dương, cây song tử diệp đầy núi đã ngả vàng. Buổi sáng nếu dậy sớm, có thể nhìn thấy lá cây màu nâu đỏ vì dính sương nên càng tươi tắn hơn. Mặt trời đỏ ối chiếu xuống mặt biển xanh thẫm màu ngọc bích như một viên đá quý óng ánh. Cả hòn đảo rất bình yên và tràn đầy sức sống.

Buổi sáng, tôi không thiết làm gì, cứ dờ dẫm ngồi ngắm biển hoặc nằm trên giường đọc sách. Tôi toàn đọc sách của mấy trăm năm trước, nào "Hồng lâu mộng", thơ Đường, thơ Tống... Buổi trưa ăn một bữa đơn giản trong nhà ăn nhỏ của khách sạn. Rồi lại chậm chạp đi dạo dọc bờ biển, lần đến chùa Pháp Vũ.

Chiều nào trên núi Phổ Đà, tôi cũng tới thăm chùa Pháp Vũ và pháp sư Tính Không. Đó cũng chính là vị Hòa thượng già hôm đầu tôi gặp và nhớ được pháp danh của tôi là "Trí Tuệ".

Pháp sư Tính Không thường dùng nửa tiếng đồng hồ nghe tôi kể lể một số câu chuyện rời rạc như khói mây trong cuộc sống của tôi.

Ông đã trên 101 tuổi, y hệt như người Trung Quốc vẫn thường nói: những cây cầu mà ông đi qua còn dài hơn cả những con đường mà tôi đã từng đi.

Ông chưa từng đến Mỹ, cũng chưa đến châu Âu, Nhật Bản, nhưng các tín đồ Phật giáo từ mọi miền trên thế giới vẫn thường tới học hỏi ông.

Pháp sư Tính Không sống trên hòn đảo nhỏ này đã ngót già nửa thế kỷ. Thời gian cứ trôi, nhưng ông vẫn không di chuyển. Tuy vậy, ông vẫn biết thế giới này đang biến hóa bằng cách thức gì. Cả cuộc đời pháp sư vui vẻ, luôn được cư dân trên đảo kính trọng và yêu quý. Có một câu chuyện được lưu truyền rộng rãi nhất là vào năm 1961 khi nạn đói ở Trung Quốc hoành hành mạnh mẽ, có một lần các sư sãi trong chùa khó khăn lắm mới góp được nửa ký gạo để nấu một bát cơm lớn cho pháp sư. Ngày hôm sau, một Hòa thượng hỏi thầy cơm có ngon không, vì pháp sư đã trả lời, Ta không ăn, ta cho bà già bên chùa rồi.

Nghe nói người già trên đảo kể rằng, pháp sư sinh ra trong một gia đình rất vai vế ở Thượng Hải xưa. Thời trẻ, ông đã là một thanh niên tuấn tú nổi tiếng khắp Thượng Hải, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, lại đam mê du lịch. Ông đã đi du ngoạn khắp nửa giang sơn Trung Quốc, nhưng sau khi ngồi thuyền tới núi Phở Đà chập chùng mây núi, đột nhiên lại phát nguyện xuất gia, lựa chọn chùa Pháp Vũ làm chốn gửi gắm thân xác. Rồi từ đó, ông không hề rời khỏi hòn đảo nhỏ này.

Đã từng ngỡ đi không ngừng, phiêu dạt từ nơi này sang nơi khác là một dũng khí phi phàm. Nhưng giờ đây nghĩ kỹ lại, sau khi lựa chọn một nơi mãi mãi không rời đi càng cần có dũng khí hơn.

Gương mặt của pháp sư Tính Không luôn lim dim, bình thản, như ngâm cười bằng yên. Khi nhìn người khác, ánh mắt của pháp sư rất dịu dàng, ấm áp. Khi nói, giọng nói không nhanh cũng không chậm. Trước một người già thân thiết như vậy, đột nhiên tôi cảm thấy một sự kính trọng thật khó xưng danh. Có lúc, khi đang kể cho ông nghe những chuyện muộn phiền đang xảy ra với tôi, đột nhiên chạm phải ánh mắt sâu lắng và tĩnh lặng của ông, tôi đột nhiên như quả bóng xì hơi, ngưng lại, quên bẵng trong phút chốc, không nói nổi thành lời.

Tôi ngày càng cảm nhận mãnh liệt về sự hoang đường trong những gì đã kể, những câu chuyện từng giầy vò tôi, những thứ mà tôi từng trải qua... Thoắt

một cái chúng bỗng trở nên nhẹ bỗng. Khi vừa nói ra miệng, chúng như thoát khỏi cơ thể tôi, vụt trở nên xa lạ. Trong đám tro tàn, những gì tôi nhìn thấy được chỉ là hư không, là nhân quả, là thiện bi.

Tôi như tới Muju kể cho tôi cái cảnh cùng ngồi thiền trầm mặc với ông thầy ở dưới gốc cây hoặc bên hồ. Tôi hầu như cũng cảm nhận được những thứ mà anh từng cảm nhận...

Thực ra, vào lần thứ ba khi tôi tới thăm pháp sư, trong nửa tiếng đồng hồ, tôi không hề nói gì, chỉ ngụp lặn trong nụ cười hiền hòa và ánh mắt im lặng của ông. Nó mang lại một cảm giác an toàn kỳ lạ.

Nhưng tới lần thăm thứ tư, pháp sư nói với tôi một loạt những câu có ý tứ sâu xa:

Nỗi đau khổ trên thế gian này đều đến mà không rõ tung tích. Nếu từ trong cõi hư vô đó có thể giải thoát được những kiến, định, hành thì từ bi sẽ là cơ sở cung cấp chính xác cho con về kiến, định, hành. Phải từ bi với người khác, lại càng phải từ bi với chính mình. Vì một người không biết yêu chính mình, sẽ không biết yêu người khác.

Cái kiểu "yêu" đó không phải là yêu theo nghĩa hẹp, mà phải là tình yêu được sinh ra từ trí tuệ sau khi đã mở rộng tấm lòng. Thậm chí phải yêu cả những bộ phận từng bị coi là nhược điểm trên người mình, chẳng hạn như những tình cảm phạm diện như bực tức, hận thù, đố kỵ... Trong giáo nghĩa truyền thống của Phật giáo, chúng được coi là một bộ phận bẩm sinh trên thân xác con người, cũng không thể thiếu được y hết như những tình cảm chính diện như dũng cảm, khoan dung, dịu dàng...

Nếu ví yêu những tình cảm chính diện như hoa trong vườn thì những tình cảm phạm diện sẽ như rác rưởi trong vườn. Con cần phải học cách biến đồng rác đó chuyển hóa thành phân bón tưới tắm nên những đóa hoa đẹp trong vườn.

Có lẽ vì cho rằng những phần tốt sẽ đấu tranh với phần xấu trên con người nên chúng ta cần phải chiến thắng những thứ tình cảm phiến diện đó và cần tổng chúng ra khỏi đầu óc. Nhưng thực ra điều đó không đúng. Đau khổ và bất hạnh không phải là ác quỷ. Chúng chỉ là một bộ phận hữu cơ. Và con chỉ cần chuyển hóa chúng và biết cách tận dụng chúng sao cho tốt hơn.

Một buổi chiều, đồ đệ của pháp sư Tính Không - chính là chú tiểu Tuệ Quang cùng ngồi đánh cờ với pháp sư hôm nọ - chặn tôi lại trước cổng chùa và thông báo pháp sư đang bệnh.

Tôi dừng bước bên bậc cửa đá xanh của chùa, mặt đầy ngạc nhiên, "Pháp sư Tính Không mắc bệnh gì? Có nặng không?".

"Hôm qua thầy bị trúng gió, đã uống thuốc tự sắc lấy. Cũng không nặng lắm", Tuệ Quang nói.

Nghe vậy, tôi mới hơi yên tâm.

Đúng lúc đó Tuệ Quang phải tới một ngôi chùa khác - chùa Phổ Kỳ trên Đảo Nam Đoạn để lấy kinh, tôi do không có việc gì làm nên cũng đi theo. Đường đi phải qua một đoạn núi nhấp nhô, cả hai vừa đi vừa trò chuyện.

Tôi hỏi Tuệ Quang tại sao lại xuất gia. Chú kể mẹ chú là tín đồ Phật giáo trung thành. Do nhiều năm trước không sinh nở được nên từng phát nguyện trước tượng Phật rằng, nếu sinh được con trai, nhất định sẽ dâng cho Phật làm hòa thượng; nếu sinh được con gái, sẽ gửi đi làm ni cô.

"Thế bao năm qua, chú có nhớ mẹ không?", tôi hỏi.

Tuệ Quang cúi đầu không trả lời. Trên gương mặt trắng xanh của chú thoát hiện lên một nỗi niềm chế thường thấy trên gương mặt các tăng lữ. Chiếc áo cà sa màu vàng nhạt của chú khẽ bay bay trong gió biển ẩm ướt. Chiếc đầu được cạo bóng loáng của chú làm mất đi chất hóc môn vốn có của lứa tuổi thanh niên.

Biểu hiện của chú đã nói rằng chú rất nhớ mẹ. Nỗi nhớ đó thật đau khổ, có lúc có thể đã tới mức oán hận.

Tới cổng chùa Phổ Kỳ, Tuệ Quang nói với người gác cổng điều gì đó, tôi đi theo chú mà không cần phải mua vé. Khách dâng hương ở chùa này đông hơn ở chùa Pháp Vũ rất nhiều. Đi lại chốc chốc lại va phải nhau hoặc bị người bên cạnh xéo phải. Trang trí kiến trúc ở đây nom cũng huy hoàng và rực rỡ hơn. Tuệ Quang nhanh chóng tìm được một chú tiểu cùng học tại Phật học viện với chú, pháp danh là Thần Điền. Tại chỗ của Thần Điền, Tuệ Quang lấy kinh và một miếng bánh ga tô. Đó là món quà của Thần Điền dành cho chú. Họ đều là bạn thân.

Trên đường về, Tuệ Quang xách tòng teng miếng bánh ga tô đặt trong hộp giấy. Chú không nỡ ăn, định mang về biếu pháp sư Tính Không.

Chú nói đó là thứ duy nhất mà sư phụ chịu phá lệ ăn, ngoài cơm chay. Pháp sư Tính Không vốn là một công tử từng được yêu chiều trong một gia tộc nổi tiếng ở Thượng Hải. Dân Nga lang thang làm thuê cho gia đình họ có thể làm được những chiếc bánh ga tô bơ ngon nhất Thượng Hải. Và pháp sư rất mê bánh ga tô từ nhỏ. Sau khi xuất gia, ông rũ bỏ tất cả, trừ phi hiếm hoi lắm mới ăn bánh ga tô, và ông gọi đó là "phần không hoàn chỉnh trong sự hoàn chỉnh của tôi".

Tôi bật cười, hỏi Tuệ Quang: "Hòa thượng được phép ăn bánh ga tô không?".

"Nếu là loại bơ do con người làm thì được ăn", chú đáp.

"Thế có ăn được trứng gà không?".

"Cái này, gần đây đang được các hòa thượng trên đảo tranh luận. Một nửa số người cho rằng có thể, một nửa số còn lại cho rằng không thể".

Sau khi quay về chùa Pháp Vũ, chúng tôi không dám đi quấy rối pháp sư Tính Không. Tuệ Quang pha một bình trà, dạy tôi vài ván cờ dưới cây Phổ Đề.

Loại cờ hai màu đen - trắng thực ra là sự thể hiện trực quan của trí tuệ phương Đông và nó không cần yêu cầu phải diệt hết toàn bộ kẻ thù hoặc bắt vua của bên kia. Phần chiến thắng chỉ cần chiếm được nhiều hơn bên thua một ít địa bàn. Nhưng về mặt kỹ thuật cũng không thể chiếm toàn bộ phần địa bàn của kẻ thù. Vì vậy, việc chiến thắng này chỉ mang tính tương đối, rất khoan dung và tạo nên kẻ chiến thắng dưới tiền đề cùng chung sống hòa bình.

Thời gian trôi qua thật mau. Mấy tiếng mõ khô gọn từ gáo dừa vang lên. Đã đến giờ các hòa thượng phải quay về trai phòng niệm kinh ngồi thiền. Chú tiểu Tuệ Quang thu dọn bàn cờ. Tôi uống nốt chỗ trà dở. Hai bên tạm biệt nhau. Tôi chậm rãi đi trên con đường mòn, quay về nhà nghỉ.

Thiền của tôi

- 21 -
Ở Madrid

Phải đối diện với sự thực thôi. Một khi có đàn ông đẹp trai xuất hiện, không ít trong số phụ nữ chúng ta đã cam tâm tình nguyện cởi quần lót ra lau giấy cho hắn.

- Lynda Barry -

Vừa xuống máy bay, đi trong phòng chờ ồn ào, ai nấy đều ra sức hút thuốc lá, nuốt và nhổ khói. Điều này lập tức nhắc nhở bạn: nơi đây đã không còn là nước Mỹ với kiểu giáo đồ sạch bong và cấm hút thuốc, mà đây là châu Âu với khói thuốc mịt mù và bụi mù.

Thoắt một cái, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Xe ô tô của nhà xuất bản đang đậu ở bên ngoài. Anh tài xế cất cái biển đề tên tôi, cẩn thận đặt va ly vào dãy ghế sau, rồi phi như bay trên đường.

Do được nghe quá nhiều các câu chuyện thần thoại về Tây Ban Nha, tôi ra sức mở to đôi mắt đang sưng đỏ, tham lam ngắm nghía phong cảnh bên đường như những bức tranh thơ mộng, cùng những kiến trúc tuyệt đẹp, những thiếu nữ La Tinh ngực căng tròn, eo thon. Tất nhiên cũng khao khát muốn ngắm khuôn mặt tuần tú của hai đầu sĩ bò tót Tây Ban Nha...

Khi xe đột ngột dừng lại trước cổng một khách sạn vô cùng thanh nhã, tôi mở choàng mắt, nhận ra mình vừa thiếp đi. Nghe nói đây là khách sạn tốt nhất Madrid. Muju chưa kịp đến nên chi phí tiếp đãi của nhà xuất bản càng thoải mái hơn, đặt luôn khách sạn tốt nhất, chỉ ở có hai đêm.

Hai tiếng sau lập tức có phỏng vấn. Biên tập viên và lãnh đạo của nhà xuất bản, ngoài ra còn có một nữ phiên dịch gốc Đài Loan tính tình hoạt bát cùng đi với tôi tới tiệm ăn ở lầu hai của khách sạn. Trên bàn ăn đã bày ngập tràn đồ ăn. Bao tử của tôi luôn phản ứng thật kinh khủng, đó là lúc đói ghê gớm.

Những cuộc phỏng vấn này dù có giày vò người ta, song cũng lần lượt trôi qua. Trong mỗi cuộc phỏng vấn, tôi và Susan như chơi một trò chơi giản đơn. Người phục vụ lần lượt mang tới từng tách trà và cà phê, còn có đủ loại sô cô la đựng trong đĩa nhỏ. Cũng may còn có những thứ đó, mọi cuộc phỏng vấn trong ngày đầu tiên coi như kết thúc mỹ mãn. Tất cả mọi người đều rất hài lòng.

Tôi và Susan thảo luận xem nên đi ăn tối ở đâu. "Không nên ăn tại khách sạn", cô nói, "Cô cũng muốn đi thăm thú Madrid, đúng không?".

"Tôi cũng nghĩ vậy", tôi đáp.

Chúng tôi đi giày thấp, lượn khắp hang cùng ngõ hẻm ở Madrid, xục vào tiệm giày, tôi mua một đôi ủng làm thủ công, hai cái váy đầm hàng hiệu "Lurdes Bergada" của Tây Ban Nha. Khi Susan kiên trì ép tôi phải đứng chụp hình trước quầy sách chất một dãy dài sách của tôi bản tiếng Tây Ban Nha, tôi có phần căng thẳng. Cái kiểu chụp như vậy chẳng đẹp tí nào. Nhất định nom tôi sẽ có bộ dạng giống hệt như e sợ đồng sách kia đổ ụp vào người.

Có lúc tôi thích mình nom không giống như dân viết lách, đi trên đường với bộ mặt ngơ ngác, chỉ có nụ cười nhẹ nhõm, bất cần. Tin rằng mình có thể "men theo đường công giáo gả tới tới cuối cùng" - y hệt kiểu viết trong một cuốn sách khá ăn khách.

Chúng tôi ngồi trong một tiệm ăn cổ, nổi tiếng nhờ món thịt cừu nướng. Đèn lơ mờ, sàn nhà nom ướt nhẫy, bốn bức tường treo những bức tranh sơn dầu cũ kĩ, giống như một con tàu cướp biển thần bí chìm sâu dưới đáy biển nhiều năm.

Susan giúp tôi chọn thức ăn. Nhưng dù có dịch tiếng Tây Ban Nha ra tiếng Anh, tôi vẫn thấy đau đầu. "Thôi, tôi quyết định rồi, cô cứ giới thiệu món. Món gì tôi cũng muốn thử", tôi gấp thực đơn lại, tuyên bố đồng dục.

Cô ta chớp chớp mắt, "Đừng lo, nhất định cô sẽ thích. Tất cả đồ ăn ở đây đều tuyệt lắm".

Tôi thích nghe thứ tiếng Anh mang nặng khẩu ngữ Tây Ban Nha của cô. Khi cô nói, luôn có cái kiêu "trời không sập được đâu", khiến bạn thấy hứng thú lạ. Mặc dù những lúc cô nhăn mày nói điện thoại hoặc to tiếng với đám phóng viên, nhưng cô vẫn đem lại cho người ta một cảm giác sáng rõ và khỏe khoắn. Những lúc cô vui vẻ phá lên cười, rõ ràng như một luồng sáng mạnh, tỏa ra năng lượng tới một ngàn oát.

Tóm lại, tôi thích cô.

Sau soup và salad, món thịt cừu nướng thơm nức được bê tới. "Trời, tuyệt quá, món ngon nhất thế gian đây", Susan vỗ tay kêu lên sung sướng. Tôi cũng tin rằng món này ngon hơn tất cả đồ ăn Trung Quốc ở Madrid.

"Vất vả một ngày rồi, nhưng hãy tin tôi, cô rất cừ đây", Susan bùng một ly rượu vang lên nói.

Tôi bùng một ly nước suối Evian, nhã nhặn đáp, "Cám ơn".

"Thực sự không muốn uống một chút rượu sao?"

"Vâng"

"Tiếc quá, thịt cừu ở đây kèm với rượu vang thật đúng là nhất... Có ai đã nói với cô rằng, trên thực tế, cô và tiểu thuyết quá khác nhau không? Mà thôi, chúng ta không nói về tiểu thuyết nữa. Chắc chắn cô đã nói nhiều tới mức có thể nôn ra máu rồi..."

"Không sao, tôi thích nghe cô nói chuyện".

"Một trong những bí quyết đó chính là rượu vang. Rượu vang luôn giúp cô tươi trẻ".

Tôi cười, gật gù. Quả thực giờ đây nom cô thật rạng rỡ.

Cô đặt ly rượu xuống, đột nhiên ghé sát mặt lại gần tôi, "Không được quay đầu lại. Tôi đã phát hiện thấy gã ngồi bàn phía tay trái cứ nhìn cô mãi".

Tôi nuốt vội một miếng cừu, tròn mắt lên nhìn cô vài giây, "Không được, tôi muốn quay lại nhìn một tí".

"Không, không, chịu khó một tí. Chúng ta phải giả vờ thật tự nhiên. Trời ạ, anh ta đúng là gã đàn ông hấp dẫn nhất mà tôi từng gặp. Cứ tin ở tôi".

Trái tim tôi không chịu nổi cú đập cuồng loạn. Câu nói cuối cùng của cô khiến tôi thấy căng thẳng lạ thường. Đàn ông hấp dẫn luôn như loài hoa có độc, luôn khiến người ta khát thêm và đói khát. Nhất là khi bạn không thể quay đầu lại hoặc giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, ý nghĩ về "anh ta" lại càng lồi cuồn hơn.

"Ồi giờ, anh ta phát hiện ra rồi, đang cười với tôi đây này... Trời, anh ta đứng lên rồi, đang đi về phía chúng ta".

"Tốt thôi", tôi hít một hơi, quay phắt đầu lại...

"Trời, đúng là em đó sao? Coco?". Anh đứng trước mặt tôi, giống như một vầng mặt trời to lớn tỏa đầy mùi rượu, mùi bồ đề và mùi đàn ông.

"Nick?", tôi khẽ áp tay lên bầu ngực đang đập thành thịch, mỉm cười, cố gắng ép mình nom tự nhiên một chút. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn buột miệng gọi tên người đàn ông này một cách nhanh chóng và quá dễ dàng, tới mức chính tôi cũng cảm thấy phiền lòng.

"Chà, sao lại đúng lúc thế nhỉ? Không ngờ lại được gặp em ở đây... Chà chà!". Anh tinh nghịch nháy mắt liên hồi với tôi, ngay cả nụ cười trên môi cũng tràn trề.

Anh chìa tay ra trước Susan, "Xin lỗi, tôi là Nick". Susan hầu như vẫn hoàn toàn chưa hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. "Tại sao chúng ta lại không cùng ăn nhỉ? Các cô có thấy phiền không nếu tôi và cả bạn tôi nữa cùng ngồi ăn?".

"Tất nhiên là không rồi!", Susan đáp không kịp nghĩ. Chúng tôi quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tức tối của cô gái tóc vàng đang ngồi ăn cùng Nick.

Thế là bốn người ăn hết món thịt cừu trong bầu không khí kỳ quái như vậy. Trừ tôi, cả ba người đều uống rất nhiều. Nick cứ dán chặt mắt vào tôi. Còn cô bạn gái anh cứ nhìn qua nhìn lại chúng tôi. Susan hứng chí quan sát cả ba.

Tôi chẳng nhìn ai, chỉ mỉm cười.

Trò chơi đó vừa kích thích vừa vô vị. Thậm chí tôi còn thấy thương thay cho cô gái có mái tóc dài, màu vàng óng ả, cặp mắt xanh tròn và bộ ngực to phải mặc áo lót cỡ D kia. Bạn trai của cô vừa giàu có, thông minh, lại đáng yêu và đẹp trai đến mê hồn. Đáng tiếc vẫn để lại chính ở chỗ đó. Đường như anh sinh ra vĩnh viễn không thuộc về bất cứ một người đàn bà nào. Anh phải thuộc rất nhiều đàn bà.

"Em nghĩ, em phải quay về khách sạn", tôi mở miệng trước.

Cả ba người đều nhìn tôi. "Không thể bỏ lỡ cuộc sống về đêm ở Madrid đâu. Trạm tiếp tới ở Barcelona không thể điên rồ như ở đây đâu", Susan phản đối, nhưng khẩu khí không được thuyết phục lắm.

"Đừng về", Nick lên tiếng, "Anh biết có một chỗ hay lắm, có thể đem lại cho em rất nhiều cảm xúc. Em nhất định phải đi xem".

"Thôi, em mệt rồi, có lẽ chúng mình cũng nên về khách sạn đi", cô bạn gái tóc vàng của anh cất giọng lạnh lùng và quay người giơ tay ra hiệu với người phục vụ tính tiền.

"Thế em có thể về trước đi", rõ ràng Nick không hề thích động tác của cô gái gọi phục vụ. Anh mới là người trả tiền, vì thế anh có quyền quyết định khi nào gọi phục vụ.

Hóa đơn được mang tới. Nick trả luôn tiền cho chúng tôi, mặc dù Susan cứ giải thích mãi là nhà xuất bản trả tiền ăn cho hai đứa.

Khi chúng tôi phát hiện ra chúng tôi đều trở về cùng một khách sạn, tôi nhận thức được sự việc trở nên phức tạp hơn. Nick xin được số phòng của tôi. Anh ghi số phòng của anh lên vỏ một bao thuốc lá đã hết, trao cho tôi.

Sau khi ngâm người trong bồn nước nóng, uống một viên thuốc ngủ vì thời gian bị lệch, tôi lăn vào giường. Đúng lúc tôi đang mơ màng đếm đến hơn một trăm chú cừu, chập chờn trong giấc ngủ, điện thoại chợt réo vang. Tôi gắng hết sức mở to mắt, thậm chí phải hít một hơi thật sâu mới nhắc máy. Chẳng phải ai khác, chính là Nick.

"Anh muốn gặp em", anh đề nghị.

"Bây giờ sao?"

"Xin lỗi em. Nhất định là anh có hơi điên rồ, nhưng anh thực sự muốn gặp em".

Tôi im lặng.

"Cô ấy bỏ đi rồi... Tụi anh cãi nhau suốt... Anh rất vui vì cô ấy bỏ đi. Anh đã đặt cho cô ấy một khách sạn khác, có xe tới đón. Chắc chắn cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu. Anh chỉ muốn gặp em".

"Mình thật đáng thương quá!", tôi thầm kêu, ôm cái đầu nặng trĩu vì thuốc ngủ đã có tác dụng, không biết làm thế nào để đối phó với gã đàn ông ở đầu dây kia biết gã đã khiến người ta phải phẫn nộ nhưng hết sức gợi cảm khiến người ta liêu xiêu. Tôi đã gặp rất nhiều đàn ông kiểu "hoa có độc" như thế này. Và lần nào hầu như cũng là cảnh tôi như con thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng chỉ còn sót lại một đồng tro tàn tang thương.

"Không đùa nữa", tôi hạ giọng nói, "ngày mai có hai mươi phóng viên Tây Ban Nha đang đợi để nghiền nát em. Em phải nghỉ ngơi. Tạm biệt", tôi định gác máy.

"Đợi đã, vậy mai cùng ăn tối, được không?"

"Sợ rằng không được", giọng tôi cộc cằn.

"Thế sau bữa tối vậy, anh đợi em ở đại sảnh lúc mười rưỡi nhé!".

"Mười rưỡi?"

"Ngủ ngon nhé! Chúc em mơ một giấc mơ đẹp", anh nói rất dịu dàng.

Thiên của tôi

- 22 -

Anh thật hấp dẫn, nhưng có độc

Phụ nữ luôn mất nhiều thời gian nói: Không, không, không.
- Mae West -

Thanh lịch là sự quyến rũ không thể cự tuyệt.
- Coco Chanel -

Tôi không biết tôi đang ở đâu.

Thứ âm nhạc ồn ã như xé rách người ta thành nhiều mảnh. Dù các loại mùi tạo nên những đợt sóng nóng bỏng nhấp nhô. Nick bịt chặt tai hét lên với máy điện thoại, mặt mày tươi cười rạng rỡ. Tôi không tin anh có thể nghe thấy rõ. Anh chỉ chìm trong cơn hứng phấn đã thành thói quen.

Tất cả mọi người ở đây như đều tràn đầy một sức mạnh không bao giờ cạn kiệt, ngoại trừ tôi. Tôi không hiểu nổi tại sao tôi lại ở cái nơi nguy hiểm này với đôi mắt thâm quầng. Lẽ ra tôi phải lên giường từ một tiếng trước để giữ nhan sắc.

Nick châm thuốc, nhìn tôi, mỉm cười. Tôi uống nước khoáng Evian, đột nhiên nheo mắt, nói với anh, "Anh là một kẻ rất ích kỷ, luôn cho rằng mình là quan trọng, luôn ngưỡng mộ mình. Nhưng anh vẫn còn nhiều chỗ phải tự không chế".

Anh cười phá lên.

"Tại sao anh cười?".

"Dù sao cười vẫn luôn tốt hơn khóc", anh giải thích, ngừng một lúc nói tiếp, "Em có biết anh rất mê em không?".

Lúc đó bắt đầu có một cô gái điên rồ cởi quần áo, chỉ còn sót lại cái quần lót nhỏ xíu trên người. Cô ta vừa nhảy nhót vừa dùng roi đánh một gã trẻ tuổi nom cũng điên rồ không kém.

Chúng tôi nhìn cặp bất bình thường đó, rồi quay lại, nhìn nhau. "Em phải đi đây", tôi nói.

"Được thôi, em luôn giống cô Lọ Lem đi hải thủy tinh luôn biến mất trước mười hai giờ đêm... Vậy tư thế mà em thích nhất là gì? Chạy trốn? Chạy không ngừng?".

Tôi nhìn anh, xách túi đứng lên.

"Xin lỗi, không phải là anh phê phán em. Đó là vấn đề của anh. Từ trước đến giờ anh chưa đem lại cảm giác an toàn cho ai". Anh không cười nữa, túm chặt lấy bờ vai tôi, ra sức xô đẩy đám người chen chúc, mở lối ra cửa.

Đi bộ trên đường một lúc. Đầu óc sau khi được làn gió nhẹ mang hương thơm thực vật phả vào cũng trở nên hưng phấn hơn. Con buồn ngủ cũng tan biến. Nhưng trong cơ thể có một tiếng nói không ngừng nhắc nhở: cần phải ngủ, cần phải ngủ! Về đến khách sạn, tôi sẽ chúc anh ngủ ngon rồi đóng chặt cửa, vùi đầu vào gối.

Nhưng không tìm ra một chiếc tắc xi trống.

Nick nom thật vui sướng. "Đêm đẹp quá!", anh hớn hờ dứt hai tay vào túi, nói giọng đầy tự tin, giống như Shakespear đang yêu. Rồi đứng như tôi lo lắng, một giây sau, anh tuyên bố: "Để anh hát tặng em một ca khúc đêm". Anh bắt đầu hát thật, hát rất to, sai nhạc hết cả, tay chân khua loạn xạ.

"Cục cụng, cục cụng, em cứ im lặng như vậy làm anh đâm đuối. Vì dường như em không còn ở bên anh. Em có nghe thấy anh đang hò reo? Nhưng tiếng của anh đâu khiến em rung động. Cục cụng ơi, em cứ im lặng mãi vậy khiến anh đâm say", anh hát.

Tôi thực lòng chỉ muốn bỏ chạy. Anh khiến toàn thân tôi nóng bừng, mặt đỏ dừ. Cảm giác như hàng nghìn hàng vạn con côn trùng nhỏ chui vào xương bạn, ngứa vô cùng, vừa kích thích vừa khiếp sợ. Anh cứ lượn qua lượn lại trước mặt tôi, lén theo dõi nét phản ứng trên mặt tôi. Tôi không nhin nổi cười, né tránh ánh nhìn của anh.

Một chiếc xe Jeep đất tiền chờ mấy đứa choai choai lướt qua người chúng tôi. Chúng dùng tiếng Tây Ban Nha hò hét rất lớn với chúng tôi và vỗ tay. Vèo một cái, một chai bia rồng lao tới, Nick kêu ối lên rồi ngồi thụp xuống. Tôi hốt hoảng lo sợ, vội vã đỡ lấy anh: "Anh có sao không?"

Anh lập tức ôm lấy tôi, nồng nàn đáp: "Anh không sao, chỉ rất khát khao. Anh rất cần em chú ý, cần một nụ hôn của em".

Mắt tôi hoa lên, thần điên phách đảo.

Cô gái đáng thương đang nằm trong lòng anh, toàn thân như tan ra. Đây là một món quà hay là một sự trừng phạt mà Thượng đế đã ban cho cô?

Trong thang máy của khách sạn đắt tiền nhất ở Madrid, cái gương lớn phản chiếu cảnh một đôi nam nữ đứng cạnh nhau.

Chúng tôi đều im lặng. Trên môi còn đọng lại hơi ấm nồng nàn sau nụ hôn cuồng cháy. Tránh né nhìn nhau, mắt đắm đắm vào con số từng tầng mà thang máy đi lên, có phần căng thẳng. Phòng của anh ở tầng 10, tôi ở tầng 6. Số hiệu tầng 6 đã lóe sáng, thang máy mở toang.

Sau nửa giây ngần ngừ, anh đi theo tôi ra khỏi thang máy. Cả hai đều không nói. Chân dẫm lên tấm thảm đắt tiền không một tiếng động. Tới cửa phòng tôi, cả hai đều dừng lại. "Em...", tôi lắp bắp.

"Chà", anh vội vã nói, "Em mệt lắm rồi, anh nhìn thấy rõ". Anh có ý phát âm từ "mệt" hơi nặng hơn một chút, nhưng mặt rất chân thành, "Vậy chúc em ngủ ngon nhé. Ngày mai gặp lại ở Barcelona".

"Gượm đã... Anh nói Barcelona?"

"Anh sẽ bay tới đó, rồi cùng ngày bay tới Buenos Aires với em, rồi bay về New York".

Chắc chắn nom tôi rất bàng hoàng vì anh nhìn tôi và nở nụ cười chiến thắng. "Đúng rồi, Susan còn kể với anh hai ngày nữa ở Barcelona có một buổi trình diễn ca nhạc Flamenco rất chuyên nghiệp. Có lẽ anh phải kiếm mấy cái vé hàng đầu".

Tôi không hé răng một câu, lấy chìa khóa, mở cửa. Rồi đóng rầm một cái.

"Em không sao chứ?", anh gõ cửa, kêu âm lên.

Tôi vừa sập cửa, lại mở ra. Anh vẫn đang cười.

Đột nhiên tôi trở nên mạnh mẽ hẳn, thậm chí còn mỉm cười và nói: "Em không biết đây có phải là một trò đùa thú vị không? Nhưng em biết thế gian này đầy những gã hợm hĩnh và tự phụ như anh. Thật ghê quá. Thôi, ngủ ngon nhé!". Cửa lại đóng lại một lần nữa, vang lên tiếng rất to.

Thiên của tôi

- 23 -

Ở Barcelona

Tôi nghĩ, thẹn thay mình vẫn độc thân.

- Liz Winston -

Máy bay xuyên qua đám mây. Tôi và Susan ngồi cạnh nhau, đang lật mấy tờ báo của Madrid. Susan nói, "Mấy bài viết này tích cực ra phết". "Không ai biết khách sạn của tôi ở Barcelona phải không?", tôi bất ngờ hỏi.

Cô nhìn tôi, có phần không hiểu, rồi "A" lên một tiếng, "Ý cô là...?". Tôi tránh ánh mắt cô. "Yên tâm đi, không ai biết đâu. Tôi dùng tên giả đăng ký khách sạn mà".

Im lặng hồi lâu. "Này, thực ra, tôi không hiểu...", cô có phần không an tâm.

Tôi vội vàng nói: "Không sao...". Tôi cười, cúi đầu chăm chú nhìn tấm hình của tôi trên báo. Đó là nơi duy nhất tôi có thể hiểu được trong đồng báo tiếng Tây Ban Nha này.

Tôi đã quyết tâm không quan tâm tới việc có gặp phải người đàn ông "đẹp

trai" đó không. Anh ta chỉ là một gã hư hỏng bởi tiền và phụ nữ chiều chuộng, một tay chơi rất biết cách lấy lòng và chi phối những người xung quanh. Giờ đây tôi chỉ mong nhanh chóng tới trạm cuối cùng ở Buenos Aires gặp Muju.

Susan đập vào vai tôi, chỉ xuống thành phố màu trắng và bờ biển bên dưới máy bay, "Nhìn kia, đến nơi rồi".

Con người ở đây rất thân thiện. Tiếng Tây Ban Nha nghe cứ như hát.

Trong nửa tiếng đồng hồ nghỉ ngơi, tôi vào phòng dịch vụ Internet dưới khách sạn, check mail.

Hòm thư đầy kín. Tôi đọc thư của Muju trước. Thư của anh không dài, vẫn mở đầu bằng thời tiết. "Nhiệt độ ở New York như lên tới 90 độ. Mọi người lập tức mặc đồ mùa hè. Mọi thứ đều biến đổi. Giờ đây trong phòng làm việc cứ rối tinh cả lên. Anh nhất định phải kiên nhẫn hơn. Mọi việc chỉ có thể giải quyết từng tí một".

"... . Em khỏe không? Đừng lo lắng thời gian ngủ nhiều hay ít. Quan trọng là chất lượng của giấc ngủ. Ngủ được say là tốt rồi".

"Nhớ em nhiều. Gặp nhau ở Buenos Aires nhé! M".

Tôi nhấp một ngụm trà hoa cúc, lặng lẽ ngắm cây ngô đồng xanh mướt ngoài cửa sổ. Người Tây Ban Nha cười những chiếc xe máy bé tí lượn qua lượn lại trên phố. Mặt trời sáng rỡ tỏa chiếu một bầu không khí nhẹ nhõm và tươi tắn ở xứ người.

Tôi không nhìn nữa, quay ra đọc lại thư của Muju từ đầu. Đây như thể một thói quen của tôi. Tôi luôn đọc đi đọc lại mail của anh rất nhiều lần. Cũng giống như trước khi vứt lá thư vào thùng bưu điện, tôi luôn đọc kỹ địa chỉ và

tên họ trên thư vài lần. Điều này đã hình thành nên một căn bệnh cố hữu. Tôi luôn lo lắng mình sai sót ở chỗ nào đó. Tôi cần phải xác định lại mọi thứ như thể những thứ mà tôi hiểu được đang lơ lửng trước mắt. Bất luận đó là một mối quan hệ tình cảm mà bạn đang để tâm, hay là lá thư trả tiền gửi tới công ty điện nước.

Đọc mail của Muju, tôi thừa nhận một cảm giác luôn thường trực gần đây rằng: chúng tôi giống như một đôi vợ chồng đã kết hôn từ rất lâu, xuyên qua những tầng thứ về kịch tính và tình dục, rơi xuống chiếc giường êm ái nặng nghĩa gia đình. "Thời tiết", "mất ngủ", "thực phẩm" xuất hiện ngày càng nhiều trong các đề tài giao lưu giữa chúng tôi.

Chuyện này thực ra cũng không có gì xấu, vấn đề chỉ là: chúng tôi vẫn chưa là vợ chồng, lại càng không phải là "vợ chồng đã kết hôn từ lâu".

Đối với một cặp bạn tình nhưng lại rơi vào cảm giác kiểu như "vợ chồng lâu năm" sẽ có hai khả năng không xa xôi như sau: Một là đang dần chia tay. Đó là cảm giác từ một "căn bệnh mãn tính" chuyển dần sang giai đoạn phục hồi từng tí một. Hai là sắp kết hôn, thể nghiệm dần những ồn ào và mệnh mang của bụi trần thế gian trong tiếng pháo Trung Quốc đi đùng.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi lắc đầu. Tôi luôn nghĩ quá nhiều. Nếu suốt đời này tôi ở vậy, nhất định nguyên nhân chính là do tôi nghĩ quá nhiều. Nếu cơ thể tôi như một vườn hoa đầy bí ẩn kích thích đàn ông đào bới dục vọng thì cái đầu tôi sẽ như một mê cung đủ khiến đám đàn ông kia phải khiếp sợ mà lùi bước. Và bên trong đó giăng đầy lưới. Như vậy chẳng tốt tí nào, cứ theo lý luận của Đông y thì nghĩ quá nhiều cũng ảnh hưởng tới chất lượng của tóc.

Lại uống thêm một ngụm trà hoa cúc, thu lại ánh nhìn từ con đường đẹp đẽ, sáng rỡ bên ngoài kính cửa sổ mới phát hiện thấy thời gian nghỉ ngơi không còn là bao, phải tranh thủ đọc mail của bố tôi và Hỉ Nhĩ.

Bố tôi khoe ông được mời tới giảng dạy nửa năm tại khoa lịch sử của một trường quốc lập ở Singapore, nửa tháng sau sẽ lên đường. Mẹ tôi sẽ đi cùng ông. Bố tôi cùng nói hai đôi giày tôi nhờ bà chị Chu Sha mang từ New York về cho bố mẹ tôi đều rất vừa vặn. Chỉ có đế giày của bố tôi hơi thấp một tí. Bố tôi vốn không cao. Nếu đi giày đế cao nom đẹp hơn.

Đọc tới đây, tôi không nhịn nổi cười. Bố tôi tuổi tác ngày càng cao, song ngày càng chú trọng ngoại hình. Từ sau khi tóc bạc, cứ cách vài tháng, ông lại bắt mẹ nhuộm tóc cho ông. Ông có hơn bốn mươi cái caravat, hơn hai mươi đôi giày. Nhưng ông chỉ hút một loại xì gà hiệu "Đế vương" do Trung Quốc sản xuất.

"Con một mình ở ngoài phải hết sức cẩn thận. Đồ có thể sắm sanh ít, nhưng ăn uống nhất định không được tiếc. Biết chịu chi vào việc ăn uống mới là cách làm thông minh". Cuối cùng ông vẫn không quên nhồi nhét cho tôi cái triết học về "nhân sinh ẩm thực".

Mail của Hi Nhĩ dài nhất, huyền thuyên không ngớt về tình hình gần đây của cô. Cô vừa mở một nhà hàng, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng số bạn tình có thể chung chăn gối ngày càng giảm. Cô có tiền, nhưng không có bạn trai, không vui vẻ, nên rơi vào vòng xoáy cũ của những chuyện kiểu như vậy thường xảy ra.

"Khi nào cậu quay về đây? Nếu cậu không về, chắc mình chết mất. Thượng Hải bây giờ vô vị quá. Bọn Tây đều là lũ vừa rách, vừa bạc bẽo, nói chuyện nhạt nhẽo vô cùng. Tình hình kém xa so với mấy năm trước, đúng là hết một vòng quay thế kỷ. Lúc đó mọi người đều là DKD (viết tắt của cụm từ: Decadence kill Depression (Suy đồi giết chết yếu kém) hoặc Death kill decadence (Cái chết giết chết sự suy đồi)). Tức là vừa điên rồ, vừa ngây thơ. Con người giờ đây quá thực tế, chỉ nghĩ tới việc kiếm tiền, ngủ với gái miễn phí, rồi lại kiếm tiền. Họ tới Thượng Hải chỉ để kiếm tiền".

"À, đúng là có rất nhiều tin chưa kể: con Lee ở quán bar Thiên sau khi không chịu nổi đã tới làm ở tiệm Bách Lạc Môn do chủ Đài Loan mở lại, kết quả vừa bị bắt. Nghe nói nó bán ma túy cho khách. Còn gã người Anh Andy Smith làm thiết kế nội thất vừa rời Thượng Hải. Nghe nói gã bị dính AIDS.

"Còn cả Tề Tề sắp lấy vợ nữa. Mình nhận được thiệp cưới, thấy bên trên ghi tên cậu. Xem ra anh ta không hay cậu đi vắng. Mình sẽ tới dự, rồi báo cho

cậu về hình dáng cô vợ anh ta sau nhé. Nhớ giữ ấm! Hỉ Nhĩ".

Tôi vừa ra khỏi phòng Internet, vừa nghĩ tới mấy bức mail nhận được. Tư duy đang rất rối rắm. Trong đầu tôi như thể có một cánh cửa vừa mở toang, một nửa ý thức của tôi đã bay về Thượng Hải, một phần tư còn lại ở bên cạnh Muju. Còn lại một phần tư cuối cùng vẫn còn ở lại Barcelona, tiếp tục mỉm cười trả lời các câu phỏng vấn, giữ tư thế chụp hình và hăng hái làm việc.

Cuối thư, Hỉ Nhĩ còn nhắc tới tên thật của Tề Tề là "Tề Phi Ưng". Anh là một thanh niên tài hoa, công việc kinh doanh chứng khoán rất thành công, thường làm việc lúc người ta đi ngủ và thường đi ngủ hoặc tiêu rất nhiều tiền khi người ta làm việc. Anh từng được bầu là một trong "Mười thanh niên kiệt xuất nhất Thượng Hải". Nhưng do tác phong sống ham kiếm lạc thú quá bừa bãi, cuối cùng anh cũng không được nhận thêm danh hiệu tôn vinh nào của chính quyền nữa. Tuy vậy tên tuổi anh luôn xuất hiện trên các tạp chí giải trí hàng đầu của Hồng Kông và không thể thiếu được trong bảng danh sách "Năm mươi viên kim cương đại lục".

Chúng tôi học cùng cấp ba, anh hơn tôi bốn tuổi. Khi anh được chọn vào danh sách "Mười thanh niên kiệt xuất nhất Thượng Hải", anh trở thành chồng chưa cưới của tôi. Chúng tôi sống cùng nhau cho đến một buổi sáng mấy tháng sau, trong thùng thư của tôi phát hiện một đĩa CD không vỏ bọc, bên trên chỉ đề tên của anh. Sau khi xem xong, mặt anh biến sắc, thừa nhận có quan hệ ân oán với xã hội đen. Rồi anh bí mật mất tích một tháng. Tôi quay về sống trong căn phòng thuê của mình.

Hồi đó, phàm những lúc mọi việc không thuận, việc sáng tác liền chìm ngấm vào khó khăn. Vì thế trong một đêm mưa gió bão bùng, tôi đã thử cửa đứt động mạch tay. Nó thực sự vừa đau đớn, vừa khiến người ta phải khiếp sợ, không chút thú vị. Tôi vừa để mặc cho máu chảy, vừa quả quyết gọi điện thoại cho một chàng trai đã thầm yêu tôi nhiều năm. Anh ta lập tức tới ngay, cứu tôi.

Chuyện mới xảy ra năm năm trước, thế mà cảm giác cứ như đã năm mươi năm. Vết máu nhỏ xuống bồn tắm đã vàng, gương mặt trên bức hình đã nhòe, chồng chưa cưới ngày nào cũng sắp kết hôn. Tôi không vui, cũng chẳng buồn, không chút quan tâm tới việc anh ta có thực sự sắp lấy vợ hay không. Tôi chỉ không khỏi chạnh lòng nhớ tới caai chuyện năm xưa một màu u ám. Một cô gái trẻ như một con chim rũ chết trong đêm mưa gió bão

bùng. Giờ đây nhớ lại chuyện này, tôi lại thấy sống lưng hơi lạnh lạnh như bị gió thổi tới.

Buổi tối, tôi cương quyết từ chối lời góp ý chân thành của Susan, nhất định không chịu ra ngoài ăn cơm. Tôi ở lì trong phòng ăn theo dịch vụ của khách sạn. Sau đó tôi xem đài BBC, nghe một đoạn tiếng Anh đúng giọng Anh. Cái thứ tiếng Anh này khi đọc lên cứ như luôn có một quả trunwgs vô hình ngâm trong miệng. Nên không cần thận sẽ cắn vỡ nó. Điều này đem lại cảm giác nhầm lẫn rằng bạn rất có giáo dục.

Mất nửa tiếng tắm tấp, nửa tiếng khoanh chân ngồi thiền luyện theo kiểu Muju dạy.

Không hiểu tại sao trong quá trình ngồi thiền suy ngẫm này, tôi luôn cảm nhận thấy một cơn khát khao tình dục, tuy chỉ xuất hiện có vài giây. Có lẽ sau khi toàn thân thả lỏng, năng lượng cơ thể mới bị kích thích và tự do du ngoạn trong cơ thể. Khi nó đi vào khu vực tình dục, bạn sẽ cảm nhận được thứ mà người ta gọi là "gợi tình".

Uống thuốc xong, tôi nằm xuống giường, gọi điện cho Muju. Chỉ nghe thấy tiếng ghi âm anh để lại. Xem ra công việc ở văn phòng khiến anh thực sự bận rộn. Tôi tắt đèn ngủ, để cơ thể duỗi thẳng trên đồng chăn đệm mềm mại, tay trái đặt trên rốn, tay phải nghịch vú trái. Đó là tư thế khiến tôi thấy dễ chịu nhất. Tôi bắt đầu đếm thầm đàn cừ.

Đột nhiên, chuông điện thoại réo vang. Thậm chí, tôi còn hơi toát mồ hôi. "Trời ạ!", tôi kêu lên khe khẽ, thò tay dứt luôn sợi dây điện thoại, rồi lăn người sang một bên, tiếp tục đếm đàn cừ. Nhưng đàn cừ không hiểu tại sao lại biến thành gã đàn ông có tên "Nick". Một Nick, hai Nick, ba... Thôi được, cũng chả sao, uống thêm một viên thuốc ngủ vậy.

Thiền của tôi

- 24 -

Như phim Hollywood

Những người đàn ông không ngại lãng mạn với chúng ta đáng để nhớ.

- Marilyn Monroe -

Vào ngày rời Barcelona, tôi đã được thông báo: sách của tôi đứng số một trong bảng bestseller ở Argentina, trên cả cuốn Lord of the Rings.

Muju gọi điện tới, thông báo đã xác định lại chỗ cho lượt bay tới Buenos Aires. Anh đến muộn hơn tôi hai ngày.

Susan tiễn tôi ra phi trường. Cô mua tặng tôi một hộp socola cam tại một tiệm nhỏ có tên Gu Gu gần nhà cô. "Bảo đảm cô ăn xong sẽ nghiện ngay. Socola với cam khô ngon tuyệt. Cả thế giới này chỉ nơi đây mới có. Đó chính là tiệm Gu Gu ngay cạnh nhà tôi". Tiếng cười của cô như hàng loạt bọt trong chai cô ca trào dâng, dâng mãi... Thật không nỡ phải rời xa cô.

"Tôi có thể ăn một miếng không?"

"Ồ, tất nhiên rồi. Tất cả là của cô mà".

"Cám ơn".

Tôi mở lớp giấy bọc, rút ra một miếng chia cho cô, rồi cầm một miếng khác đưa lên miệng. Chao ôi, quả thật đây là món socola ngon nhất từ trước tới nay. Socola chỉ được quét một nửa trên lớp cam khô. Cảm giác miếng socola vừa chui tọt vào miệng, kết hợp với lớp cam khô gắn kết thật kỳ lạ. "Vô cùng gọi cảm", tôi khen.

Susan cười phá lên. "Nếu luôn được gặp những cô gái như thế này, dẫu có phải chạy khắp thế giới cũng không thấy quá cô đơn và vất vả", tôi thầm nghĩ.

Để đi đường tắt, xe chạy vào một hẻm nhỏ gần tòa nhà thành phố, bị kẹt cứng bởi một đám biểu tình người Palestine. Đã có không ít xe đang tắc ở đó. Mấy viên cảnh sát đi ra đi vào, song cũng không cứu vãn được tình hình.

"Họ đang làm gì thế?", tôi lo lắng hỏi.

"Biểu tình", Susan xem ra cũng lo lắng không kém.

"Biểu tình vì chuyện gì?"

"Chà, khó nói rõ lắm, chắc vẫn là những vấn đề Trung Đông cũ kĩ".

"Tôi cũng đoán vậy", tôi nói. Trong lòng quá rõ tôi và Susan thực ra mãi mãi đều không hiểu rõ được về chính trị, về những cuộc chiến tranh điên rồ. Sao cục diện ở Trung Đông cứ mãi phức tạp như thế nhỉ?

"Loại người có khuynh hướng bất ổn tạo ra bi kịch", tôi vừa ăn socola vừa lên tiếng.

Susan gật đầu, "Nhưng chúng ta nhất định không thể để lỡ chuyến bay". Cô nói bằng giọng kiên định và tỉnh táo, mở toang cửa xe, bước xuống đường.

Tôi nhìn cô đi đi lại lại vài vòng, đang thử tìm cách giải quyết. Thời gian cứ trôi, tôi trở nên sốt ruột. Tôi rất ghét bị trễ máy bay. Cái cảm giác toàn bộ kế hoạch tự nhiên phải đảo lộn lại thật đáng sợ. Có lẽ điều này có liên quan tới chòm sao của tôi. Tôi thích kế hoạch, nhưng không bao giờ thích kế hoạch bị đảo lộn.

Tôi hỏi lái xe có thể tìm được đường khác không. Lái xe nói một loạt những từ mà tôi không thể hiểu nổi, trông rất tuyệt vọng. Phía trước và sau xe chúng tôi đã xếp hàng một dãy xe dài. Muốn lui ra khỏi con hẻm cũng không hề đơn giản.

Susan quay lại. "Không được, chúng ta phải đổi xe thôi!", cô gọi to.

"Được, nhưng làm thế nào để tìm được xe khác?".

"Đừng lo", Susan đáp, và lôi di động ra gọi. Mặt cô rất lo lắng.

Chúng tôi miễn cưỡng đi bộ ra khỏi con hẻm. Susan chửi bới ầm ĩ. Gọi liên mấy cú điện thoại nhưng toàn bận hoặc không ai bắt máy, khiến người ta liên tưởng rằng người Tây Ban Nha hầu như chỉ dùng điện thoại để gọi người tình hoặc đang nằm dài trên bờ biển phơi nắng. Bởi vì đó là một quốc gia rất lãng mạn và sôi nổi.

Chúng tôi đứng bên đường, vẫy tay gọi tất cả các xe chạy qua. Rồi, "két" một tiếng, như một khuôn hình trong phim, một chiếc Mercedes Benz màu đen đột ngột dừng lại trước mặt chúng tôi.

Cửa kính xe được hạ xuống, để lộ một gương mặt với nụ cười mê hồn, "Lên xe đi, các cô nương!". Anh ta mở cửa xe cho hai phụ nữ vẫn còn đang tròn mắt kinh ngạc và giục giã, "Nhanh lên".

Một người đàn ông luôn mặc veston đen hiệu Armani, đi xe hơi đen Mercedes Benz, đẹp trai hơn cả George Clooney. Một người đàn ông luôn xuất hiện đúng lúc bạn không thể ngờ nhất về cả thời gian lẫn địa điểm. Ai có thể chơi hơn được anh ta?

Tôi im thin thít. Nick ngồi cạnh tôi không ngừng lùa ngón tay vào mái tóc rậm rạp, trò chuyện vui vẻ với Susan.

"Thật trùng hợp", Susan nói.

"Đúng vậy, quá trùng hợp", Nick đáp.

"Không ngờ anh cũng ra phi trường. Trên đời sao lại có chuyện trùng lặp như vậy nhỉ?", Susan ngờ vực.

"Đúng thế, là do ông trời sắp đặt".

Rồi trong xe yên tĩnh một lát, chỉ còn nghe thấy tiếng nhạc Jazz lúc được, lúc mất".

"Cái gì thế?", Nick như thể phát hiện ra châu lục mới khi nhìn thấy hộp socola trên tay tôi.

Tôi không trả lời, chỉ mở hộp ra. Anh ta nhún vai trước socola, rồi lại mỉm cười nhìn tôi, không nói, nhấc một miếng bỏ tọt vào miệng.

"Chà!", anh lắc đầu, "Vô cùng gọi cảm!", Susan cười phá lên, tôi cũng bật cười, mặc dù lúc đó thấy mình cũng không nên cười. Đúng lúc hôn nhau như có luồng điện ở New York, anh ta cũng từng nói một câu mà Mujun đã nói: "New York khô quá!". Nhưng giờ đây, anh lại nói một câu mà tôi đã nói: "Vô cùng gọi cảm". Nghĩ lại, tần suất những lần trùng lặp như vậy thật không nhỏ.

Tôi không khỏi nghĩ ngợi sau tất cả những sự trùng lặp này có liên quan gì tới nhau. Một cuốn sách thần bí bán rất chạy có tên "The Celestine

Prophecy" từng nhắc rằng: tất cả mọi sự trùng lặp không chỉ là tình cờ, đằng sau nó ắt phải có một lý do bí ẩn nào đó.

Trước khi tới phi trường, hộp kẹo socola đã hết bay. Sau khi tới nơi, mấy người nom nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tôi và Susan ôm chầm lấy nhau, không nỡ rời xa. Trong cuộc hành trình ngắn ngủi ở Tây Ban Nha, mọi thứ đều rất thuận lợi, tất nhiên cũng có xen vào vài đoạn kịch tính, gây ấn tượng sâu đậm.

Nick cũng ôm Susan tạm biệt. Từ biểu lộ của Susan có thể thấy rõ anh ta đích thực là kẻ sát gái.

Susan đi rồi, chỉ còn lại hai người làm thủ tục ở hai quầy khác nhau. Sau đó, anh ta vội vã đưa tôi tới cửa xuất hành của tôi, thời gian quá gấp rút. Anh nhanh chóng rút ra một tấm danh thiếp, bên trên viết số điện thoại cầm tay, điện thoại nhà, hòm thư riêng mà thư ký của anh ta sẽ không thể xem được. Kiểm tra hết một lượt mọi phương thức có thể tìm thấy được anh, anh mới giao vào tay tôi và thở dài.

"Anh không muốn để em đi. Nhưng chúng ta sẽ còn gặp nhau. Anh tin chắc như vậy", anh nói. Tốt nhất là tôi nên tin tất cả những gì anh nói. Nếu anh ta nói có thể gặp tôi, vậy cứ để mặc anh ta.

Trước khi đi, anh cúi xuống, hôn lên má tôi, ngần ngừ nửa giây, anh lại hôn lên môi tôi.

Đôi môi anh vừa nóng bỏng vừa mềm mại. Hơi thở thơm tho. Đó cũng là mùi ẩm ướt mà bạn có thể ngửi được giữa hai đùi.

Phải chuyển máy bay ở Paris. Trên chuyến bay đêm từ Paris tới Buenos Aires, tôi nhét phon tai và đeo vải bịt mắt, ngủ ngon tới không ngờ. Có lẽ do tôi quá mệt, hơn nữa cũng không còn phải lo lắng nửa đêm có người tới gõ cửa hoặc điện thoại reo bất thành linh.

Sáng sớm hôm sau, tôi mang theo trình tiết được bảo toàn kỹ lưỡng từ Tây Ban Nha xuống thành phố Buenos Aires ở Nam bán cầu.

Thiên của tôi

- 25 -

Một phần tình yêu biến mất ở Buenos

Dù giường bạn có lớn bao nhiêu, có mềm mại bao nhiêu, có ấm áp bao nhiêu, bạn vẫn phải xuống giường.

- Grace Slick -

Xin nhớ rõ, tất cả chúng ta trên thế giới này đều cô độc một mình

- Lily Tomlin -

Vạn vật dưới thiên hạ đều biến hóa không ngừng.

- Kinh dịch -

Buenos Aires - Mùa hè.

Tất cả mọi người ở đây đều nhiệt tình và thân thiện. Dù nguy cơ kinh tế không thể thảm hại hơn được nữa, nom mọi người vẫn lương thiện và vồn vã. Nhưng người ta càng khát khao được đọc. Trong đêm tối lạnh lạnh, đốt ngọn đèn dầu, đọc một cuốn sách. Thử tình cảm kiểu cổ điển đó như được sống lại trong bối cảnh xã hội có nền kinh tế sa sút. Thật đúng là may mắn trong bất hạnh.

Trong cái thành phố tràn ngập cây cỏ thụ và bầu trời xanh, trong khách sạn Marriott năm sao do nhà xuất bản đặt sẵn, tôi bận rộn mất hai ngày.

Tất cả các cuộc phỏng vấn đều được diễn ra trong tiệm cà phê ở tầng trệt, đôi khi có sang công viên bên cạnh chụp một số hình. Trong bầu không khí chân thành và thương cảm rất cổ điển như vậy không cho phép bất kỳ sự giả tạo nào. Tôi phát hiện thấy mình dùng trái tim, chứ không phải dùng trí não khi giao lưu với mọi người xung quanh.

Tôi bị mê mẩn bởi ánh mắt buồn rầu và lóe sáng của mọi người, bởi những

cây cỏ thụ chọc trời chỉ vốn có ở vùng Nam Mỹ trong công viên, bởi bầu không khí như trong giấc mộng, bởi giáo đường đối diện không xa và bởi thảm cỏ bên ngoài căn phòng tôi.

Thậm chí, đôi khi tỉnh giấc giữa đêm, tôi cũng có cảm giác nhiều linh hồn đang đi lại, nhảy múa, thì thào tâm sự trên thảm cỏ. Có lẽ họ đến từ giáo đường kia. Họ cô đơn tới phát điên, muốn giao lưu với con người. Họ hiếu kỳ đi lại bên ngoài cửa phòng một cô gái trẻ Trung Hoa. Ở đây rất hiếm hoi được nhìn thấy người Trung Quốc. Giới báo chí ở đây còn gọi tôi là nhà văn Trung Quốc đầu tiên tới đây.

Sáng ngày thứ ba, tôi vẫn còn đi dạo trong một giấc mơ kỳ bí, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng mở. Thuốc ngủ còn sót lại trong đầu khiến tôi không tài nào mở nổi mắt, nhưng tôi biết ai tới.

Anh dừng lại ở phòng khách một lát, trả tiền bo cho nhân viên. Rồi nghe thấy tiếng anh vào phòng tắm, sau một hồi xối nước, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ được kéo ra. Anh nhẹ nhàng đi tới bên giường, cúi xuống hôn tôi. Trên môi anh còn đọng lại hơi sương sớm mát lạnh như bạc hà.

Tôi vẫn nhắm nghiền mắt, giơ hai tay ra ôm chầm lấy anh.

Muju mang theo mấy hộp trà xanh Nhật Bản làm quà tặng cho ban biên tập và lãnh đạo nhà xuất bản. Chỉ giữ lại một hộp cho chúng tôi dùng buổi sáng để tỉnh táo đầu óc. Trà Nhật Bản và trà Trung Quốc hầu như không có gì khác biệt. Chỉ có điểm khác là người Nhật thích nghiền nát các lá trà thành vụn cám.

Những lúc tôi bận rộn công việc ở tiệm cà phê, Muju một mình vác ba lô, cầm bản đồ và máy quay phim mini đi thăm thú các hang cùng ngõ hẻm ở Buenos.

Vào lúc chiều tối, anh quay về, ngồi ở một góc xa trong tiệm cà phê, vừa uống trà vừa nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên anh ngắm tôi trong lúc tôi đang làm việc. Tôi có thể thấy rõ tình yêu chứa chan trong mắt anh. Anh tự hào về tôi.

Sau khi công việc kết thúc, một đám người ngồi trên xe, rồi lại ngồi thuyền nhỏ ra nhà hàng bên hồ ăn cơm. Khi đi băng qua khu nhà giàu, Lucy - cô gái đi cùng chúng tôi chỉ về một biệt thự lộng lẫy chiếm gần hết dãy phố, nói:

"Mọi người nhìn kia, tổng thống của chúng tôi sống ở đó". Một người khác tiếp lời: "Thực ra, tổng thống của chúng tôi luôn ở phòng làm việc. Ông bận rộn biến cái đất nước này thành một bãi hồ lớn".

Chúng tôi tới bên hồ, ngồi trên con thuyền nhỏ. Tôi không nhớ rõ tên hồ, nhưng trong lòng người dân ở Buenos, đó là một kỷ tích. Lucy kể, rừng cây rậm rạp bên hồ từng che chở không ít chiến sĩ cách mạng bị truy sát trong thời kỳ cách mạng Nam Mỹ. Trong đó có không ít nhà thơ, nhà văn, các nghệ sĩ tiên bộ. Ở đây giao thông không thuận lợi, khúc sông ngoằn ngoèo đan xen, địa hình phức tạp, gần như tuyệt giao với thế giới bên ngoài. Quả thực là vùng đất lý tưởng cho chốn nương thân tránh nạn.

Chúng tôi ngồi trên chiếc thuyền nhỏ có tiếng mô tơ đập ùm ùm, chăm chú quan sát những căn nhà rải rác và đám cây cối kín mít hai bên bờ. Chúng giăng mắc trập trùng, tĩnh lặng vô bờ. Trên trời có một vầng trăng vừa to vừa tròn, soi bóng xuống hồ. Sóng nước dập dờn, lấp ló, như thể khẽ đưa tay cũng có thể chạm tới. Bầu trời ở Nam bán cực vừa sáng rõ vừa sà thấp.

Thuyền đưa chúng tôi tới một tiệm ăn, neo lại ở cái bến đơn giản được làm từ gỗ, rồi tắt động cơ.

Trong tiệm ăn có tên là "Mèo hoa" có một con mèo hoa béo phì và hai anh phục vụ. Một anh thấp, mập, đầu trọc, mặt mũi rất kịch tính. Cái mũi ngắn và bành lên đặc biệt khiến người ta rất chú ý, y hệt nhân vật nào đó trong tranh hoạt họa khiến bạn phải bật cười. Một anh khác lại cao lóng không, đầu tóc cũng nhẵn thín. Trên đầu như thể đang bị thương, quấn một lớp băng dày. Mặt có vẻ không vui. Bạn sẽ không thể nhìn nổi phán đoán mối quan hệ giữa hai con người khá đặc biệt này.

Chúng tôi là khách duy nhất trong tiệm, ngồi ăn bên ban công lộ thiên ở lầu trên.

Nghe nói món pho mát nướng của họ ngon nhất Buenos. Do rằng lợi không tốt, tôi ăn cứ như nhai cao su, liền đem phần ăn của mình cho luôn con mèo hoa. Nó liếm tấp lự vào bụng chỉ mất có vài giây, thảo nào mập như vậy. Hai anh phục vụ, một cao, một thấp, lần lượt mang đồ ăn lên. Họ không ngừng cúi xuống dọa con mèo đang ăn ngấu nghiến bên cạnh bàn chúng tôi, khiến nó chạy mất hút.

Lúc này ở Buenos đang vào mùa thu. Buổi tối ngồi ngoài trời cảm thấy rõ

từng đợt gió mát lạnh. Hơi nước bốc lên từ mặt hồ dần thấm vào áo quần, dính trên da thịt, như một kiểu kí ức rất lâu trước đây.

Người dẫn đường cho chúng tôi đang hút thuốc. Muju trò chuyện với họ dăm đề tài về tình hình đất nước. Tôi và Lucy nói về Susan ở Tây Ban Nha. Lucy từng sống ở Madrid mười năm, đã quen Susan từ lâu.

Gió đêm từng cơn, bốn bề tĩnh mịch. Đám người ngồi bên hồ, như thể đang ngồi bên cạnh thời gian. Mặt nước trống trải chảy lướt qua chúng tôi, lặng lẽ tuôn về phía trước, mãi cho đến khi hòa vào biển lớn. Nhưng không thể tan biến được. Đó chính là cuộc sống, là giấc mơ.

Tất cả mọi người đều thích Muju. Nụ cười ấm áp của anh, trái tim rộng mở của anh khiến anh tới đâu đều có thể kết giao bạn bè. Anh là dạng người lấy "bốn bề làm nhà, quảng giao kết bạn", luôn khiến tôi liên tưởng tới những hiệp khách "xách kiếm đi tận chân trời góc biển" trong thời cổ đại phương Đông. Loại đàn ông đó lời nói nghìn vàng, sẵn sàng giúp đỡ bạn bè, thậm chí dám xả thân vì bạn. Với họ, bạn bè còn quan trọng hơn phụ nữ rất nhiều. Thậm chí trong tiểu thuyết cổ đại Trung Quốc còn kể về một người đàn ông vì muốn cứu đám bạn của mình đang bị chết đói trong thành do kẻ thù vây hãm, cuối cùng đã giết ái thiếp yêu quý của mình cho các bạn ăn.

Muju luôn mặc những bộ đồ thời trang nhất, ấn tượng nhất. Trong cơ thể anh luôn ẩn chứa một linh hồn xưa cũ. Đối với phụ nữ, với bạn bè, anh luôn có thái độ truyền thống tới hàng trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm trước. Sự tồn tại của anh là sự pha trộn giữa thời gian và bùn đất. Anh như một chú báo vừa tò mò vừa không cam tâm, lười nhác xuyên qua cánh rừng công nghiệp hiện đại, để rồi nhanh chóng phát hiện ra thời thơ ấu hạnh phúc của loài người đã kết thúc.

Sáng hôm sau, chúng tôi ngồi trên thảm cỏ bên ngoài khách sạn, uống trà Nhật Bản, đọc báo tiếng Anh buổi sáng. Bài thứ ba có liên quan tới nguy cơ kinh tế của Argentina, viết rằng hôm qua là lần đầu tiên sau một tháng người Argentina có thể mở lại tài khoản rút tiền. Bên ngoài máy ngân hàng, người ta xếp hàng dài đến kinh người. Khi đến giờ ngân hàng quy định đóng cửa, người ta phát hiện được xác của ba người già đã chết gục trong đám người xếp hàng vì đói và kiệt sức.

Đồng peso từng trị giá một đô la Mỹ trước đây, nay trượt giá tới mức một đô la Mỹ có thể đổi được ba peso. Lucy nói với tôi: đây mới chính là thời cơ

mua sắm được nhiều thứ ở Argentina. Marriott cũng ngập tràn người Mexico và người Mỹ tranh thủ cơ hội đi du lịch để mua sắm. Người Argentina có lẽ cũng cần có thu nhập. Ở đây, người nước ngoài luôn ngửi thấy mùi bị thương và tiêu điều trong không khí, bởi vậy cũng cảm thấy áy náy không nguôi.

Sau khi người phục vụ mang đồ ăn sáng ra bãi cỏ và nhận ít tiền boa, tôi và Muju đột nhiên nói với tôi: "Tại sao em lại nhìn cậu phục vụ như thế?".

Muju nhấp một ngụm trà, thủng thỉnh: "Có lẽ em chưa bao giờ ý thức được điều này, nhưng mọi cử chỉ hành vi của em luôn toát lên một vẻ kiêu ngạo không cần thiết".

Suýt nữa tôi nôn cả miếng bánh mỳ trong miệng ra, lắp bắp, "Em hoàn toàn không hiểu anh nói gì". Giọng nói của tôi run rẩy, hai tay xoắn lấy nhau, như thể cố gắng kìm hãm bởi nếu mở tay ra, tôi ném ngay bất cứ thứ gì bên cạnh.

Muju tránh ánh mắt của tôi, thái một lát thịt nướng đặt vào đĩa của tôi, "Anh nói thật lòng. Đó chỉ là cảm nhận của anh. Từ lâu, anh đã có cảm giác đó, nhưng giờ đây nói ra vẫn hơn. Có lẽ cách nói của anh quá thẳng thắn. Xin lỗi em". Tôi rút khăn ăn xuống, đứng lên đi về phòng.

Tôi rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn gương. Đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó trong tôi đang tan vỡ, như thể nền kinh tế nước này đang vỡ bung vậy. Đây là lần đầu tiên Muju phê phán tôi thẳng thắn như thế, lại đúng vào thời gian và địa điểm mà tôi không ngờ tới. Đau đớn nhất là khi anh nói đã có cảm giác đó từ rất lâu. Điều này khiến tôi cảm thấy xấu hổ. Tại sao lâu như vậy mà tôi không hề hay biết? Trong đầu tôi không ngừng lặp đi lặp lại cảnh tôi mỉm cười với người phục vụ và cho cậu ta tiền boa. Không tài nào hiểu nổi có chỗ nào đáng để Muju phải phê phán gay gắt tới vậy.

Tôi ghét cách xin lỗi của anh. Mỗi lần anh nói xin lỗi đều khiến tôi có cảm giác một khoảng cách không tài nào xóa nổi. Anh không thực sự nói xin lỗi với tôi, mà chỉ cảm thấy có lỗi đối với những sự việc không chính xác xảy ra trước mắt anh. Không chỉ một lần, tôi thấy anh là một người đàn ông hoàn hảo. Nhưng lần này cũng chính vì anh quá hoàn hảo, tôi đâm thấy tuyệt vọng và phẫn nộ. Chính anh mới là kẻ luôn mang dáng vẻ ngạo mạn trước mặt tôi. Anh có thể nói với phụ nữ rằng "Em không yêu anh nhiều", nhưng không thể dễ dàng nói "Em có thái độ ngạo mạn không cần thiết với người khác". Chỉ có thần thánh mới dùng kiểu nói đó.

Hay là do tôi sai nhĩ? Bởi vì tôi luôn tán thưởng cách thẳng thắn của anh, luôn coi anh như thần tượng, như một sức mạnh giúp tôi trưởng thành hơn.

Tôi thay quần áo, xuống tiệm cà phê dưới lầu. Anh vẫn ở lại trên bãi cỏ chờ thầy giáo dạy tiếng Tây Ban Nha do mấy người bạn Argentina thích anh tìm hộ.

Tôi đau đầu suốt buổi sáng, thường trả lời được một nửa lại không nhớ nổi phóng viên vừa hỏi gì.

Buổi chiều, tôi có ba tiếng đồng hồ rảnh rỗi. Tối chiều tôi mới có một cuộc giao lưu với hơn ba ngàn quan khách tại Hội trường Triển lãm Sách quốc tế đang tổ chức tại Buenos.

Trong ba tiếng đồng hồ đó, để bù đắp lại những điều không vui do anh tạo ra trong buổi sáng, theo chỉ dẫn của bên du lịch, Muju sắp xếp một chuyến xe tới một nhà hàng ở một bên cảng.

Thật không may, xe bị lạc đường, cứ vòng đi vòng lại trên những con đường nhỏ ở bên cảng. Thật không thể tin nổi một tiếng đồng hồ trôi qua một cách lãng phí như thế. Anh tài xế chỉ biết dăm từ tiếng Anh xem chừng bất lực. Muju cố giấy vẽ sột ruột, không ngớt dùng thứ tiếng Tây Ban Nha giả cầy cùng bản đồ chỉ dẫn cho anh tài xế.

Tôi nhìn ra cửa xe bằng bộ mặt vô cảm. Khi chiếc xe đi qua một khu dân nghèo, tôi nhìn thấy một đám nhóc mặc quần áo thể thao bẩn thỉu đang gào thét, đuổi theo trái bóng trên một khoảng đất trống. Trở thành Maradona như thể là hy vọng giúp chúng thoát ly khỏi khu phố nghèo đói này.

Nửa tiếng sau, vẫn không tìm được nhà hàng mà Muju muốn tới. Đột nhiên, tôi nói với anh tài xế: "Xin lỗi, xin dừng xe lại". Anh ta không hiểu tiếng Anh, khiến tôi phải làm động tác tay, rồi lặp lại lần nữa.

Ba người ngồi phía ngoài một tiệm ăn sạch sẽ như vừa được dội rửa bằng nước nhưng khá buồn xỉn. Trên đường cũng có khách du lịch qua lại. Cách đó không xa có một đôi nam nữ đang biểu diễn tango dưới ánh mặt trời. Cô gái rất xinh đẹp, chân dài, ngực nở, mọi thứ đều hoàn mỹ. Nếu ở Thượng Hải, nhất định cô ta có thể biểu diễn tại câu lạc bộ tốt nhất hoặc lấy được một gã rất giàu có. Điệu nhảy vừa kết thúc, chàng trai chìa mũ ra xin tiền, mọi

người đứng xem lập tức giải tán.

Tôi trầm ngâm không nói.

Muju đột nhiên lại cất tiếng: "Em thấy chưa? Cử chỉ ban nãy của em đối với tài xế cũng rất kiêu ngạo". Khi nói câu này, đôi mắt anh đầy thẳng thắn và ngập tràn vẻ hấp dẫn mê người.

Tôi bật khóc. Tôi giấu mặt dưới chiếc mũ hiệu Chanel và cặp kính râm to hiệu Armani. Nước mắt ngập tràn, tan nát tả tơi.

Mặt trời ở Nam bán cực chiếu rọi xuống con người và đường phố ở một khoảng cách rất gần. Dưới ánh nắng chứa chan, tôi cảm nhận được nỗi thương tâm và oan uổng không lời. "Đừng khóc nữa, em yêu. Chúng ta ăn cơm đi, nếu không buổi giao lưu của em sẽ bị trễ đấy. Những chuyện khác, chúng ta có thể để sau buổi giao lưu thảo luận tiếp", anh thử an ủi tôi bằng giọng dịu dàng.

Tôi vẫn không hé răng lấy một tiếng, như thể một người tuyết đang không ngừng tan ra và dần biến mất dưới ánh mặt trời.

Muju không ngừng ôm tôi, hôn tôi, dỗ dành và an ủi tôi, nói rất nhiều lần xin lỗi, nhưng đều không có tác dụng. Tôi không còn bất kỳ cảm giác gì, chỉ thấy khiếp sợ và bi thương. Tôi nhận thấy tình yêu đang bỏ tôi đi ngày càng xa và tôi không còn đủ hơi sức để giữ chân nó lại.

Đó là một buổi chiều trống rỗng nhất, đầy ắp cảm giác hụt hẫng trong ký ức tôi.

Trong buổi chiều đó, thần đã cảnh cáo tôi rằng: dù đó là một người thực lòng yêu con, trân trọng con, dù đó là một người nông nản và có trí tuệ "gần như hoàn hảo", vẫn có thể trở thành địa ngục, thành khắc tinh của con trong một thời khắc nào đó. Bởi vì cuộc đời con người luôn không hoàn hảo. Vì anh ta chỉ là một con người. Và con người vẫn mãi chỉ là con người mà thôi, vĩnh viễn không thể biến thành thần thánh. Đã là con người, ắt có làm hại nhau, hiểu lầm hoặc nhìn nhận phiến diện.

Tôi không ăn gì, vội vã đến kịp trước buổi giao lưu đúng năm phút. Nhóm Lucy đang cuống lên như sắp phát điên. Tôi cũng không nhớ rõ đã nói những gì trước hơn ba ngàn người.

Tôi chỉ thấy thấp thoáng trong góc trên hàng ghế đầu một người đàn ông quen thuộc đang giờ máy quay mini lên quay tôi. Tay trái của anh có một ngón khuyết. Anh rất yêu tôi, nhưng đôi khi không cẩn thận làm tôi bị tổn thương. Tôi rất yêu anh, nhưng đôi khi không hiểu nổi anh.

Vào ngày cuối cùng ở Buenos, chúng tôi tới sân vận động xem một trận đấu bóng. Người đông như kiến, hò hét nhảy múa cuồng loạn. Nơi đây có lẽ là nơi có sức sống duy nhất ở đất nước này.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến một siêu thị tốt nhất Buenos. Tôi ngồi nghỉ ở tiệm cà phê dưới tầng hầm. Anh một mình đi ngó nghiêng các tiệm thời trang. Khi anh về, tay xách linh kinh mấy cái túi, từ đầu tới chân đã thay giày mới và quần áo mới.

Anh rút một gói nhỏ ra đưa tôi. "Tặng em", anh trìu mến. Trong túi có một cái hộp nhỏ hơn một chút. Trong hộp lại có hộp khác nhỏ hơn nữa. Mở ra xem, té ra là một đôi hoa tai bằng ngọc đỏ và một dây chuyền vàng trắng có mặt trái tim bằng ngọc đỏ.

Chúng lấp lánh dưới ánh điện. Màu đỏ như giọt máu trinh nữ, tuyệt đẹp.

Tôi nhìn anh, "Cảm ơn anh".

"Em làm việc vất vả quá rồi", anh nói, "Em đáng được hưởng chúng"

Lucy tiễn chúng tôi ra sân bay. Trước khi máy bay cất cánh, chúng tôi lục lọi mọi túi quần áo và túi xách, tiêu sạch tiền peso và tiền lẻ còn sót lại tại siêu thị ở sân bay. Mua được hai gói trà đặc sản của Argentina và một hộp kẹo cao su.

Trong túi chỉ còn lại đô la Mỹ. Cuối cùng chúng tôi quay về nước Mỹ.

Thiên của tôi

- 26 -

Hương thơm dưới ánh mặt trời

Bạn sẽ chú ý tới hương thơm của hoa, nhưng lại không hề hay biết đó chính là mùi của tôi tỏa ra.

- Rabindrantath Tagore -

Sức khỏe của pháp sư Tính Không dần hồi phục.

Nhưng ông ăn ít tới kinh người, thậm chí còn áp dụng cả luật kiêng "không ăn gì sau bữa trưa". Mỗi ngày ông chỉ ăn hai bữa sáng và trưa. Buổi sáng là một bát cháo trắng, không hề có chút rau nào. Buổi trưa là một bát cơm, một đĩa "rau La Hán". Món "rau La Hán" này chính là đậu phụ thêm chút rau xanh, đậu, nấm, và không hề thêm tí thịt, cá nào. Một ngày chỉ có hai bữa như vậy.

Một buổi chiều mát mẻ, tôi đưa pháp sư Tính Không vừa lành bệnh đi dạo quanh chùa Pháp Vũ.

Khi đi qua điện Thiên Vương trước cây Bồ Đề, mấy con chim trên cành cứ ríu rít không ngớt, tiếng trong trẻo như âm thanh phát ra trên cành trúc.

"Pháp sư có nghe thấy tiếng chim kêu không?", tôi hỏi.

"Có", pháp sư gật đầu, rồi ngẩng đầu nhìn lên cành cây. Mấy con chim lách rích trong lùm cây rậm rạp ù té bay ủa lên, mắt hút trong tầm nhìn.

"Bây giờ còn nghe thấy tiếng chim nữa không?", pháp sư hờ hững hỏi.

Tôi không biết trả lời ra sao. Bản thân tôi cảm thấy mình không thể nói "không", mặc dù sự thực đúng là như vậy. Câu hỏi của pháp sư như có một ý nghĩa khác.

Pháp sư xoay người, tiếp tục đi về phía trước. Tôi đi theo sau, ngắm hai cái bóng một trước một sau của tôi và pháp sư dưới ánh mặt trời.

"Xin lỗi, con chưa lĩnh hội được ý thầy", tôi lúng búng thốt lên.

Pháp sư mỉm cười, "Pháp danh của con là Trí Tuệ cơ mà!".

Tôi cũng cười, "Đó là vì con cần trí tuệ ạ".

Pháp sư vượt bộ râu trắng như tuyết, từ tốn nói, "Âm thanh như bụi trần, và cũng bị hủy diệt như bụi trần. Khả năng nghe được không sinh ra khi âm thanh tạo ra và không hủy diệt khi âm thanh bị hủy diệt. Tính ngộ không nhận tích lũy của âm thanh tới và đi, hoặc của âm thanh lớn hay nhỏ".

Tôi dừng chân, vỗ tay, hoan hỉ, "Con hiểu rồi ạ".

Pháp sư như vẫn không nghe thấy, cứ tiếp tục đi thẳng. Tôi vội vã đuổi theo sau, đỡ ông bước lên bậc tam cấp.

Chú tiểu Tuệ Quang đang bận rộn trong hành lang. Đi tới ngõ, thấy trên ghế đá đã đặt sẵn một sập giấy. Một bó hoa cúc đại tươì vừa hái đặt phía trên. Tuệ Quang đang cắm cúi lấy một cành trúc nhỏ lặt đám hoa cúc, để mỗi cành hoa đều nhận được ánh nắng mặt trời.

"Sư phụ tới rồi ạ!", Tuệ Quang vừa ngẩng đầu thấy chúng tôi, vội vã đứng lên.

Pháp sư Tính Không chỉ cho tôi một cái ghế đá khác và nói, "Nghỉ chân ở đây thôi". Rồi lại cười nói với Tuệ Quang, "Chơi một ván cờ đi".

"Đệ tử đi lấy bàn cờ và trà ạ", Tuệ Quang thưa rồi vội vã chạy đi.

Chẳng mấy chốc, pháp sư và Tuệ Quang đã bày xong bàn cờ, vừa uống trà vừa đánh cờ vây. Tôi ngồi bên cạnh quan sát cuộc đấu, chốc chốc lại ra lặt đám hoa cúc để ánh nắng trải đều vào từng cánh hoa. Đợi đến khi chỗ hoa đã phơi khô, có thể lồng vào vải gôì, làm thành gôì hoa cúc tỏa mùi thơm, để pháp sư dùng. Nghe nói ngủ trên chiếc gôì này sẽ khiến tai và mắt thông minh, nhanh nhậy hơn, đồng thời cũng giúp tăng nhiệt, giảm độ ẩm. Tối qua, pháp sư Tính Không chỉ tiện miệng kể về chức năng của loại gôì này, không ngờ Tuệ Quang đã ghi nhớ. Sáng sớm nay chú đã lên núi hái ngay hoa cúc về cho thầy.

Tôi quay đầu nhìn Tuệ Quang đúng lúc chú cũng đang nhìn thầy. Gương mặt trẻ trung đượm vẻ chân thành và chăm chú. Chú tiểu trong chùa cũng giống như quả táo chưa bị côn trùng gặm qua, có linh hồn lương thiện và trong sáng không gì so sánh nổi.

Nhớ có lần tôi hỏi chú: "Đã bao giờ chú nghĩ tới việc muốn trở thành người như thế nào chưa?".

Chú ta liền đáp: "Muốn giống người như pháp sư Tính Không".

Tôi ngồi bên cạnh hai vị tu hành một già một trẻ rất lâu, ngửi thấy mùi thơm dịu thoảng tới từng đợt, thấm vào tận tim can. Đó không chỉ là mùi thơm từ đám hoa cúc đang phơi dưới nắng, mà còn bắt nguồn từ một người già đã sống một thế kỷ và từ cậu thanh niên có linh hồn như đóa hoa chưa nở.

Thánh kinh đã ghi rõ: trên người kẻ tu hành có hương thơm.

Thiền của tôi

- 27 -

Rời bỏ New York, rời bỏ anh

Bạn cần phải cực kỳ yêu thích đàn ông. Bạn cần phải rất thích họ mới có thể yêu nổi họ. Nếu không, họ sẽ trở thành những thứ không tài nào chịu đựng nổi.

- Marguerita Duras -

Đi thôi, đã tới giờ rồi.

- Lão Tử -

Cây cối xanh rờn tỏa xuống bóng râm tĩnh mịch. Đường phố và các tòa nhà đều được mặt trời chiếu sáng lóa. New York đã bước sang đầu hè.

Tôi đeo chiếc kính râm hiệu Chanel đời mới ngồi trong tiệm cà phê ở một góc đường thuộc khu Upper West Side, vẫn ghi nhật ký, ngắm người qua lại và uống trà. Một người Trung Quốc vĩnh viễn chỉ uống trà trong các tiệm cà

phê ở Manhattan. Ý tưởng này đã thể hiện rõ thân phận nguồn gốc xuất xứ của người khách. Nhưng nó hầu như cũng là một lời nguyên: Ở Thượng Hải, cô ta bị khinh miệt là một kẻ lập dị mặc quần da, chỉ làm tình với văn hóa phương Tây, nhưng ở New Yorkm cô ta cũng là một kẻ lập dị chỉ mặc áo dài tơ Thượng Hải và uống trà. Cô ta đã đi lang bạt khắp thế giới, nhưng dù tới đâu vẫn là khách tha phương vội vã kéo lê chiếc va ly xách tay chờ lên máy bay.

Có lúc, tôi thấy cổ họng đau rát. Đó là do cảm giác thiếu hụt thế giới của mình như biến thành một cái gai, chọc vào cổ họng.

Tôi mơ về ngôi chùa trên đảo và núi Phở Đà nơi tôi sinh ra ngày càng nhiều. Cảnh mơ thấy nhiều nhất là: Tôi kiệt sức trôi dạt trên mặt biển, tìm kiếm hòn đảo nhỏ đó khắp nơi. Đúng lúc tôi định sắp bỏ cuộc, một tiếng nói như vọng từ trời cao xuống nói với tôi điều gì. Tôi cố gắng nghe nhưng không nghe rõ. Cảnh tượng như thế cùng âm thanh vọng từ trên trời xuống cứ lặp đi lặp lại, hết lần này tới lần khác. Lúc tỉnh giấc, tôi luôn bị đắm chìm trong nỗi muộn phiền và rất hối tiếc bởi mỗi lần đều không nghe rõ được tiếng nói thần bí đó đã nói với tôi những gì.

Trong một giấc mơ khác, tôi biến thành một đứa trẻ hai, ba tuổi, đang ra sức bước qua bậc cửa. Đối với tôi, bậc cửa quá cao. Tôi cần phải tập trung tinh thần và phải dốc hết sức lực. Dù nỗ lực như vậy, nhưng hầu như tôi không hề cảm thấy sợ hãi, mặc cho xung quanh vắng lặng không một bóng người. Vắng vẻ nhưng rất sáng sủa.

Muju vẫn bận rộn ở văn phòng như cũ. Nếu ở nhà được một hôm, anh sẽ cảm thấy tội lỗi nếu cứ ở lý trong nhà quá mười hai tiếng đồng hồ.

Chẳng ai nhắc đến chuyện cãi nhau ở Argentina, nhưng điều đó không biểu

lộ tôi và anh đã hoàn toàn hiểu nhau và tha thứ cho nhau. Chúng tôi như đang rơi vào trong kí ước ngầm kì quái, như thể hạ quyết tâm trong những ngày này tạm thời không đụng chạm tới những vấn đề làm phiền lòng người. Chúng tôi chỉ muốn nhìn thấy những phần thuộc về yêu thương trên cơ thể của đối phương, chỉ muốn thư giãn phơi nắng trong khu vực an toàn và tĩnh lặng của cuộc sống, như thể một con chim đã bay mỏi cánh.

Đồng thời, chúng tôi đều có một linh cảm. Đó là tôi sẽ không ở New York lâu nữa. Chẳng mấy chốc, tôi sẽ bỏ đi rất nhanh vào một ngày nào đó.

Trong thùng thư dưới lầu có thư của nhà xuất bản gửi tới, một số hợp đồng và một tấm thiệp năm mới do Kitty vợ cũ của Muju gửi tới (cô chúc tôi và Muju được hạnh phúc như ý), một tá hóa đơn thanh toán và vài cuốn sách giả bản tiếng Hoa của Búp bê Thượng Hải do Hi Nhĩ gửi từ Thượng Hải tới. (Cô ấy đã thay tôi sưu tầm được hơn ba chục cuốn sách giả có bìa mang hình thù kỳ quái), và chỉ mất một đô la có thể mua được một đĩa DVD lậu của phim Người nhện.

Ở phần tái bút, cô ấy cảnh báo với tôi rằng: Đừng tiêu mười đô la ở New York để xem những bộ phim rác rưởi của Hollywood. Hãy quay về Trung Quốc bởi với mười đô la đó, cậu có thể coi được mười bộ phim tử tế.

Muju sắp xếp một bữa tối chia tay, nhưng không phải vì tôi, mà vì anh bạn đồng nghiệp ngọt ngào và tài hoa của anh là Peter. Peter đã tìm được một công việc mà anh hằng mơ ước ở Francisco - trợ giảng trong một trường đại học. Còn ở đây, với sự thật là công ty của Muju đang cố giãy giụa trong vô vàn khó khăn và khách hàng đang ngày càng vơi đi khiến anh phải suy tính tới việc giảm số lượng nhân viên. Vì thế đây là việc mà cả hai bên đều tình nguyện.

Nhưng bầu không khí bữa ăn tối đó rất buồn. Muju phá lệ uống rất nhiều rượu, cũng có phần hơi say, kéo tay Peter liền thoảng không ngớt. Trong mắt anh cũng lấp lánh ngấn lệ. Họ đã cùng làm việc bên nhau suốt mười năm. Nói theo cách của Muju chính là: "Đó là một thứ tình cảm như những người ruột thịt".

Anh luôn có thể dễ dàng nảy sinh tình cảm gia đình với đồng nghiệp, với bạn bè, với bạn gái cũ, vợ cũ, thậm chí đối với cả những đối tượng mà anh đã từng quay phim tài liệu. Còn với tôi, có lẽ tôi bị treo ở một góc nào đó, lơ lửng giữa "gia đình" và con người từng có tuổi thơ không vui vẻ, từng bị cả gia tộc từ bỏ vì lấy một cô vợ Do Thái như Muju sẽ cần người nhà hơn hay cần người tình hơn đây? Anh muốn tìm kiếm những tình yêu như thế nào từ trên người các cô bạn gái cũ? Tình yêu của người thân hay tình yêu của người tình?

Bữa tối kết thúc cũng đã nửa đêm. Nhân lúc còn lơ mơ buồn bã, tôi nhanh chóng vào bếp làm một bình trà, rồi hai người ngồi nói chuyện trên ghế sofa ở phòng khách.

"Như có một thằng bé trong con người anh... Thực ra, đôi khi anh cũng rất trẻ con", anh thanh minh.

"Em hiểu", tôi đáp. Điều này quá hiển nhiên. Hãy cứ nhìn những món đồ chơi hình quả đào, hình người đẹp bày khắp phòng, nhìn mớ trang phục vừa diên rồ vừa đáng yêu trên người anh. Nhìn gương mặt tròn trịa và đôi mắt híp lại khi anh phá lên cười.

"Đôi khi, anh cũng làm những việc thật ngu ngốc", anh nhấp một ngụm trà, đặt tách xuống, rồi vuốt ve lưng tôi. Qua làn áo mỏng, tôi cảm nhận được độ nóng còn vương lại trên tay anh từ tách trà. "Mặc dù em cũng làm nhiều điều

dại đột, Coco à, anh vẫn luôn cảm thấy em thông minh hơn anh".

Tôi cười, "Cảm ơn anh, anh thông minh hơn em chứ".

Anh không cười, vẫn tiếp tục xoa lưng tôi. Sự vuốt ve của anh cũng vô cùng đặc biệt mặc dù không hề cố ý. Tôi không nhịn nổi khát vọng chỉ muốn biến thành một chú mèo lười nhác.

"Chúng ta không phải đang chiến đấu. Chúng ta đang cố gắng hiểu nhau và cùng tìm ra một khả năng, đúng không em?".

"Khả năng gì?"

"Em không biết sao? Đó là kết hôn, sinh con, như bao đôi trai gái khác khi ở bên nhau vẫn suy tính ấy".

Lần đầu tiên nghe anh thẳng thắn đề cập tới những vấn đề nhạy cảm như vậy, tôi không khỏi sửng sốt. Đó là những việc mà tôi vẫn nghĩ tới hàng ngày, chúng luôn xuất hiện như xà rau trong nôi. Nhưng anh nói như thế trong lúc này, đột nhiên tôi không biết phải nói ra sao. Tôi đứng dậy, bước vào bếp, nhưng vào đó cũng chẳng làm gì. Sau khi ở trong đó mấy phút, tôi giả vờ như vừa rửa tay, bước ra.

"Vậy anh nhìn nhận thế nào về khả năng giữa hai chúng ta?", tôi hỏi, cố giữ giọng thật bình thản. Như thế dù anh có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn chuẩn bị sẵn tư tưởng.

Muju đang nằm trên sofa chìa một tay về phía tôi. Tôi đành bước tới. Anh kéo tôi lại. Tôi đứng không vững, đổ cả người lên anh.

Chúng tôi nằm trên sofa rất lâu, không nói gì. Nhưng sự im lặng của chúng tôi luôn có ý nghĩa gì đó. Tôi bị bao phủ bởi vẻ dịu dàng và kiên định của anh. Ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của anh và mùi đàn ông, vừa ngọt ngào vừa bức bối.

"Chúng ta sẽ không lấy nhau, đúng không?", rút cục tôi cũng mở miệng và không thích cái vẻ tiêu cực và nhát gát trong ngữ khí của mình.

"... Không biết nữa", anh nói.

Tôi im bật. Dù anh nói "Không biết", nhưng tôi đã đoán được phần lớn hàm ý thực sự của anh. "Tại sao anh lại không biết...", tôi lầm rầm, cố bò ra khỏi người anh. Nhưng anh vẫn ôm ghì lấy tôi, không chịu để tôi vùng ra.

Dẩy dựa hồi lâu không có tác dụng, tôi đành phải nằm nguyên trên người anh. Khi mặt tôi áp vào mặt anh, tôi mới phát hiện thấy mặt tôi ướt đầm. Thì ra tôi đã khóc. "Thật vô dụng!", tôi tự nguyện rửa mình. Những giọt nước mắt đáng ghét, người đàn ông chỉ biết nói "không biết" nhưng cứ ôm ghì lấy bạn không cho bạn đi thật đáng ghét.

"Cung ơi", giọng của anh nghe thật xa xăm, "Những ngày tháng chúng mình sống bên nhau, anh tin rằng em cũng có lúc cảm thấy thật mê hoặc. Chắc hẳn anh cũng có nhiều điểm khiến em không hài lòng, không thích... Em quá đặc biệt, rất nhiều lần ông mê em. Em như một nàng công chúa vậy. Nhưng có lúc anh cảm thấy rất khó khăn, hầu như rất khó làm em vui vẻ được. Dù anh làm những gì, em vẫn tức giận...".

Giọng anh rất âm ỉ, nhưng dịch ra trực tiếp hơn chính là: từ khi quen nhau đến nay, Muju có lúc cảm thấy rất mê hoặc. Tôi là một phụ nữ rất khó chiều chuộng vì đã được quá cưng chiều. Cho tới giờ, anh vẫn chưa nhìn thấy tương lai vui vẻ giữa tôi và anh.

Tôi đứng dậy khỏi ghế sofa, đi vào buồng tắm, đóng cửa lại. Mở vòi nước, nước đập rào rào vào mặt, khiến da hơi đau. Có thể cảm thấy được đau là hạnh phúc, chứng minh bạn vẫn còn sống.

Từ buồng tắm đi ra, tôi nói với Muju. Có lẽ đã đến lúc em quay về Thượng Hải viết một cuốn sách mới.

Sáng hôm sau, tôi gọi điện cho một người làm quản lý du lịch. Cô ta nói hiện đang là mùa du lịch, các chuyến đi Thượng Hải hầu như đều kín chỗ. "Tôi chỉ cần một ghế", tôi nói, "Thế nào cô cũng có thể kiếm được một ghế cho tôi, đắt một tí cũng không sao".

Đặt điện thoại xuống, cuộc sống đột nhiên trở nên rõ ràng hơn. Tôi như một hành tinh nhỏ bị lạc lối trong vũ trụ, nay đã tìm lại được một quỹ đạo, một hướng bay. Dù đó không phải là hướng đi mà tôi mong muốn nhất, nhưng có

phương hướng vẫn tốt hơn là không có.

Tôi bắt đầu dần thu dọn hành lý của mình, đi lại từ phòng này sang phòng kia, tay cầm một tờ giấy ghi chỉ chút các vật dụng.

Trên tờ giấy liệt kê hết những thứ mà tôi cần phải mang đi nhưng dễ quên, không phân biệt lớn nhỏ. Tuýp thuốc dưỡng môi hiệu Kiehl s mua tại Barney, dây bấm máy tính xách tay, một cuộn phim chưa kịp rửa, tạp chí sex toàn đàn ông cởi trần mua cho Hi Nhĩ, thuốc chống say xe sản xuất tại Mỹ mua cho Phác Dũng. Anh là một tay chơi ghi ta trong một ban nhạc Rock, là kẻ mê đàn bà và Tatto tới điên cuồng. Anh có một đôi bàn tay gọi cảm, tỏa mùi thuốc tãi mà. Đôi tay đó có thể gảy ghi ta nhanh đến ghê hồn. Rất nhiều phụ nữ đều muốn biến thành chiếc ghi ta trong tay anh. Nỗi đau khổ duy nhất của anh là thường xuyên say xe. Nhưng thuốc chống say xe do Trung Quốc sản xuất hầu như không có tác dụng với anh. Chỉ có thể dùng thuốc chống say xe do Nhật hoặc Mỹ sản xuất.

Khi lượn đi lượn lại trong phòng, đột nhiên tôi rất háo hức với một loạt ngăn tủ trong phòng khách. Tôi chưa từng mở chúng, cũng chưa từng nhìn thấy Muju mở chúng. Tôi đoán bên trong đựng những thứ không mấy quan trọng vì Muju chưa bao giờ khóa tủ. Nhưng dù không quan trọng, tôi cũng tìm ra được một lý do an tâm cho việc nhìn trộm của mình.

Mở hai cánh tủ lớn, bên trong còn một loạt ngăn kéo. Một ngăn kéo trong đó cất một lô hộp giấy. Tò mò mở một hộp, té ra bên trong không phải là giấy, mà là một đồng ảnh. Những người phụ nữ mà tôi không quen. Những tấm hình đơn, rồi hình chụp chung với Muju. Tất cả bạn gái cũ của anh đều ở đây.

Một giọng nói như nói với tôi: "Đừng làm chuyện vô nghĩa như thế. Cô là người lớn rồi". Một giọng khác lại nói: "Tại sao không được xem hình các cô bạn gái cũ đó? Có lẽ người cũng sắp trở thành bạn gái cũ rồi".

Nhưng rồi tôi vẫn xem. Xem được một lúc, tôi không cảm thấy hưng phấn và kích thích như hằng nghĩ. Có một số cô đẹp hơn tôi, nhưng đa phần trông rất bình thường. Chỉ có điều đều mang vẻ đáng yêu và đều mỉm cười, hoặc lộ rõ vẻ hạnh phúc. Tôi xem được nửa chừng liền dừng lại. Muju có quyền lưu giữ lịch sử và những bí mật của anh. Dùng cách này để hiểu thêm về anh, để nhìn trộm anh, chẳng qua chỉ là hành vi của một kẻ bắt lực.

Tôi đóng nắp hộp, đúng lúc định đóng ngăn kéo, chợt một tập album đề tên Muju lại thu hút sự chú ý của tôi. Mở ra, bên trong toàn là ảnh của anh. Một tấm ảnh cũ của anh thời đại học khiến tôi mê mẩn. Nom anh y hệt một cậu thanh niên đẹp trai nhưng hư hỏng, mặc đồ da, hút thuốc trên bờ tường, ánh mắt mơ màng nhưng cũng lóe lên khát vọng mãnh liệt. Cả bức ảnh chỉ mang hai màu đen trắng, cộng thêm màu thời gian phai mờ khiến nó mang một vẻ đẹp không có thật. Anh còn có vẻ hoang dại và yếu đuối mà giờ đây đã tan biến. Nhưng nét hoang dại và yếu đuối đó cộng lại hầu như đã là cả tuổi thanh xuân.

Tôi lấy tấm ảnh ra. Đóng ngăn kéo, đóng tủ, bước tới trước va ly của tôi, lấy ra một cặp tài liệu đựng đầy các thứ lắm cẩm như mảnh giấy có nét chữ của Muju, vé ca nhạc đi xem cùng anh, vé máy bay đi cùng anh... cẩn thận nhét tấm ảnh của anh vào trong.

Trong những ngày cuối cùng ở New York, tôi lần lượt đi ăn cơm với Jimmy Wong, biên tập viên nhà xuất bản, giáo sư khoa Đông Á trường Đại học Columbia, Natasha cô thợ mát xa của tôi, Richard và cô vợ W và nhà phê bình sách Eric. Ăn cơm là phương thức tốt để giã biệt.

"Tôi cần phải quay về Thượng Hải. Cuốn sách mới của tôi cần một môi trường ngôn ngữ tiếng Hoa. Từ trước tới nay, tôi vẫn dùng tiếng Hoa để sáng tác", tôi luôn nói như vậy trong các buổi gặp. Như thể sáng tác trở thành một lý do chính đáng khiến tôi bắt buộc phải rời New York.

Thời gian này, Jimmy Wong bạn tôi cũng gặp phải rắc rối lớn. Anh vừa phát hiện quan hệ giữa cô con cưng Nancy bề ngoài ngoan ngoãn, đang theo học tại trường trung học minh tinh Julia với bà mẹ đang quản giáo nó nghiêm khắc đã rơi vào tình trạng nước lửa không dung. Nancy lấy bàn chải đánh răng của mẹ cọ bồn cầu, rồi dùng dùng bỏ nhà đi. Có một lần, con bé phải làm công ba tiếng đồng hồ tại một tiệm pizza ở New Jersey vì không đủ tiền trả bánh. Cuối cùng phải gọi điện xin bố Jimmy cứu trợ.

Lần bỏ nhà này thảm hại hơn nữa là đã kéo dài gần một tuần, Jimmy và cô vợ cũ như sắp phát điên. Cuối cùng họ mới phát hiện ra cục cưng yêu quý của họ tham gia một bữa tiệc dâm loạn trong một nhà nghỉ mùa hè của một đứa bạn học cùng lớp. Một lũ nhóc con nhà giàu mới mười bốn mười lăm tuổi, rủ nhau trốn học, hút tài mà, dùng thuốc lắc và làm tình tập thể.

Không chỉ có vậy, Jimmy còn lo lắng anh bị FBI theo dõi. Anh chưa bao giờ

dám làm điều gì phạm pháp, nhưng trong số khách hàng của anh khó tránh một vài người dùng chứng minh thư hoặc tài liệu giả. Anh không dám tìm đàn bà da trắng vì sợ nội gián của cảnh sát. Có lúc, anh rõ thật ngây thơ.

Tóm lại, Jimmy gần đây đang rơi vào trạng thái tinh thần bất ổn, phải nhờ đến sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý.

Câu chuyện của anh lại càng khích lệ quyết tâm của tôi phải rời bỏ New York. Trên đời này thiếu gì thời cơ đủ loại. Giờ là thời điểm cần phải tạm thời rời đi.

Điều khiến tôi bất ngờ là Eric đã từ bỏ công việc tại Thời báo New York. Anh dự định một tháng sau tới Thượng Hải, rồi đi thăm thánh địa trong lòng anh là Tây Tạng. Đây là chuyến du lịch đầu tiên anh tới Trung Quốc.

Anh kể đã gửi email cho bà chị họ Chu Sha của tôi ở Thượng Hải. Anh muốn gặp chị ấy. Sự thật là từ sau cú sét ái tình giữa anh - một chàng trai hai mươi sáu tuổi - với cô - một phụ nữ ba mươi ba tuổi - anh không tài nào xóa nhòa được hình ảnh của cô ra khỏi trí nhớ. Anh muốn gặp cô tới phát điên, bất chấp cô có thích anh hay không, bất chấp cô đã có gia đình.

Tôi nhìn gương mặt trẻ trung và nhiệt tình của Eric, không nói gì. Đó sẽ là hài kịch hay bi kịch nhỉ?

Nhưng dù hài hay bi trong quan hệ nam nữ vẫn không thể thoát khỏi mô hình này: anh yêu tôi, tôi không yêu anh. Tôi yêu em, nhưng em không yêu tôi... Quan hệ giữa tôi và Muju lại là: Tôi còn yêu anh, hình như anh vẫn còn yêu tôi. Nhưng tốt nhất là chúng ta nên ở xa nhau một thời gian, xem sau này sẽ ra sao.

Hôm đó, Muju thật bất thường tiễn tôi ra sân bay. Đã mười năm qua, anh không tiễn ai ra sân bay. Anh không có thói quen này. Trên đường đi, tôi căng thẳng khôn nguôi vì linh cảm được tôi sẽ khóc khi chia tay. Nhưng tôi không hy vọng mình sẽ khóc. Tôi tin tưởng rất mê tín rằng nếu khóc lóc khi chia tay sẽ đem lại bất hạnh, sẽ trở thành vĩnh biệt mãi mãi.

Thời khắc đó đã đến. Muju cúi thân hình cao to, ôm lấy tôi, hôn lên môi tôi. Nhưng không ngờ môi chúng tôi vừa chạm vào nhau đã lóe lên như giật điện, đau tê tê.

"Trời ạ, lại giật điện nữa", tôi lẩm bẩm.

"New York khô quá", anh nói. Chúng tôi nhìn nhau, đột nhiên phá lên cười. Chúng tôi coi như là một cặp khá đặc biệt. Nụ hôn đầu tiên và nụ hôn cuối cùng ở New York đều hôn tới mức giật điện.

"Nhớ uống nhiều nước trên máy bay nhé", anh dặn dò, "Ngồi lâu nhớ thỉnh thoảng đứng dậy, đánh thái cực quyền ở chỗ lối đi ấy".

Tôi lại bật cười.

Nhưng khi đã ngồi ổn định trên máy bay, tôi mới phát hiện ra ban nãy tôi không hề khóc. Có lẽ đây là một điềm báo cũng không đến nỗi tệ.

Thiền của tôi

- 28 -

Pháp sư nói: mỉm cười, mỉm cười

Hỏi: "Làm thế nào để giải thoát?"

Thiền sư đáp: "Ai trói buộc con?"

Sau một trận mưa mùa thu, thời tiết trên núi Phổ Đà đột nhiên lạnh không chịu nổi. Hoa lá cỏ cây thi nhau tàn rữa. Trong sắc màu xanh ngắt vốn có không hề thay đổi trong năm qua, màu của núi rừng giờ bỗng nhuốm thêm màu đỏ sẫm và màu nâu sẫm. Nhìn từ xa nom sinh động vô cùng.

Thế mà đã ở trên đảo được hai tuần. Sắp gần ngày về, pháp sư Tính Không sai Tuệ Quang tới nhắn tôi hãy tới thăm tệ xá ông trước khi quay về.

Pháp sư Tính Không sống trong một trai phòng nhỏ phía Tây Bắc trong chùa. Căn phòng được bày trí rất đơn giản sạch sẽ, chỉ có một cái ghế cũ, một cái bàn cũ. Cạnh bàn đặt một khám thờ trên có tượng Quan Âm. Một chiếc giường gỗ thấp, trên phủ một lớp chăn mỏng. Nếu so với cuộc sống thường ngày của người thường, quả là lạc hậu tới cả một thế kỷ.

Nhưng trong căn phòng hầu như không một tí bụi này lại ngập tràn một mùi thơm không tên và hơi ẩm lẫm đẫm. Nhưng thứ khiến tôi phải chú ý nhất lại là một bức lụa trắng treo bên cạnh giường pháp sư, bên trên viết chữ "Tử" bằng mực tàu đen. Mỗi lần nhìn thấy chữ này, tim tôi lại đập đánh thót một cái. Lần đầu tiên bước vào căn phòng này, tôi đã giật mình bởi cái chữ được viết bằng nét bút lông đậm và thô bằng mực tàu đen này.

Hỏi pháp sư Tính Không tại sao lại treo chữ "Tử" lên tường. Ông vuốt râu, nói rất sâu xa rằng: "Rất nhiều người chỉ bận rộn lo sống mà quên mất một số chuẩn bị tất yếu cho cái chết trong tương lai. Hãy quên đi cái chết trước mắt, tranh thủ lúc nó vẫn chưa đến, phải sống một cuộc đời có ý nghĩa". Một lần khác, ông cũng nói: "Chúng ta đều sợ chết, nhưng lại không biết gì về cái chết. Vậy làm sao hiểu được về cuộc sống?".

Tình cảm kính trọng của tôi đối với pháp sư càng tăng dần theo ngày tháng. Trong mắt tôi, con người từ bi này vừa tượng trưng cho trí tuệ, vừa giống như một ông già vô tư bảo vệ cho lớp trẻ. Có ông ở bên mình, mọi phiền nhiễu như được giải quyết hết. Những nỗi hoảng hốt, bất an, bi thương cũng tự tan biến. Ông như một nơi tránh nạn hùng vĩ. Trong cái xã hội mê loạn bởi tình dục và quyền lực này, ông là một ông già vĩ đại có sức mạnh phi thường mà người trần mắt thịt không thể nhìn thấy được.

Vào buổi chiều tôi mua vé tàu quay trở về Thượng Hải, tôi lại tới thăm trai phòng của pháp sư Tính Không.

Từ xa đã nhìn thấy Tuệ Quang vén tay áo đang lau cửa sổ bên ngoài trai phòng. Dưới chân là một thùng gỗ đầy nước.

Tôi chào chú. Chú quay đầu lại. Gương mặt tròn ửng đỏ do làm việc. Chú ta mỉm cười với tôi, "Pháp sư đang đợi cô đấy", chú nói rồi lại quay đầu lại, tiếp tục lau cửa sổ.

Pháp sư đang ngồi xếp bằng tròn trên giường, mặc một bộ áo cà sa màu xám rộng thùng thình. Chữ "Tử" treo trên tường sau lưng ông vẫn khiến người ta

phải giật mình. Nhìn về chữ đứng vào tầm đỉnh đầu của pháp sư, giống như một thứ thần bí có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào. Nom pháp sư có vẻ hơi mệt. Hầu như không thấy nổi tấm thân gầy gò dưới lớp cà sa rộng.

Tôi chấp tay làm lễ với ông.

"Con sắp đi phải không?", ông hỏi và chỉ cho tôi chỗ ngồi xuống chiếc ghế cũ kĩ.

"Vâng ạ, sẽ đi tàu vào ngày mai", tôi đáp, giọng hơi khàn khàn. "Con cũng không rõ nữa. Chỉ thấy cũng không muốn về lắm, nhưng..."

"Con có thể lại đến bất kỳ lúc nào", pháp sư cười. "Khi ta ở tuổi con, chạy nhảy suốt ngày, không bao giờ ở yên được một nơi".

Nụ cười của pháp sư có tác dụng chữa trị. Trong chớp mắt, tôi không thấy đau đớn gì nữa. Bất giác, tôi cũng cười. "Có hợp ắt có tan. Tan rồi vẫn còn cơ hội hợp", pháp sư nói.

"Con sẽ quay về thăm pháp sư và mọi người. Lần sau nhất định con sẽ mang bánh kem tới. Thượng Hải có một tiệm cơm chay rất ngon có tên Công Đức Lâm. Họ cũng làm bánh kem bơ cho các hòa thượng".

Pháp sư gật đầu, mỉm cười nhìn tôi một lượt, "Nom con mạnh khỏe hơn lúc vừa tới đây".

"Ở đây, con ngủ được ngon giấc, không mộng mị. Vả lại, nếu có mơ thì cũng không phải là ác mộng", tôi nói.

"Thử kể một vài giấc mộng của con xem nào".

"Dạ, có một số giấc mộng thường lặp đi lặp lại. Chẳng hạn như con trôi trên biển, cố tìm một hòn đảo nhỏ. Con đoán đó là núi Phổ Đà nhưng mãi không tìm ra. Đôi khi ảo ảnh lại xuất hiện. Rồi trên trời như có một giọng nói văng vẳng xuống như nói với con điều gì đó, nhưng con không bao giờ nghe rõ được. Còn nữa, có lần con mơ biến thành một đứa trẻ ra sức trèo qua cái bậc cửa. Rồi hai lần con mơ thấy cảnh New York, mơ thấy bạn con", tôi ngừng lại, "Nhưng cũng không có cảm giác khiếp sợ".

Pháp sư không nói năng gì, gương mặt mơ màng như ngậm cười. Lúc đó,

Tuệ Quang bước vào, bung lại hai tách trà xanh, rồi rón rén khép cửa lại.

Sau khi làm động tác "mời dùng trà" với tôi, pháp sư liền bê tách trà tới đặt cạnh giường, khê thổi lá trà trên mặt nước, uống một ngụm. Tôi cũng bắt chước ông, uống một ngụm. Trà rất ngon, do các hòa thượng trong chùa tự hái và sao tẩm.

"Con học tiếng Anh mất bao lâu?", đột nhiên pháp sư đổi đề tài.

"Cộng tất cả trước, sau cũng phải năm sáu năm. Tới giờ, con vẫn đang học ạ".

"Như vậy cần phải kiên nhẫn", pháp sư nói, "Tu tâm dưỡng tính càng đòi hỏi kiên nhẫn... Có lẽ cũng phải mất cả đời". Tôi chăm chú ngắm gương mặt từ bi của pháp sư. Một tình cảm vô cùng sâu sắc và rất đổi thân thương dù khó có thể miêu tả được thành lời từ từ dâng lên.

"Ta có cái này cho con", pháp sư chỉ xuống gầm giường. Tôi vội bước lại, kéo từ dưới gầm giường ra một hộp gỗ. Mở ra, bên trong toàn là kinh Phật. Pháp sư nhấc một cuốn mỏng có ghi "Đại bi chú", đưa cho tôi, "Rảnh rồi đọc lấy một ít. Có tác dụng ổn định tâm trí".

Tôi vội vã chấp tay, xúc động vô cùng, nhưng không biết cảm tạ ra sao, nhất thời cứ dờ dẩn như súc gỗ. "Cuốn kinh này do một hòa thượng tình cờ giữa đường tặng lại khi ta còn trẻ đang du ngoạn bốn bể. Giờ đây tặng lại cho con. Hy vọng nó sẽ giúp ích cho con được ít nhiều". Lúc này tôi không chỉ thấy cảm động, mà còn kinh ngạc. Món quà này thực đáng giá.

Lúc tôi đứng dậy giã từ, pháp sư dùng sức dậm mạnh cây phượng trưng, nói như thể đọc kinh: "Mỉm cười, mỉm cười".

Tôi không cảm được nước mắt khi chia tay, cố gắng mỉm cười. "Con ơi, bí mật của cuộc sống chính là trong nụ cười. Con còn trẻ như vậy mà lúc nào mặt mũi cũng rầu rĩ. Cần phải cười, có lúc cũng cần phải có một trái tim hài hước". Pháp sư nói, vẫy tay với tôi. Tôi cúi khom người chào.

Tuệ Quang tiễn tôi ra khỏi trai phòng của pháp sư và tiễn mãi tận ra ngoài chùa.

Đứng con đường mòn nhỏ phủ đầy rêu ngoài cửa chùa, tôi nói với chú tiểu:

"Tôi sẽ nhớ chú lắm". Tuệ Quang cúi đầu, đá một viên sỏi ra xa. Tôi lại ngửi thấy mùi mới mẻ và hơi cay đắng trên người chú, như thể mùi của cỏ ngải bị thiêu trụi. Đó là mùi chỉ có trên người các tăng lữ niên thiếu khổ hạnh. Mãi sau, chú mới mở miệng: "Cô nhớ giữ gìn sức khỏe".

Tôi mỉm cười vui sướng, "Chăm sóc pháp sư Tính Không cẩn thận nhé. Khi ngồi thiền, đừng có ngủ gật đấy". Chú tiểu bật cười, "Sáng nay lúc ngồi học, suýt nữa tôi ngủ thiếp đi".

"Tại sao?", tôi cười, hỏi lại.

"Vì đêm qua hơn ba giờ sáng vẫn không ngủ được, tôi trốn ra khỏi trai phòng, đi ra trạm điện thoại công cộng trước cổng chùa gọi điện cho mẹ". Chú cắn chặt môi, mặt bừng sáng, "Mẹ tôi còn tưởng đang nằm mơ cơ đấy". Chú mỉm cười, chìm đắm trong niềm hạnh phúc mà mẹ mang tới.

Lúc đó cây phong gần chỗ chúng tôi đứng bị gió thổi ào, trút xuống một đám lá đỏ ối. Những chiếc lá lượn vòng trong không trung đỏ như thế, bắt mắt như thế, thật đẹp khác thường.

Tôi giờ tay vẫy chú, quay người đi xuyên qua chiếc cổng vòm của chùa Pháp Vũ. Ngồi một lúc trên bờ biển, tôi mới quay về nhà nghỉ ăn tối.

Sáng hôm sau, tôi trở dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng rồi gửi hành lý ở quầy tiếp tân. Tôi quay lại chùa Pháp Vũ thắp hương bái Phật trước các chư vị Phật thánh.

Đúng lúc du khách tới thăm chùa rất đông. Họ bước qua bước lại bậc cửa chùa, nhìn từ xa như một đàn cá di cư từ xa tới.

Thiền của tôi

- 29 -

Ở Thượng Hải, mọi thứ đều rất nhanh

Thế nhân như mắc phải bệnh dịch, lúc thì nóng, lúc thì lạnh, chẳng mấy chốc đã hết cả cuộc đời.

- Thiền sư Pháp Diễn -

Quay về nhà ở Thượng Hải. Việc đầu tiên là kiểm tra điện thoại ghi âm và email. Vẫn không thấy bóng dáng của Muju. Nhưng tôi không cảm thấy cô độc và bất an như cái đêm vừa mới về Thượng Hải. Dù chỉ có một mình, cũng vẫn phải luôn mỉm cười. Trái đất không thể ngừng quay chỉ vì bạn cô đơn một mình.

Mấy ngày tiếp đó, tôi chủ động dọn dẹp căn hộ mà từ khi về tôi chưa hề động tay. Gạt tàn thuốc, lọ thuốc ngủ, khăn giấy, đĩa rếch, tạp chí cũ, vớ và giày dép lung tung khắp nơi, tỏa ra một mùi chẳng dễ chịu tí nào. Không ngờ có nhiều thứ đáng vứt đi như vậy.

Đối với tôi, những chuyện như việc dọn dẹp phòng, tắm rửa, nằm trong tiệm spa để tẩy da chết và hấp tóc, đường giao thông đang tắc bồng giải tỏa, người thân thiết đột nhiên mất tích, nghỉ việc, chia tay với bạn trai... đều có mối quan hệ tương thông ở một tầng thứ nào đó. Trước đây, bạn không nghĩ chúng thích hợp đến như vậy, nhưng sau này, bạn sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Trong hai tuần ngắn ngủi tôi vừa vắng mặt, Thượng Hải đã thay đổi. Chiếc cầu thứ tư bắc qua sông àoàng Phố - được mệnh danh là cây cầu có kết cấu thép lớn nhất thế giới - đã hoàn thành, chẳng mấy chốc sẽ đưa vào sử dụng. Thượng Hải vừa đăng ký thành công Thế vận hội 2010. Công trình xây dựng trên khu phố nhà tôi không xa cũng đã bắt đầu đào đất khởi công. Ban đêm

cũng nghe rõ tiếng máy xúc ầm ầm. Một số chính sách mới vừa được ban bố vì mức độ tiêu thụ xe hơi trong dân chúng không ngừng gia tăng mạnh mẽ. Độ tuổi được phép lái xe được nới rộng từ năm mươi tuổi lên tới bảy mươi tuổi. Sập hoa quả trước nhà tôi đột nhiên bày bán một loại quýt nhỏ như trứng chim, có tên "quýt đường". Đây là một loại quả trồng mới, ngọt vô cùng.

Và Hỉ Nhĩ đã có một anh bạn trai người Australia giàu có, "cái ấy" lại to, tên là Adam. Anh ta là giám đốc khu vực châu Á của công ty IT nổi tiếng khắp toàn thế giới, làm việc như điên và chơi cũng như điên. Khắp người anh ta toàn hàng hiệu, đi lang thang tất cả các câu lạc bộ ăn chơi nhất, không say không về. Phần lớn thời gian, anh ta không ở Thượng Hải, nhưng dù có ở chẳng nữa cũng không nhiều bạn bè. Điều này khiến Hỉ Nhĩ sinh ra ảo tưởng rằng anh ta vĩnh viễn sẽ không biết được bí mật của cô.

Tôi không đánh giá cao mối quan hệ này. Hỉ Nhĩ cứ huyên thuyên suốt trong điện thoại, ca ngợi những cái tốt của anh ta. Tôi vừa thu dọn vừa nghe câu chuyện tình yêu mới của cô. Họ quen nhau trong nhà hàng của cô, cả hai đều bị tình yêu sét đánh... Anh ta tốt ra sao... Anh ta muốn gặp cô hàng ngày ra sao. Chà, anh ta tốt như vậy đấy...

Sau đó, không nhịn nổi, tôi ngắt lời cô, "Cậu nói tới nửa ngày mà mình vẫn chưa nghe ra rốt cuộc anh ta có gì tốt?".

"Thôi, chẳng bao giờ cậu thích bạn trai mình", cô buông xuôi.

"Đừng có nói ngốc nghếch như thế. Tất nhiên là mình mong cậu có được một người đàn ông thực sự yêu thương cậu. Và cậu cũng yêu anh ta. Anh ta yêu cậu, yêu tới đâu bạc răng long. Nếu vậy, mình sẽ thấy cuộc sống rất có hy vọng".

"Mình thực sự thích anh ấy", Hỉ Nhĩ cãi.

"Nếu cậu vui vẻ, mình cũng thấy vui vẻ", tôi nói.

"Anh ấy là người có chất lượng tốt nhất trong đám bạn trai mà mình từng có. Bất luận ửu mọi mặt, từ thể lực, trí tuệ tới tiền bạc".

"...", tôi chỉ nghe, không nói.

"Mình đáng được có một người đàn ông thành công, giàu có và "cái ấy" to chứ!". Hỉ Nhĩ nói, "Hằng ngày mình mất thời gian chăm sóc da còn gấp ba lần so với những phụ nữ bình thường khác. Mình tốn tiền mua quần áo có thể đủ mua một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương. Lẽ nào mình không đáng được có một người đàn ông như vậy sao?"

Do anh bạn trai của cô không ở Thượng Hải, tôi bị Hỉ Nhĩ kéo đi tham dự một đám cưới của người mà tôi không quen. Cô dâu là khách quen của nhà hàng Hỉ Nhĩ, tiêu pha rất rộng rãi. Cô cũng không phải là vị khách đầu tiên mời cô chủ "yêu cơ dao bén" nổi tiếng ở Thượng Hải tới tham dự hôn lễ. Thực tế là Hỉ Nhĩ đã từng dự rất nhiều đám cưới của khách hàng. Trong một đêm, cô đột nhiên biến thành một kẻ tích cực dự đám cưới.

Tôi cũng giống cô thích có cơ hội mặc đầm dạ hội lộng lẫy óng ánh. Tôi cũng mê tín giống cô rằng tham gia hôn lễ của người khác có thể đem lại vận may cho mình. Tôi cũng tuyệt vọng giống cô muốn gả phất mình đi. Nhưng Hỉ Nhĩ quả thực đã tham gia quá nhiều đám cưới, thậm chí bất kỳ lúc nào cô cũng có thể biết được đám cưới nào sắp được tổ chức tại đâu.

Tôi đến nhà Hỉ Nhĩ trước, khi cô đang hớn hở bận rộn trong tiếng nhạc réo rắt của Maria Callas, "Chào người đẹp!". Mặt cô đang dán đầy mặt nạ tự làm, chào tôi, rồi cẩn thận nhìn tôi một lượt. "Trời ạ, núi Phổ Đà tác động đến cậu thật đấy. Sao đột nhiên cậu lại có phong cách của một ni cô thế nhỉ?".

Tôi cười, bước tới trước gương, tự ngắm mình. Tôi trang điểm rất mỏng, đeo một cặp kính gọng đen rất hiếm khi dùng và mặc một chiếc đầm trắng vải cát sơ mia.

Nhìn lại Hỉ Nhĩ. Cô như một bông hoa trên sân khấu xuất thân sang trọng, mặt dính đầy lớp mặt nạ dưỡng tự tạo làm bằng hỗn hợp bột trân châu, sữa chua, bột hoa trà và sinh tố chanh. Tóc được buộc túm lên cao bằng một sợi lụa đỏ. Trên người mặc chiếc váy ngủ bằng lụa do anh thợ riêng thiết kế. Chân đi đôi giày cao gót thanh mảnh màu đỏ hiệu Gucci. Tay trái cầm bộ đầm màu vàng nhạt do thợ may rập khuôn kiểu của Vera Wang, tay phải là bộ đầm màu xanh và guốc cùng màu may theo hàng hiệu D&G.

Cô đang ngần ngừ chưa quyết nên mặc bộ nào. Tôi giúp cô chọn chiếc váy đầm màu vàng nhạt kiểu của Vera Wang. Đó là chiếc đầm hở ngực, thắt một con bướm nhỏ ở eo mà Sarah Jessica Parker đã từng mặc và chụp hình bìa tạp chí. Vera Wang và Sarah Jessica Parker đều là những người mà Hỉ Nhĩ ngưỡng mộ. Cô ướm chiếc đầm lên người, bĩu môi mỉm cười làm lớp mặt nạ dính trên mặt cô hơi nhăn lại.

Anh thợ may Tô Bắc của cô có thể may bất kỳ bộ đồ nào, kể cả việc copy y hệt mẫu của các đồ hiệu. Và thứ mặt nạ do cô tự phát minh làm từ hỗn hợp bột trân châu, sữa chua, bột hoa trà và sinh tố chanh. Hai thứ này đều là vũ khí bí mật mà Hỉ Nhĩ đặc ý nhất, luôn đem lại cho cô cảm giác an toàn.

Ở Thượng Hải, Hỉ Nhĩ và tôi đều dùng chung một thợ tạo mẫu tóc, một thầy dạy yoga, một thầy giáo tennis, một nhà quản lý du lịch nhưng không dùng chung thợ may. Thợ may của Hỉ Nhĩ vô cùng thông minh. Vứt cho anh ta bất kỳ cuốn tạp chí thời trang nào, anh đều có thể làm lại được y hệt bộ trang phục một nhất mà người mẫu đó đang mặc. Nhưng cô thợ may của tôi chỉ thạo làm áo dài Thượng Hải. Những chiếc áo xường xám với những kiểu dáng cúc và mẫu hoa phức tạp từng khiến nhiều người kinh ngạc đều do tay cô làm.

Trong các chiêu thức làm đẹp, Hỉ Nhĩ cũng là người tài hoa nhất mà tôi từng gặp. Cô cho tôi biết nếu mặt có trứng cá, nên dùng bã trà xanh đã uống đắp lên mặt, sẽ khỏi rất nhanh. Dùng cơm vừa chín đắp lên mũi có thể lột sạch được mụn đầu đen. Trong tiết trời mùa đông kho hạn nên thoa một lượt kem dưỡng lên vớ dài để tránh trường hợp vớ lụa và váy khi chạm nhau bị điện giật. Các chiêu thức khác còn bao gồm cả một loại kem xạ hương mang từ Tây Tạng về bôi trước khi làm tình có tác dụng tránh thai (tất nhiên là bản thân cô không cần thứ này)...

Cô vui sướng vì chúng.

Tôi nhìn đồng hồ, nhắc nhở Hỉ Nhĩ nên tranh thủ thời gian. Cô vừa đi về phía buồn tắm, vừa nói: "Chúng ta có thể đến muộn mười lăm phút rất thời thượng".

"Tùy cậu", tôi bước vào căn bếp của cô, lôi ra nửa hộp sữa chua để làm mặt nạ còn sót lại, rồi quay lại phòng khách, ngồi trên sa lông ăn dần.

Tiếp đó là cảnh hôn lễ được tổ chức tại khách sạn được gọi là sáu sao không cần phải nhắc nữa. Ngay cả đồ ăn cũng không ngon, dầu mỡ tới phát ngấy. Có lẽ do giá dầu gần đây giảm mạnh chăng? Nhưng Hỉ Nhĩ nói bao tử của tôi cũng bị thần thánh bảo hộ nên không thể ăn nổi đồ ăn của người thường.

Hỉ Nhĩ hầu như quen hết mọi người trong hôn lễ. Cô bị họ vây quanh, nói chuyện không ngừng. Theo yêu cầu của tôi, cô giới thiệu tôi tên là Sophie, là bạn của cô, chỉ vậy mà thôi. Tôi cũng vui vẻ ngồi im ở một góc.

Hỉ Nhĩ lặng lẽ chỉ cho tôi vài người đám khách. Một cặp chị em song sinh trên người toàn đồ hiệu nhưng vốn xuất thân nghèo khó. Cô em được gả cho một triệu phú Malaysia gốc Hoa. Cô chị cũng ở cùng nhà. Có lần em rê say rượu hoặc giả say đi nhầm sang phòng ngủ cô chị. Ngoài ra còn có một cô đi giày đế bằng, tóc tai để rất nghiêm chỉnh, nom như trợ giảng đại học. Nghe nói cô ta là gái gọi cao cấp. Lại nghe nói cô ta chỉ thu ngoại tệ. Còn một người đàn ông trung niên nom rất phong độ là thương gia buôn vũ khí đến từ Đài Loan.

Điều này khiến tôi nhớ tới New York.

Nhưng tôi không muốn nhớ tới chúng. Tôi vừa trở về từ núi Phở Đà. Nhưng trở về chỉ có thể xác. Những thứ khác vẫn chưa quay về. Tôi cần có thời gian.

Tôi thấy đầu đau nhức, liền chào Hỉ Nhĩ về nhà trước.

Vài ngày sau, bà chị họ Chu Sha dắt theo thằng con trai Tiểu Trùng Trùng mới một tuổi hai tháng tới nhà hàng Nhật Bản mới mở ăn tối với tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt trực tiếp cu cậu bằng xương bằng thịt. Tôi có

phần khiếp hãi đón thằng bé từ tay Chu Sha, cẩn thận ôm nó vào lòng. Cảm giác nặng trĩu và mềm mềm thật kỳ diệu. Tôi lập tức thích thằng bé, gần như không muốn trả lại nó cho mẹ nó, mãi đến khi nó bắt đầu đạp cái chân ngắn ngủn mồm mồm vào bụng tôi và kêu toáng lên.

"Thực ra nó rất thích các cô xinh đẹp bé. Không thích đàn ông đụng tới mình. Ngay cả bố nó, nó cũng rất miễn cưỡng", Chu Sha nói, đôi mắt ánh lên tình cảm thân phục đối với con trai.

Chung tôi thử nói về những chuyện khác, song vẫn luôn bị chú ý bởi thằng bé xinh đẹp không ngớt ngó nguây trong lòng cô. Phần lớn thời gian chúng tôi đều nói chuyện về cu cậu và nói một ít về bố nó.

Chu Sha cho biết chị đã ly thân với bố đứa trẻ. Chị và con trai nằm một giường. Chồng nằm phòng khách. Buổi sáng chị đi làm ở công ty, bảo mẫu chăm sóc nó. Còn bố nó giấu mình trong xưởng vẽ, vẽ những bức tranh trừu tượng. Khi nào thấy vô vị lắm, bố nó mới chịu bước ra khỏi xưởng, chơi đùa với con một lúc.

"Có lần, anh ta để hai chân của thằng nhỏ lên một bàn tay của anh ta, cứ cho bám như vậy. Đi lại quanh phòng như làm xiếc...", Chu Sha phác ra một động tác tay miêu tả, "Anh ta thực sự điên mất rồi".

Dù cho D có biểu hiện tình yêu của mình với con trai nhưng anh vẫn bị cho rằng trên thực tế anh không thích con mình lắm. Anh đang ghen tị với đứa trẻ đã cướp mất sự chú ý vốn thuộc về anh ấy.

"Có lẽ chị phải đối tốt với anh ấy hơn một chút", tôi nói. Trong đầu tôi lại xuất hiện hình ảnh D bốn năm về trước mới hai mươi một tuổi, tóc buộc và thích vẽ tranh hoạt hình. Thời đó, anh là đứa trẻ nghịch ngợm ngọt ngào mà rất nhiều phụ nữ từng trải ở Thượng Hải muốn kéo lên giường.

Chu Sha im lặng không nói.

Những lúc trầm lặng trông chị đẹp nhất. Nói theo cách của Eric khi dính sét ái tình của chị ở New York là, "Đẹp y hệt tượng Phật Trung Quốc". Các nét trên gương mặt chị và phong thái đều rất thanh nhã dịu dàng đậm chất cổ điển Trung Quốc. Nếu chị sinh cách đây một trăm năm sẽ không bị càng ngày càng cứng đờ hơn bởi phong cách nghề nghiệp của chị. Ở công ty, chị luôn là người đưa ra các mệnh lệnh. Còn ở nhà, chị gọi cảm nhưng lạnh

lòng. Nếu sinh sớm một trăm năm, chị sẽ mặc đồ tơ lụa mềm mại ngồi trước cửa sổ thêu hoa lá, thấp lư hương trầm chờ chồng trở về lúc hoàng hôn. Tất nhiên một trăm năm trước, chân chị phải là gót sen ba tấc. Về điểm này không phải ai cũng thích lắm.

Tiểu Trùng Trùng con trai chị rất hiếm khi tự trò chuyện một mình. Chu Sha nhét vào miệng cu cậu một miếng bánh kem trứng gà. Trên bàn bày đầy chai sữa. Chu Sha không nuôi con bằng sữa mẹ. Nhục chị rất nhỏ, không có sữa nuôi con.

"Sau khi có con, cuộc sống thay đổi hoàn toàn. Nếu chưa chuẩn bị tư tưởng đầy đủ, tốt nhất đừng sinh", Chu Sha dạy bảo tôi bằng giọng từng trải.

Tôi thầm nghĩ: trước mặt đúng là một thí dụ thực tế về việc một thằng nhóc đã phá tan một cuộc hôn nhân. Một ngày, chị hôn con tới một trăm lần, nhưng bố đứa trẻ không có được may mắn như vậy.

"Eric muốn tới Thượng Hải, chị có biết không?", tôi thay đổi chủ đề.

Chu Sha thở dài, nhưng nom cũng không thấy phiền lắm, "Em có tin được những chuyện kiểu vậy không? Tại sao luôn là đám đàn ông trẻ hơn? Chị đâu phải là hiệu trưởng trường nam sinh".

"Thì chính vì trẻ mới có chuyện dính sét ái tình ngay từ lần gặp đầu tiên. Mới có chuyện vượt đại dương tới Thượng Hải thăm chị. Những chuyện tốt như vậy không biết lúc nào em mới được hưởng đây?", tôi cũng thở dài, nghĩ tới Muju.

Tiểu Trùng Trùng đột nhiên cười khanh khách. Cu cậu đòi nhảy ra khỏi đầu gối mẹ, chìa một tay ra phía tôi. Tôi ôm lấy nó, thơm một cái rõ kêu.

Tôi đó về nhà, bật hết tất cả đèn trong phòng. Bật một đĩa CD Tanto Tempo của thiên hậu nhạc Jazz Bebel Gilberto đã rất lâu không nghe. Vứt hết rác rưởi vào túi rác, rồi ngồi trên tấm sofa màu xanh đen, không biết phải làm gì tiếp.

Tôi không muốn ngủ. Đầu óc quá tỉnh táo, không thấy buồn ngủ chút nào. Chỉ thấy ánh đèn sáng lóa xộc vào nỗi cô đơn tĩnh mịch sâu thẳm nhất trong ý thức. Giọng ca mượt mà của Bebel khiến tôi rất muốn tìm người cùng chia sẻ những đêm như đêm nay.

Tôi cũng khe khẽ hát theo nhạc một lúc, kinh ngạc nhận thấy không có một cái bóng nào dưới ánh đèn sáng rực rỡ khắp phòng. Tôi vẫn ngồi một mình trên ghế, nhưng cũng không có cả cái bóng của chính tôi.

Không ai đọc thầm tên tôi. Không ai vuốt ve đầu gối tôi.

Tôi vẫn khe khẽ hát theo nhạc, đi vào bồn tắm, vặn nước đầy bồn, đổ rất nhiều sữa tắm thơm nồng nàn, rồi chui tọt vào trong.

Nằm trong làn nước ấm, kì cọ người bằng một tấm bọt xốp màu phấn hồng. Trong CD đang vang lên ca khúc thứ tám có tên "Lonely". Bebel không ngừng hát: "Lonely lonely lonely...". Từng sợi lông tơ trên da thịt tôi cũng ngân nga theo "Lonely lonely lonely lonely". Con cá đang dẫy dụa trong lưới. Hoa hồng đang bị dập tả tơi. Người đàn bà trần trụi trong hoan lạc đang đi về phía hủy diệt. Rốt cuộc cũng chỉ có một hai thứ không thay đổi. Trong im lặng, những giọt nước lấp lánh bám trên trần nhà vì hơi nước bốc lên bỗng rơi xuống, phát ra những tiếng lộp độp khe khẽ.

Tôi nhòe dậy khỏi bồn tắm, kéo một tấm khăn bông to quấn quanh người, mệt mỏi lê về bồn ngủ.

Điện thoại réo vang. Tôi nhắc ống nghe, nghe thấy một giọng tiếng Anh hoan hỉ: "Trước đây chúng ta gặp nhau rồi phải không?", anh ta mở đầu như vậy.

Tôi sững người, giọng nói quá quen thuộc, cách nói cũng quen thuộc.

"Tốt quá, quả nhiên em ở Thượng Hải", anh ta lại cười, "Anh đã nói rồi mà, thế nào cũng gặp lại".

Đầu tôi bỗng hơi vág vát. Mỗi lần anh xuất hiện đều khiến tôi không kịp định thần. Có lẽ trên người anh ta chứa một chất tích điện đặc biệt. Những làn sóng và tần số anh phát ra đều có tính hủy diệt và quyến rũ. Nhưng anh luôn xuất hiện đúng vào thời gian và địa điểm mà bạn không thể ngờ tới, y hệt một vật thể bay không xác định.

"Nick!", tôi hét lên không kiềm chế, "Anh đang ở Thượng Hải sao?".

Thiên của tôi

Cây Noel Ferragamo

Những ngày tháng đã minh chứng rằng để chinh phục được trái tim đàn ông không thể dựa vào nhan sắc, vào đồ ăn ngon, vào kỹ thuật trên giường, hoặc vào tính cách yêu kiều quyến rũ, mà phải dựa vào thái độ biểu hiện đúng đúng lúc nóng lúc lạnh, lúc xa lúc gần của bạn với chàng.

- Trích Nhật ký tiểu thư Jones -

Anh mặc bộ đồ Armani đen tuyền, đứng trong đại sảnh khách sạn Ritz-Carlton, ngắm tôi đi qua lớp cửa xoay và bước qua cây cầu đá nhỏ xinh bắc ngang mặt nước.

Anh mỉm cười, dùng một tay chỉnh lại mớ tóc dày, đi về phía tôi, khẽ đỡ eo tôi, khẽ hôn tôi một cái. Tinh tế, uyển chuyển. Mọi người đều ngắm chúng tôi.

"Chúng ta là một cặp trời sinh", anh thì thầm bên tai tôi. Đôi mắt tràn ngập niềm hoan hỉ của anh không ngớt di chuyển từ gương mặt tôi xuống trang phục tôi đang mặc. Tôi cũng mặc toàn thân một màu đen tuyền, thứ lụa đen trơn truội.

"Em mặc đồ tơ lụa đẹp lắm".

"Cám ơn anh", tôi e thẹn.

"Thật giống như một giấc mơ. Có thể gặp được em. Em không thể biết được anh hạnh phúc như thế nào đâu", anh nắm tay tôi, dắt vào nhà hàng trên lầu hai của khách sạn. Ở đó đang có một đêm hội từ thiện có quy mô lớn nhất Thượng Hải tổ chức hàng năm. Đây cũng là lý do tôi bị xiêu lòng bởi lời mời của anh.

"Em cũng rất vui", tôi nói, "Chỉ có điều như không có thật. Anh biến cuộc sống như một bộ phim Hollywood vậy, quá kịch tính".

"Từ nhỏ, anh đã thích khác thường. Cuộc sống bình thường không phù hợp với anh", anh đáp. Chúng tôi đã đi vào đến cửa nhà hàng. Đám nhân viên phục vụ đồng loạt cúi khom người chào, gọi tên anh, xem chừng đều biết anh cả.

"Lần này chúng ta có thêm thời gian để hiểu nhau. Nhưng chủ yếu là để em hiểu anh. Thật đáng tiếc anh không viết sách để em đọc, để hiểu anh hơn".

Hàm ý của anh là đã đọc sách do tôi viết.

"Anh cho rằng đã hiểu em?", tôi hạ giọng hỏi. Có nhân viên đưa đường dẫn chúng tôi vào một cái bàn gần bức chủ tịch. Anh giơ tay mỉm cười chào mọi người. Chúng tôi ngồi xuống.

"Thượng Hải phát triển kinh thật. Bố mẹ anh vốn không hề biết Thượng Hải ở đâu, mãi cho đến khi được anh tặng một cuốn sách của em. Anh còn kể với họ rằng có thể sẽ lấy em". Anh nói xong, quan sát phản ứng của tôi.

Tôi nhìn anh. "Em vừa xem một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, có liên quan tới một câu chuyện của Italia. Trong đó có người Mỹ. Câu nói quen thuộc của anh ta là "Anh muốn lấy em".

"Tức là em từ chối anh?", anh hỏi.

"Thế anh từng cầu xin gì với em?", tôi hỏi vặn lại.

Anh cười, "Anh rất thích giọng lười lém lỉnh của em".

Đúng lúc này, có một người tiến lại trước mặt chúng tôi. Tôi định thần nhìn kỹ, trời ơi, tuy vẫn chưa xác định chắc chắn nhưng tôi biết anh ta là ai. Người đàn ông trước mặt mặc một bộ veston rất đẹp, tóc được vuốt keo gọn gàng, thậm chí quá chỉnh tề chính là chồng chưa cưới của tôi trước đây - Tề Phi Ứng. Chúng tôi đã không gặp nhau năm năm rồi.

Hình như anh đã nhận ra tôi. "Chà chà, xem ai thế này". Anh chìa một tay ra với tôi. Trong khoảnh khắc, những kí ức cũ lại ùa về. Cái ngửi khi anh nói "chà chà" cũng không hề thay đổi tẹo nào. Nó vừa đàn bà, vừa mang tính giễu cợt. Tôi thực chỉ muốn đâm một cái vào mũi anh ta. Như vậy có lẽ anh ta sẽ nói: "Chà chà, em làm gì thế?".

Tôi hít thật sâu, phủ lên mặt một vẻ hờ hững không vui cũng không buồn. Đây là sắc thái bảo vệ mà tôi thường dùng. "À, anh khỏe không?", tôi chìa tay ra cho anh bắt.

Sau một tràng ồn ào ban đầu, đột nhiên anh đưa mắt về phía Nick. Rõ ràng dáng vẻ bề ngoài gần như toàn mỹ của Nick đã để lại ấn tượng sâu đậm cho anh ta. "Chồng em đây à?", anh dùng tiếng Anh hỏi.

Tôi vội vàng lảng đầu. Nick cười lớn, vỗ lên vai anh ta: "Liên tưởng rất hay".

Tề Phi Ứng gọi một cô gái mặc đồ da lỗi một tới. Đó chính là vợ vừa cưới của anh ta cách đây không lâu. Gương mặt cô ta cũng không có gì khiếm khuyết nhưng thuộc dạng không dễ n hớ. Nhớ tới Hỉ Nhĩ từng bình luận về bà Tề sau khi tham gia đám cưới của họ rằng: Hư danh, phức tạp, dễ thương, nhưng rất, rất không gọi cảm.

Sau khi chào hỏi, họ quay về bàn của họ, cạnh bàn chúng tôi.

"Thế giới thật nhỏ bé", tôi cố mỉm cười.

"Anh ta không thích anh", Nick nói, "Em có nhận thấy không?".

"Chẳng có nhiều đàn ông thích anh đâu", tôi nói, lườm anh một cái. Anh ngồi trong đêm hội, phong độ ngời ngời, khiến các bà các cô phải nhón nhác

chú ý. Thượng đế đôi khi thật bất công.

Đêm hội chính thức bắt đầu. Sau khi người tổ chức đọc lời giới thiệu, đầu bếp bắt đầu mang món ăn lên từng bàn. Nhưng khách khứa đâu có để hết tâm trí vào đồ ăn.

Một số nhân vật tiếp tục lên phát biểu, từ thị trưởng phu nhân, Hội trưởng Hội từ thiện cho tới các tổng lãnh sự và phu nhân của các nước. Máy đưa trẻ đến từ Quỹ phúc lợi lên trình diễn tiết mục, tiếng vỗ tay rầm trời. Rồi buổi bán đồ từ thiện bắt đầu. Đọc trên danh sách thấy có chiếc khăn quàng được Placido Domingo kí tặng khi vừa tới đây biểu diễn đêm nhạc, rươi vang Pháp đắt tiền, họa báo có chữ ký của nhà vô địch tennis, cây noel của Ferragamo, bữa tối cho mười người do bếp trưởng của Ritz-Carlton đảm nhận, một buổi học đàn piano với thầy giáo piano nổi tiếng...

Người phụ trách đấu giá hô to từng mục rất đồng dục. Khi bán tới cây Noel Ferragamo, Nick bắt đầu nhập cuộc, "Anh muốn tặng cho em", anh nói, "Như vậy dù chúng ta không cùng ở bên nhau mùa lễ Giáng Sinh này, em vẫn nhớ tới anh".

Cái cây đó bắt đầu phát giá từ 8.000 nhân dân tệ, tới cuối cùng chỉ còn lại Nick và Tề Phi Ứng cạnh tranh với nhau.

"Thôi, bỏ đi anh", tôi nói khẽ.

"Đây không còn là vấn đề một cái cây nữa", Nick siết chặt quả đấm. "Nó liên quan đến danh dự, đến câu chuyện xuẩn ngốc thuộc về cánh đàn ông tụi anh". Người phụ trách đấu giá vẫn đang hô to. Nick lại giơ tay lên, báo một con số. "Anh điên rồi", tôi khẽ gất lên, "Số tiền đó có thể mua được bảy đôi giày hiệu Manolo Blahniks".

"Anh rất ghét cái kiểu hằn cứa nhìn chòng chọc vào đùi em", anh nói. Tôi ý

tứ khép chặt đui lại.

"Nên nhớ chúng ta tới đây để quây góp cho những đứa trẻ đáng yêu", anh nháy mắt và cười với tôi. Tôi nhìn đám trẻ của Quỹ phúc lợi đang hoan hỉ ngồi bên cạnh, im bật.

Sau khi đêm hội từ thiện kết thúc, nhân viên phục vụ hỏi chúng tôi cây Noel với giá ở trên trời đó phải đưa về địa chỉ nào. Nick gợi ý: "Hay là bây giờ về nhà em. Anh có thể góp ý nên đặt nó ở đâu sẽ đẹp hơn".

Tôi vội vã đáp: "Có lẽ cứ nên để ở phòng anh trước đi. Đợi đến khi anh đi, tặng lại cho em vẫn chưa muộn". Nick nhìn tôi, như thể nhìn thấu qua lục phủ ngũ tạng của tôi, mỉm cười, "Đừng lo, mèo con, cứ làm theo ý của em".

Anh quay đầu nói với người phục vụ: "Vậy để trong phòng tôi đi". Tôi thấy đây là thời cơ tốt để giã biệt anh. "Em phải về đây", tôi nói, "Cám ơn anh đã mời em. Tối nay em thấy rất vui".

Anh kéo tôi lại, "Chỉ mười phút thôi!". Hầu như anh cứ dán chặt vào mắt tôi, đề nghị, "Về phòng anh đi, anh quên tặng em một món quà. Em lấy quà xong rồi đi, có được không? Anh đảm bảo".

Tôi không tài nào từ chối được.

Chúng tôi đi sau cây Noel lộng lẫy to lớn, đi thang mái, rồi băng qua hành lang, khiến mọi người đều chú ý.

Tới căn hộ gồm bốn phòng của anh, hai cậu phục vụ thờ hớn hển đặt phịch cây Noel xuống cạnh sa lông trong phòng khách. "Tuyệt quá!", Nick rút tiền boa cho họ, rồi đóng cửa lại, nhìn tôi chăm chăm đầy ẩn ý.

Tôi ôm vai đứng bên cái cây, lòng lo ngay ngáy. Tiếp tới phải làm thế nào đây? Dù phụ nữ nào có kém cỏi đến mấy chẳng nữa cũng có thể linh cảm được sẽ có chuyện gì xảy ra. "Nhưng tuyệt đối không phải là đêm nay", tôi tự nhủ, "Chỉ ít thì đêm nay vẫn phải bảo vệ trinh tiết".

"Có muốn uống chút gì không?", anh hỏi. Giọng lộ rõ vẻ căng thẳng vì dục vọng trong tim anh đã dâng cao.

"Không, cám ơn", tôi nói, mồm miệng khô khốc, bắt lực liếc lên chiếc đồng

hồ treo tường.

Anh rất nhạy cảm, đã chú ý tới hành động của tôi, vội vàng nài nỉ, "Đúng mười phút, bây giờ vẫn còn bốn phút". Anh lao tới phòng để hành lý, vội vã lục lọi một chập, rồi đi ra, tay cầm một đồ bọc giấy tím.

"Không biết em có thích không. Nhưng đây là cuốn sách anh đã đọc rất nhiều lần!".

Tôi mở ra xem, té ra là cuốn Sói hoang của Hermann Hesse. Anh ngó tôi, lại hỏi, "Không thích sao?".

Tôi không biết trả lời ra sao. Đây lại là một trò kịch tính. Anh luôn không bao giờ ra bài đúng cả quân cả, lúc nào cũng khiến bạn phải kinh ngạc. Nhưng lần nguy hiểm này không giống như trước. Cuốn sách nặng trĩu thoát một cái đã biến sự việc trở nên nghiêm túc và chân thành. Tặng sách cho phụ nữ không phải là hành vi của một tay chơi. Và tôi cũng không muốn biến anh thành một niềm hạnh phúc bình dị có thể đụng chạm được.

Anh mãi mãi phải là vật thể bay không xác định phương hướng có bề ngoài của một gã làng chơi, luôn xuất hiện đúng vào thời gian và địa điểm mà bạn không hề ngờ được. Để rồi sau đó lại biến mất.

"Không", tôi cẩn thận đáp, "Em thích chứ, cảm ơn anh".

Tôi không hề nói với anh rằng thật ra, Hermann là một trong số nhà văn tôi thích nhất gần đây.

"Còn một phút nữa", anh hạ giọng, "Để anh tiễn em ra thang máy".

Chúng tôi ra khỏi phòng, "Em thực sự không cần anh tiễn về tận nhà sao?", anh hỏi lại.

Tôi cười: "Thượng Hải an toàn hơn New York".

Anh thở dài, "Điều này khiến anh cảm giác không tốt tí nào". Nhưng rất nhanh sau đó, anh quyết định lại vui vẻ trở lại. Thế nên anh lại mỉm cười, đề nghị, "Mấy ngày tới, em có tình nguyện đưa anh đi chơi Thượng Hải không?".

Dưới mắt anh có quần thâm, có lẽ do múi thời gian lệch nhau.

Buổi tối trở về nhà, không biết tại sao, mắt ngủ lại giống như một làn khói đen lơ lửng thoát ra từ chiếc đèn dầu nhỏ của chàng Aladdin, bao phủ trên đầu tôi trĩu nặng.

Tôi cố gắng bò dậy, gọi điện thoại sang New York cho Muju. Sau khi bấm số, giọng anh được ghi âm lại vang lên rõ to. Tôi không để lại lời nhắn, sau khi gác máy lại gọi tiếp lần nữa nhưng vẫn không ai nghe. Chỉ nghe thấy tiếng ghi âm của anh, tôi lại đập máy. Nhưng chỉ cần nghe được câu nói duy nhất đó của anh cũng không tồi. Cái giọng khàn khàn trong máy ghi âm của anh là sự tồn tại duy nhất mà tôi cảm nhận được giờ đây từ New York.

Lại gọi điện cho Hỉ Nhĩ. Cô đang bận rộn ở "Thượng Hải 1933". Tôi không muốn làm mất nhiều thời giờ của cô, chỉ thông báo đơn giản rằng đã gặp chồng chưa cưới cũ của tôi trong đêm hội từ thiện tại khách sạn Ritz-Carlton.

"Cậu gặp Tề Phi Ứng sao? Có gặp cô vợ mới cưới của hắn không? Thấy thế nào?", Hỉ Nhĩ dồn dập hỏi.

"Chẳng có cảm giác gì cả", tôi đáp hờ hững.

"Hoàn toàn đúng vậy", cô tuyên bố chắc nịch. "Nhưng đàn ông lại thích dạng phụ nữ như vậy làm vợ". Nửa giây sau, cô chợt nhớ ra điều gì đó, "Này, cậu tới đêm hội từ thiện ở Ritz-Carlton làm gì vậy?".

"À", tôi ngần ngừ, không biết kể chuyện liên quan tới Nick ra sao. Cả câu chuyện đều quá kịch tính. Tôi lo lắng sẽ kích thích trí tò mò quá đỗi của cô. "Thực ra chả có gì". Tôi lấp bắp, "Một người bạn mời mình đi".

"Chà, đợi khi nào mình rảnh, nhất định cậu phải kể về người bạn bí ẩn đó", cô cười phá lên. Chúng tôi chúc nhau ngủ ngon rồi gác máy.

Sau đó tôi tìm cuốn "Đại Bi Chú" mà pháp sư Tính Không đã tặng tôi lúc sắp rời núi Phổ Đà, chậm rãi đọc, bình tâm dần và khẽ thiết đi.

Sáng hôm sau, vẫn còn đang ngái ngủ, tôi bị gọi điện thoại réo inh ỏi. Có thể đoán ra ngay ai gọi tới.

"Anh sắp phải họp cả ngày, nhưng sẽ từ chối buổi tiệc tối nay. Em tìm chỗ để chúng mình ăn tối nhé", Nick dặn.

Nhà hàng "Thượng Hải 1933".

Cô chủ Hỉ Nhĩ trang điểm lộng lẫy, toàn thân óng ánh chả khác gì cây Noel được bán đấu giá tối qua. Nhưng đám khách nữ tụ tập thành từng nhóm đầy vẻ âm mưu, khiến người ta không khỏi nghĩ đã lạc bước phải động hồ ly.

Thật trùng hợp kỳ lạ, bữa tiệc tối nay có tên là "Đêm của yêu cơ". Hỉ Nhĩ đã báo với tôi qua điện thoại: "Thực ra chính là trò mua trai". Nick vừa nghe đã hưng phấn. "Có thật anh muốn đi không? Tất cả đều là đám phụ nữ coi thường đàn ông và một lũ đồng tính".

"Đi chứ", Nick hào hứng.

Adam - bạn trai mới của Hỉ Nhĩ - ngồi chung bàn với chúng tôi. Adam có cặp mắt xanh biếc và nước da đỏ au, chiếc mũi to rất đáng chú ý, khiến bạn phải liên tưởng ngay tới hình dáng một bộ phận khác trên cơ thể anh ta. Quả nhiên anh ăn vận rất chải chuốt đắt tiền toàn hàng hiệu, nhưng nói năng, cử chỉ cứ như một đường dây điện bị nối sai vậy. Cứ có chỗ nào đó bị sai. Sự hài hước của anh đôi khi lại vô cùng đáng ghét. Lần trước khi tôi gọi điện thoại cho Hỉ Nhĩ, đúng lúc anh ta nhắc máy, "Tìm Hỉ Nhĩ hả? Cô ấy đang bận trên bụng tôi đây này. Haha, đùa đấy, chờ tí, cô ấy tới ngay", Adam nói.

Hỉ Nhĩ bận rộn trong đám đông. Nửa tiếng sau, cô ấy đi tới, khẽ liếc Nick một cái, rồi ngồi xuống, hôn Adam. "Sắp bắt đầu rồi!", cô thông báo.

Chúng tôi bắt đầu ăn và uống rượu. Âm nhạc ngừng hẳn. Một người đàn ông hóa trang bước ra nói một đoạn phù phiếm, anh đèn đột nhiên bùng sáng, xuất hiện một đám thanh niên trẻ. Đủ các màu da, nhưng da trắng vẫn đông nhất, trong đó có một cậu y hệt Tom Cruise hồi trẻ.

"Trời ạ, cậu tìm được họ ở đâu thế?", tôi hỏi.

"Một nửa là nhân viên ở nhà hàng mình, một nửa là tìm trong đám lưu học sinh. Mới đăng quảng cáo tiếng Anh đã lập tức có hơn năm mươi người tới xin. Thượng Hải giờ sao lắm dân Tây rách thế không biết", Hỉ Nhĩ hút thuốc, đáp.

Nick lắc đầu nói với tôi: "Đừng có nhìn vào đám trai đó chòng chọc như thế".

Đám khách nữ bắt đầu điên cuồng. Họ chỉ vào chàng trai đứng giữa. Anh ta liền đi ra bên cạnh bàn cô ta, làm nhân viên phục vụ riêng cho bàn đó, rót rượu, châm thuốc cho họ. Đương nhiên họ cũng phải trả một khoản tiền boa hậu hĩnh về khoản đó. Bản sao của "Tom Cruise" bị khách khứa mấy bàn đều thích, thế là một cuộc cạnh tranh lại bắt đầu. Kết cục kẻ có nhiều tiền sẽ thắng.

"Thật vô vị", Hỉ Nhĩ nói, rồi một hơi uống hết rượu trong ly.

"Nhưng đó là chủ ý của cậu cơ mà?", tôi nói.

"Vì khách khứa thích như vậy", Hỉ Nhĩ đáp.

"Điều này liên quan tới năng lượng. Năng lượng của thời đại này chính là như vậy. Dục vọng quyền lợi của phụ nữ rất bất bình thường, và tương lai sẽ hủy diệt thế giới này", Adam nói.

Tôi và Hỉ Nhĩ cùng đi nhà vệ sinh. Vừa bước vào phòng vệ sinh, Hỉ Nhĩ đã reo ầm lên: "Cậu tìm được ở đâu người đàn ông như thế?". Hai tay cô áp lên ngực, nhắm nghiền mắt, rên rỉ: "Mẹ kiếp, anh ta hấp dẫn khủng khiếp". Thường ngày, cô rất hiếm khi nói những lời tục tĩu. "Mình cũng mê anh ta quá!", cô ôm chầm lấy tôi.

"Thế tặng anh ta cho cậu đây", tôi nhướn mày nói, bắt đầu chỉnh sửa tóc tai qua gương.

"Nói thật nhé, anh ta còn tốt hơn tất cả đám bạn trai của cậu trước đây cộng lại". Hỉ Nhĩ cũng bắt đầu soi gương và sửa tóc tai.

Tôi nhìn cô lạ lẫm. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc đất vỡ hoang, Hỉ Nhĩ không những không chê bai, phản đối bạn trai của tôi, mà còn không tiếc lời ca tụng.

"Không cần phải nhớ tới Muju nữa. Không cần nghĩ tới mối tình vĩnh cửu nữa. Những người đàn ông như Nick dù chỉ là người tình một đêm cũng đáng giá". Cô soi gương, tỉ mỉ tô son. "Nếu cậu không muốn, chẳng thà cho mình mượn một đêm", cô phá lên cười.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thực tình tôi cũng đồng ý những lời của Hi Nhĩ. Phàm là đàn bà đều nghĩ như vậy. Vì bạn không thể gặp được một người đàn ông nào hơn Nick thỏa mãn được bạn. Anh ta cái gì cũng có, giống như đoá hoa sẵn sàng chờ một đêm nở tung vì bạn, đẹp rực rỡ, kinh ngạc mê hồn. Rồi lại tan biến không chút tăm tích.

"Cậu thấy Adam ra sao?", cô hỏi.

"Hay hơn mình tưởng tượng", tôi đáp, "mặc dù cậu luôn thích dạng đàn ông điên rồ".

Từ nhà vệ sinh đi ra, lại ngồi thêm lát nữa.

"Chúng mình đi thôi", Nick đề nghị, "Em có muốn một lát nữa gặp nhau ở một quán bar nào đó hay ngồi đây nói lời tạm biệt?".

"Chà, chỗ của tôi sẽ kết thúc muộn lắm", Hi Nhĩ nháy mắt với tôi, "Hai người đi chơi vui vẻ nhé".

Thiền của tôi

- 31 -

Thích một người có cần lý do không?

Đừng đem tình yêu ra dọa anh. Hãy để chúng ta cùng đi dưới mưa.
– Billie Holiday –

Ngồi trong phòng khách sang trọng của anh, ánh đèn xanh đỏ trên cây Noel cứ nhấp nháy liên hồi. Còn một tháng nữa mới tới Giáng sinh.

Chúng tôi ngồi trên sa lông xem đĩa DVD vừa mua. Đó là bộ phim The Bourne Identity do Matt Damon và Franka Potente đóng vai chính. Còn một đồng đĩa lớn trên nắp ti vi. Một đô la một đĩa DVD bán đầy đường ở Thượng Hải luôn khiến khách Tây lần đầu tới đây đều tròn mắt vì hoan hỉ bất ngờ.

Tôi không thích bộ phim này, nhưng có Franka đóng. Hồi ở Munich, tôi đã chuyện trò với cô cả một buổi chiều trong vườn một khách sạn đáng yêu, lại còn đi dùng cơm tối cùng nhau. Sau đó cô và tôi cùng xuất hiện trong buổi đọc tác phẩm của tôi. Cô có cái vẻ một sách rất hiếm gặp ở các minh tinh Hollywood. Cách diễn của cô trong phim Run Lola Run quá xuất sắc. Nick cũng là fan hâm mộ cô.

Phim mới xem được một nửa, tôi đột nhiên thấy nhức đầu.

“Em phải về đây”, tôi nói.

Anh ôm mặt, lẩm bẩm: “Quen em bấy lâu, đây là câu em nói nhiều nhất”.

Tôi cúi đầu.

“Em không thích anh tí nào sao?”, anh hỏi, mắt dán chặt lên màn hình, tinh thần ủ rũ. “Trước khi em nói “Em phải về”, anh có thể làm em thích anh được không? Chả lẽ không thể thích được một chút xíu thôi sao?”, anh nói mà vẫn không nhìn tôi.

Dáng vẻ buồn bã của anh khiến lòng tôi xao động. Thực ra, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã bị trúng độc, đã anh muốn thiêu rụi tôi thành tro.

“Anh thích em sao?”, tôi hỏi. Rõ ràng đây là một câu hỏi ngu ngốc.

“Thế em nghĩ sao?”, anh quay đầu lại, mỉm cười. Có vẻ anh rất thích những phút giây tôi ngốc nghếch.

“Tại sao?”, tôi hỏi.

“Thích một người cần phải có lý do sao?”, anh vặn lại.

“Em vẫn đang yêu một người khác”, tôi nói. Khuôn hình trên ti vi bỗng lóe lên, nam nữ nhân vật chính đang ôm nhau khóc, nước mắt tôi cũng rơi xuống.

“Ôi”, anh thở dài, ôm lấy tôi, xoa đầu tôi, “Em cứ như vậy làm anh yêu em thật đấy... Rất muốn bế em lên giường, nhưng không thể nhân cơ hội được. Trừ phi tới một ngày nào đó, tự em muốn leo lên giường anh”.

“Anh có thể tiễn em về được không?”, anh dịu dàng hơn.

Chúng tôi già biệt ở ngoài cửa nhà tôi. “Ngày mai em có rảnh không? Anh muốn gặp em hàng ngày trước khi anh đi”, anh nói. “Hãy nhớ tới những phút giây chúng ta bên nhau. Mỗi thời khắc đều rất vui vẻ. Chúng ta còn cùng xem DVD. Lẽ nào điều đó không có ý nghĩa gì sao? Anh thực lòng thích em đây, nếu không đã không tặng sách của Hermann Hess cho em. Hãy nhìn anh đi, hãy nghe anh nói đây, cưng. Em rất khác những người khác, đầy mâu thuẫn. Nhưng anh lại mê em vì điều đó”.

Tiếp đó, tôi nào chúng tôi cũng ra vào các nhà hàng và quán bar ở Thượng Hải. Có lúc anh mang theo trợ lý là một cậu người Mỹ đeo kính cận. Tôi cũng mời Chu Sha và Hỉ Nhĩ cùng đi.

Nick biết Eric sắp tới Thượng Hải. Anh nói với Chu Sha: “Tôi rất lo lắng cho Eric. Bề ngoài trông anh ta rất lý trí, nhưng thực chất lại rất mơ mộng”.

Chu Sha đáp: “Còn tôi lại lo lắng cho chính tôi. Giờ đây, tôi đã quá mệt mỏi với đàn ông”.

Hỉ Nhĩ nói: “Tôi vừa đọc một bài báo, trong đó viết rằng, người có môi mỏng rất lừa dối, người có môi dày có thể tin cậy được”.

Thế rồi chúng tôi cùng đồng loạt ngó môi của Nick. Anh mỉm cười với chúng tôi, để lộ hàm răng trắng tinh.

Nick miêu tả cuộc sống đêm ở Thượng Hải là “cực kỳ đặc trưng cho cuộc sống đêm ở các thành phố lớn”. Quả thực, cuộc sống đêm ở Thượng Hải rất phức tạp và phóng đãng. Nhưng nó quả thực khác biệt rất nhiều so với ba năm về trước. Các nghệ sĩ cá tính cứ ít dần trong khi dân CEO mặc đồ veston bó chặt như chiếc dù che mưa lại ngày càng tăng.

Dù tới đâu, niềm hứng thú nhất của tôi vẫn là nhà vệ sinh. Tôi cho rằng nhà vệ sinh tốt hay xấu sẽ nói lên chất lượng của nhà hàng đó cao hay thấp.

Toilet của nhà hàng TMSK có một đóa hoa sen lớn bằng thủy tinh. Đặt tay lên trên, vòi nước mảnh mai bên trong sẽ tự động phụt nước lên từ đài hoa. Điều này có liên quan tới tín ngưỡng Phật giáo của người chủ nhà hàng. Trên các bức tranh treo trước cửa toilet ở câu lạc bộ số 7 vẽ hình một người

đàn ông béo mập đang cúi đầu đếm một xấp tiền dày cộp. Câu lạc bộ này vốn là chỗ ở của Đỗ Phong Sinh – đại ca xã hội đen lớn nhất Thượng Hải thập niên 30, 40. Toilet ở tiệm The Doors lại gắn rất nhiều gương, bạn có thể thỏa sức ngắm nghía.. Song kiểu như vật hiện lại quá phổ biến. Còn Va Va Room lại dính đầy hình con bướm trên tường, nom rất hoa lệ, nhưng ngắm nhiều quá cũng thấy nổi da gà. Còn toilet trong nhà hàng Trung Quốc lầu thứ 88 trong Grand Hytt lại có một mặt tường gương, cảm giác cả thành phố đang đi toilet.

Toilet trong Park 97 từng dẫn đầu phong trào ở Thượng Hải. Đèn màu hồng phấn, ghế sofa đỏ, hoa trắng. Dưới ánh đèn đỏ, làn da của các bà các chị nom càng sáng và trơn mịn, ngay cả lớp quần thâm dưới mắt cũng tan biến. Lúc vừa mới khai trương, từng có một nữ nhân viên mát xa người Thượng Hải, tuổi trạc trung tuần, mặc đồ trắng đứng sẵn ở cửa toilet. Nếu khách nào có nhu cầu, trả một ít tiền, có thể ngồi xuống ghế tận hưởng những phút giây mát xa.

Thật nhớ cô nhân viên mát xa đó biết bao. Gương mặt cô luôn nhạt nhòa, nếp gấp trên chiếc áo trắng của cô như vừa từ một chiếc rương cũ kĩ còn tỏa mùi thơm bò ra.

Hôm đó mưa to suốt ngày. Trời đột ngột lạnh kinh khủng. Tôi ngồi nhà viết nhật ký.

Bật điều hòa nên trong phòng rất ấm. Nhưng ngoài lớp kính kia là một thế giới hoàn toàn khác. Tôi rất ghét thời tiết lạnh, nhưng lại thích trời mưa. Muju từng nói, điều này có liên quan tới âm khí trên người tôi. Nhưng tôi lại cho rằng bởi có liên quan tới chứng huyết áp thấp của tôi. Muju cũng từng nói chưa từng gặp phụ nữ nào đầy mâu thuẫn như tôi, trên người luôn đầy ắp hai dạng năng lượng khác nhau. Theo cách của các đạo gia Trung Quốc chính là: “Dương thịnh, mà âm cũng thịnh”.

Tôi gấp cuốn nhật ký lại, đứng trước cửa sổ ngắm mưa một lúc. Mưa vẫn to sầm sập, rào rào mãi không ngớt. Cả thế giới như thể đang khóc than trong biệt ly. Như vậy càng có cảm giác an toàn hơn trong nhà. Tôi bắt giác mỉm cười.

Hôm nay là ngày cuối cùng Nick ở Thượng Hải. Một tiếng đồng hồ nữa, anh sẽ đi xe tới đón tôi cùng đi ăn đồ Italia. Từ khi anh đến Thượng Hải, chúng tôi hầu như toàn cùng nhau đi ăn tối, chẳng có chuyện gì khác.

Nhưng lần này phải có một vài thứ đặc biệt. Cả hai đều thắc thỏm không yên cũng vì chuyện này. Tôi không sợ làm tình với đàn ông. Trái lại, tôi còn rất vui vì điều đó. Nhưng đối diện trước Nick, thật kỳ lạ, tôi nhớ tới hai từ “trinh tiết”. Có lẽ sự “trinh tiết” đó chính là tượng trưng cho cái tôi.

Thú vị là Nick ở Thượng Hải lại kín đáo hơn khi ở New York và ở Tây Ban Nha rất nhiều. Nếu không, chúng tôi không dễ gì ở bên nhau bình yên vô sự suốt nhiều ngày qua.

Tôi đi hết từ phòng này sang phòng khác, đã thay đồ đẹp. Tất nhiên vẫn là tơ lụa như thường lệ, màu đen pha xanh lá cây, bó sát người. Rồi đột nhiên tôi nhớ ra còn thiếu cái gì đó, thế là tôi chạy vào buồn ngủ, lôi ra đôi hoa tai bằng ngọc đỏ mà Muju tặng tôi ở Argentina, đeo lên. Sợi dây chuyền bạch kim không dùng được vì không hợp với bộ trang phục hôm nay.

Tôi ngắm mình trong gương, nhoẻn cười. Quả thực cô gái trong gương rất thích cục diện phức tạp, đầy ắp mâu thuẫn.

Điện thoại réo vang. Xe của Nick đã chờ ở dưới lầu.

Tôi đôi đôi giày cao gót hàng hiệu Via Spiga, đi xuống lầu. Anh mở cửa xe, cầm ô chạy về phía tôi. “Nhanh lên cưng, chúng ta phải bơi đi ăn tối”.

Xe chạy rất chậm trong mưa lớn. Lúc này cũng đang giờ cao điểm giao thông. Nick xoay đi xoay lại ngó nghiêng, có vẻ khó chịu lắm.

Tôi sờ tay anh, mỉm cười: “Anh thấy thế nào?”.

Anh hôn tay tôi, “Tốt hơn nhiều rồi”. Mắt anh không còn dán chặt vào những dãy xe kẹt cứng dưới mưa trên đường nữa, mà chuyển sang ngắm tôi. Một lúc sau, anh nói: “Em biết không? Em có quá nhiều khác biệt với em mà anh vừa biết”.

Tôi mỉm cười, đợi anh nói tiếp. Vì vậy, anh nói: “Em xem, em cười còn nhiều hơn cả khi ở New York và ở Tây Ban Nha”.

Tôi cười tít cả mắt lại, “Vậy sao? Thật ra anh cũng khác nhiều lắm”.

“Cái gì?”, anh nói.

“So với trước, anh biết quan sát hơn. Tuy vẫn còn nặng cái tôi nhưng cũng dần bắt đầu biết quan sát những phần khác ngoài anh”.

Anh phá lên cười, “Chà, em rất ngọt ngào”.

Tiệm ăn Italia có tên “Đệ nhất Thượng Hải”. Những vị khách danh tiếng như Pavarotti đều từng đến đây.

Chúng tôi vào chỗ đã đặt sẵn. Nhân viên phục vụ đi tới, mặt mũi tươi cười rạng rỡ. “Có socola và rượu vang đỏ ngon không?”, Nick hỏi.

“Anh sẽ giúp em thích những đồ ăn khác ngoài đồ ăn Trung Quốc”, Nick hứa với tôi. “Không sao”, tôi đáp rồi nhắc thực đơn lên. Trong đó đã có dịch sẵn tên các món ăn sang tiếng Trung.

Chúng tôi im lặng, chọn đồ ăn, rồi bắt đầu ăn.

“Nói gì đi chứ”, tôi đặt dao nĩa xuống, nhìn anh, không quen với một Nick quá trầm tĩnh.

“Đêm nay ở với anh nhé!”, anh nói, nhìn tôi đăm đăm. Đôi mắt xanh không chớp, khóe miệng run rẩy, như thể dù ai nói “không” đi nữa, anh cũng sẽ tung một quả đấm tức thì.

Ăn cơm, tính tiền xong, anh vui vẻ hẳn, công tôi đi cầu thang bộ từ lầu ba xuống lầu một. Thoạt đầu, tôi còn cố giằng co để anh buông tôi ra, sau lại sợ bộ đồ bó sát sẽ rách nên đành buông xuôi. Do anh công tôi nên cặp đùi tôi lộ lộ thật khiếm nhã từ đường xẻ cao của chiếc xường xám. Đương nhiên, lần này cũng khiến dân tình phải choáng ngợp nhìn theo. Đừng quên, anh rất thích khác người.

Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh cây Noel Faragamo, chân gác lên chiếc bàn cà phê trước mặt, tay cầm điều khiển ti vi, không ngừng đổi kênh. Trên kênh CNN thời sự đang thông báo Nhà trắng tuyên bố không loại trừ khả năng phát động tấn công quân sự vào Iraq. BBC đang nói đến vấn đề vũ khí hạt nhân của Bắc Triều Tiên. Cuối cùng tôi chuyển sang kênh MTV, xem mấy cô bé mặc đủ sắc cầu vòng vừa nói vừa hát.

Nick cầm đủ thứ trong tay, chạy qua chạy lại giữa mấy phòng, “Anh ghét

nhất là dọn đồ”, anh nói, “Nếu chúng mình lấy nhau, em giúp anh xếp hành lý nhé?”.

“Nếu em giúp anh xếp hành lý, anh sẽ lấy em phải không?”, tôi vặn lại, mắt vẫn dán lên ti vi.

Anh đặt một ly nước ép cà rốt và một thanh socola trước mặt tôi. “Cám ơn anh”, tôi nói, “Anh thật chu đáo”.

“Tối nay, anh là nô lệ của em”, anh nói, “Nếu em không hài lòng, có thể lấy roi đánh”.

Chúng tôi dùng toilet khác nhau. Anh nhường cho tôi cái nom dễ chịu hơn. Tôi ngồi thừ ra trong bồn tắm gặm móng tay, mãi cho đến khi anh gõ cửa.

“Còn năm phút nữa”, tôi nói, có thể cảm thấy anh đang đứng đợi ngoài cửa.

Năm phút đã qua, anh lại gõ cửa, “Coco, em không sao chứ?”.

“Em rất ổn”, tôi đáp, chậm rãi đứng lên khỏi bồn tắm, lau người, bôi lên một lớp kem dưỡng. Rồi mặc lại chiếc xường xám màu đen pha xanh, đeo lại đôi hoa tai bằng ngọc đỏ.

Mở cửa, anh kinh ngạc nhìn bộ đồ trên người tôi, “Em muốn làm gì vậy?”.

Tôi nằm trên giường, anh vuốt ve lên làn lụa trơn láng trên người tôi. “Đẹp như vậy mà phải xé thật đáng tiếc”, anh nhìn tôi, thở hắt hắt, nom rất bị kích động.

Tôi hôn anh thật sâu rồi buông ra. “Cứ xé đi, tiếng lụa bị xé là thứ xuân được tốt nhất thế gian này”, tôi rì rầm.

“Ngày mai em mặc cái gì về nhà?”, anh đột nhiên nhớ ra.

“Trong túi em có đồ khác rồi”. Chúng tôi nhìn nhau vài giây, rồi không nhìn nổi, cười phá lên.

“Trời ạ, anh chưa gặp người phụ nữ nào như em”, anh nói, “Anh sẽ quay lại ngay”.

Anh uống khá nhiều, đã biến thành thần rượu, đột nhiên trở nên vô cùng tàn ác. Động tác xé chiếc áo lụa của tôi rất thuần thực. Từng miếng lụa bị xé vụn rơi lả tả như cánh hoa, mang nét suy đồi cổ điển. Tiếng lụa bị xé không có gì có thể so sánh nổi, thật yếu ớt, ngon lành, như tiếng vọng hoan hỉ điên rồ từ sâu thẳm cơ thể.

Mang theo niềm hoan hỉ cuồng nộ, chuẩn bị vứt bỏ tất cả. Đúng vậy, tất cả... Cả thế giới đều bị xé nát. Chúng tôi như những mảnh lụa bị xé bay trong không trung. Cứ bay mãi, bay mãi, không cảm giác, không một tiếng động.

Thở hỗn hển. Ý thức chợt ủa về. Tôi kinh hãi phát hiện ra giữa đùi mình một mảng ướt đầm. Anh không hề dùng bao cao su.

Nhảy vội xuống giường, lao vào phòng vệ sinh.

Anh chạy theo, ôm tôi từ phía sau, “Trời ơi, em lo cái gì?”.

Tôi lắc đầu, “Không biết”. Anh mở vòi hoa sen giúp tôi rửa. Cử chỉ anh thật ân cần, thế nên tôi cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều. “Nào, giúp anh một tay”. Anh tắt vòi hoa sen. “Cái gì vậy?”, tôi hỏi.

Anh đã đứng trước bồn cầu.

Sáng hôm sau, chúng tôi vội vã hôn từ biệt nhau. Anh ra sân bay, tôi trở về nhà. Nhân viên khách sạn cũng mang luôn cây Noel Ferragamo về nhà tôi.

Thiền của tôi

- 32 -

Một người đi, một người lại đến

Hỏi: Gió thổi lá cờ bay. Vậy gió đang chuyển động hay cờ đang chuyển động?

Thiền sư Tuệ Năng đáp: Không phải cờ đang chuyển động, cũng không phải gió đang chuyển động, mà là tim của bạn đang động.

Sáng sớm chia tay với Nick, tiết trời rất lạnh và âm u. Không khí thoảng một mùi than cháy. Chim chóc bay hết không còn chút dấu vết, dưới các gốc cây còn sót lại những chiếc lá cuối cùng.

Tôi mệt mỏi trở về nhà, đi thẳng tới chiếc điện thoại.

Khi nghe thấy giọng của Muju ghi âm lại, tôi đột nhiên lại thấy thán thía cảm giác thân bí và bất lực mà số phận đem lại. Một luồng khí to lớn như bao phủ lấy tôi. Tôi cũng không hiểu nổi bên mình đang sắp xảy ra điều gì. Tôi chỉ có thể chấp nhận.

Muju thông báo anh đang tham gia một triển lãm phim độc lập, mang theo bộ phim tài liệu về ca sĩ Julio của nước cộng hòa Dominican tới tranh giải. Thời gian trước, quả thực anh bận tới mức tưởng phát điên lên, lại đứng vào dịp làm hậu kỳ của phim tài liệu. Rồi lại vừa nhận mấy khách hàng quảng cáo mới, tất nhiên chỉ nhằm mục đích kiếm tiền.

Anh nói dự định hai ngày sau sẽ tới Thượng Hải. Đây là một quyết định rất đột ngột, vì đột nhiên anh rất muốn gặp tôi. Anh để lại số điện thoại của anh ở Tokyo, rồi gửi tới một nụ hôn. “Gặp em ở Thượng Hải!”, anh nói.

Tôi nghe đi nghe lại mấy lần đoạn băng ghi âm những lời nhắn của anh. Không chỉ nghe được tiếng anh, mà còn cố ngửi cái mùi quen thuộc trên cơ thể anh. Không biết tới giờ, rốt cuộc anh có tình cảm gì và suy nghĩ như thế nào về tôi. Tới Thượng Hải để nối lại quan hệ hay để tuyên bố chia tay thực sự và chuyển thành bạn bè?

Tôi gọi cho Hỉ Nhĩ. Cô vẫn đang ngủ. “Xin cậu đấy, người đẹp ơi, đợi mình tỉnh giấc, nhất định sẽ gọi lại cho cậu”, cô nói rồi gác máy.

Lại gọi cho Chu Sha. Chị đang dự một cuộc họp quan trọng. Thư ký của chị kêu tôi để lại lời nhắn, tôi gác máy luôn.

Không ai có thể cùng tôi chia sẻ niềm hưng phấn và những nhức nhối trong phút giây này.

Tôi quyết định làm bữa sáng cho mình. Tắm xong, ngồi thiền suy ngẫm, gửi lời nguyện cầu lên thánh thần trên cao.

Hỉ Nhĩ lái chiếc xe Beetle màu xanh, phóng như bay trên đường cao tốc, tôi ngồi bên cạnh cô. Chúng tôi đang trên đường tới phi trường Phố Đông. Nhạc trong xe mở văng trời, làm phân tán bớt một phần sức chú ý của tôi.

Hỉ Nhĩ cứ huyên thuyên không ngớt: “Mình phải xem rốt cuộc anh ta là dạng người nào, có đáng để mình phải lái xe ra tận nơi đón như thế này không. Nói thực nhé, cậu để tâm tới người đàn ông này như vậy khiến mình thấy có một số vấn đề. Nghĩ lại xem, hồi ở New York, anh ta có thích ra phi trường đón cậu không?... Khi gió thật, sao lắm xe thế không biết? Cứ thế này, khéo một tiếng nữa cũng chẳng đến nổi”.

Tôi nhai kẹo cao su, không đáp.

“Tại sao, tại sao?”, Hỉ Nhĩ nói bằng giọng kim kiều lời hát trong mấy bộ phim hoạt hình, “Tại sao phụ nữ lại ngốc nghếch như vậy?”.

Xe dừng lại tại bãi đậu xe trên phi trường. Tôi đạp thêm một chút phanh rồi xoay người lại, hỏi Hỉ Nhĩ, “Nom mình thế nào?”.

“Nom như chưa đánh tí nào vậy”, cô liếc qua, đáp.

“Mình cần hiệu quả như vậy”, tôi cả quyết.

Trong phòng chờ đông nghịt, có một cô gái trang điểm kỹ lưỡng tay ôm một bó hoa tươi, “Có đánh chết mình cũng không mang hoa tới đón người được”, tôi nói nhỏ bên tai Hỉ Nhĩ.

Đúng lúc đó, loa phát thanh thông báo chuyển bay mà chúng tôi mong đợi đã tới.

Tôi bỗng căng thẳng lạ thường, cứ đi đi lại lại, giậm chân không ngớt, tay đồ mồ hôi. Hỉ Nhĩ tháo ngay cặp kính đen, gác lên đầu, mắt thao láo lấp lánh dán chặt vào dòng người đổ ra từ cửa. “Mình phải ngắm kỹ anh ta mới được”, cô lẩm bẩm.

Nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy bóng dáng của Muju. Đúng lúc tôi quay đầu lại, chợt thấy anh. Trong đám dân châu Á, nom anh cao to hảnh, song cũng gầy sệt đi không ít. Anh đi ra từ một cửa khác và cũng nhìn thấy chúng tôi, vội vã đẩy va ly, sải bước tới.

Thật lạ, cả tôi và anh đều có phần ngượng ngùng, ôm nhau một lát, có vẻ vội vã, không được đắm đuối tới thần xiêu phách lạc như tôi hằng tưởng tượng nhiều lần. Tôi giới thiệu anh với Hỉ Nhĩ. Cô chìa tay ra nhưng anh đã cúi xuống thơm lên hai má cô. Hỉ Nhĩ bị bất ngờ, má bừng đỏ, nom thật đáng yêu.

Rồi cô cũng nhạy cảm chú ý tới ngón tay khuyết tật của Muju. Sau này, cô nhận xét với tôi rằng trên người Muju có chất thần bí của người cổ đại xưa.

Chúng tôi lại lái xe một tiếng đồng hồ quay về thành phố. Trên hàng ghế trước của chiếc Beetle có hai cô gái gầy mảnh, trên hàng ghế sau có một người đàn ông cao to như con gấu nhưng phải cố còng lưng ngồi lom khom. Loại xe này vốn chỉ dành cho phụ nữ, và mang tính bài trừ đàn ông.

Nhưng trên đường, Muju nom rất vui mừng. Được hai cô gái xinh đẹp lái một chiếc xe đẹp để tới đón, đàn ông nào chả thấy ngạc nhiên vì được sủng ái. Anh thấy Hỉ Nhĩ và chiếc xe của cô rất đáng yêu.

Tới chung cư nhà tôi, Hỉ Nhĩ mời ăn tối một lần nữa rồi lái xe đi. Chúng tôi xách hành lý lên lầu.

Muju vừa vào cửa đã bị sững sờ bởi mọi thứ trong phòng. “Không ngờ lại sạch sẽ như vậy”, anh khen. Nhất định anh nhớ tới hồi ở New York, tôi có thể dọn dẹp với tốc độ rất nhanh tới mức không nhận ra. “Giờ đây, em khác hẳn so với hồi ở New York nhỉ”.

Anh lại nói tiếp, “Căn hộ của em rất đáng yêu”. Ý anh muốn nói tới cái cầu thang có tay cầm bằng gỗ thập niên 30 của thế kỷ 20 và phong cách biệt thự xa xưa kiểu Pháp với ban công ngoài trời rất lớn. Những ngôi nhà cổ cho thuê kiểu này ở Thượng Hải vốn rất nhiều, nhưng ngày nay đã ít dần.

Rồi anh lại nhìn thấy cây Noel Ferragamo như một đạo cụ trong phim Cuộc chiến tranh giữa các vì sao đặt trong phòng khách. Anh đi tới, ngắm một lúc, không phát biểu câu nào. Tôi bung một tách trà từ nhà bếp ra, nhìn thấy dáng anh đứng trước cây Noel, lòng không khỏi lo lắng anh có giác quan thứ sáu sẽ cảm nhận được sự tồn tại của một người đàn ông khác.

Chúng tôi bung trà đi ngắm hết phòng nọ phòng kia ở trên và dưới lầu. “Anh thực sự thích căn hộ của em”, anh nói.

“Đây là phòng của anh”, tôi chỉ vào một căn phòng có bàn làm việc, ghế, đèn bàn rất đẹp, máy fax và một số đồ chơi bằng hạnh đào. Anh nhìn đám đồ chơi này, rồi lại nhìn tôi. Tôi cười, giả bộ không có chuyện gì, bỏ ra ngoài.

Anh ôm chầm lấy tôi từ phía sau. “Anh không thể không yêu em”, anh thì thào vào tai tôi. Hơi nóng phả ra từ miệng anh thổi vào tai tôi, khiến tôi như tan ra, toàn thân run rẩy, tim đập gấp gấp, mắt nhắm nghiền. Đây là một dạng phản ứng sinh lý, cũng là một dạng phản ứng tâm lý.

Hầu như suốt cả buổi chiều, chúng tôi chỉ ở trên giường. Ân ái, tâm sự, thiếp đi, rồi lại làm tình.

Đây cũng là lần đầu tiên anh tới Thượng Hải. Tôi ở Thượng Hải, căn hộ cổ kiểu Pháp của tôi, chiếc giường lớn, mềm mại, tỏa mùi hương hoa và nước mưa dịu, tất cả như tạo nên một bầu không khí đầy ấp quyến rũ, không tài nào cưỡng lại nổi. Đó là một lời nguyện theo kiểu tình cảm phương Đông liên quan tới tình yêu và tình dục, không ai có thể phá vỡ nổi.

Chúng tôi trần trụi dưới lớp chăn lụa màu vàng nhạt, đầu gối lên chiếc gối lụa cùng màu. Anh im lặng, dùng ngón tay khẽ vờn mấy lọn tóc dài của tôi xòa ra.

Một cảm giác gần bó lâu năm lại ủa về. Tôi thấy anh vẫn yêu tôi, và tình yêu đó còn sâu đậm hơn trước đây.

“Mùi của em rất thơm”, Muju khen. Anh luôn nói câu này sau khi ân ái xong. Anh rất nhạy cảm trước mùi thơm của tôi tỏa ra sau đợt cao trào. Người phụ nữ vốn như một thứ hương liệu, và làm tình chính là một quá trình đốt nóng thứ hương liệu đó.

Tôi khẽ tựa vào lòng anh.

Rất lâu sau, tôi khẽ nói: “Để lại một dấu ấn trên người em đi!”.

Anh nhìn tôi.

Tôi xoay người lại, dán chặt người lên thân hình anh, rồi ra sức hôn rất lâu lên cổ anh. Một vết đỏ như máu trông phát sợ. “Như thế này này”, tôi dịu dàng nói. “Anh làm như thế đi. Anh có thể làm bất cứ điều gì trên người em. Nó thuộc về anh mà. Nhưng xin anh nhất định phải yêu nó. Anh không được

ngừng yêu nó”.

Anh nhắm mắt lại, ôm tôi chặt cứng tới mức không thể cự quây được. “Anh không ngừng yêu em”, rất lâu sau anh nói, “Có lúc dù hai người không ở bên nhau, trong mắt người ngoài, có lẽ họ không còn yêu nhau nữa nhưng điều đó không đúng. Tình yêu vẫn còn. Dù bạn không ý thức được nhưng tình yêu không bị mất đi. Nó vẫn ở đó”.

Tôi nhắm mắt, nhưng như nhìn thấy căn phòng ngập nước. Chúng tôi trôi trên mặt nước, bốn bề thơm ngát. Cũng không thấy bất kỳ sự tồn tại của ai khác, như thể cách xa với thế giới, chỉ có tôi và anh run rẩy nép bên nhau.

“Em yêu anh”, tôi nghe thấy giọng nói của mình nhưng cứ phảng phất như trong mơ vậy. Tình yêu vốn tồn tại cùng những giấc mơ.

Chúng tôi tới “Thượng Hải 1933”, Muju chỉ ở lại Thượng Hải hai ngày. Đi bộ có thể chỉ cho anh xem một số chi tiết liên quan tới thành phố mà khi ngồi xe không thể nhìn thấy được. Khu trung tâm Thượng Hải y hệt như Manhattan, rất thích hợp với việc đi bộ, bởi có thể cảm nhận được màu sắc, không khí và sức mạnh.

Khi đi qua một nhà thờ nhỏ, nhìn thấy một đám người đang vây quanh, Muju mang máy hình tới, chụp bốn ông già tổng cộng cũng phải gần ba trăm tuổi đang xoa mặt chược. Điều này khiến anh rất vui. Ông già, mặt chược đã thỏa mãn một phần những tưởng tượng về văn hóa của anh đối với Trung Quốc.

Đi qua cổng nhà thờ là mấy tòa cao ốc sừng sững, có ngẩng đầu lên cũng không thấy đỉnh. Bên cạnh vẫn còn một cao ốc khác đang xây dở được một nửa, bên ngoài phủ một lượt lưới an toàn màu xanh rêu.

Đi trên đường Hoài Hải được một lúc, Muju phát hiện ra: “Phụ nữ ở Thượng Hải quyến rũ hơn và khôn khéo hơn đàn ông”. Anh nói, “Có lẽ do bẩm sinh em đã nhạy cảm hơn và có óc quan sát hơn các phụ nữ chung”. Tôi đùa với anh, như quả thực những gì anh nói đều đúng cả. Đây là một thành phố của phụ nữ.

Chúng tôi đã đến “Thượng Hải 1933”. Hi Nhĩ giúp chúng tôi đặt một vị trí rất dễ chịu. Ghế mềm màu đỏ, nệm tựa màu xanh, rất có cảm giác Trung Quốc. Từ đây có thể nhìn thấy một dãy đèn nhấp nháy trên phố.

Hỉ Nhĩ trong bộ đồ đen tuyền xách theo một lồng chim rỗng từ trong bụi trúc xanh đi ra. Nom cô rất buồn. “Con chim bị chết rồi”. Cô than vãn, rồi ôm chúng tôi. Có thể ngửi thấy mùi nước hoa có tên “Nha phiến” trên người cô.

“Mình sẽ quay lại ngay”, cô lại mất hút sau đám trúc, dáng đi lắc lư thật đặc biệt.

Muju cứ quay phim suốt. “Ồ đây mọi thứ đều như phim vậy”, anh nói, rồi đặt ống kính trước mặt tôi. “Vui mừng chào đón tới Thượng Hải 1933”, tôi gửi một nụ hôn gió tới ống kính.

Nhân viên mang thực đơn tới, Muju có thể cố đọc hiểu một số từ Trung Quốc, nhưng bên trên đã có sẵn một dòng tiếng Anh tên các món ăn. Trong đó có một món đắt nhất là “Yêu cơ dao bén”. Anh hỏi đó là cái gì. Tôi giải thích đó là biệt danh của cô chủ Hỉ Nhĩ, ám chỉ giá cả quá mắc, như chém cổ khách hàng vậy. Còn tên gốc của món ăn này phải là “Phật nhảy tường” mới đúng. Nghe nói đây là một món ăn của các đạo gia, phải ăn liền trong ba ngày. Tổng cộng có một trăm linh tám món ăn được xếp trong cuốn “Mãn Hán toàn tịch” tập một. Hơn hai mươi loại sơn hào hải vị như bào ngư, vây cá, trứng thiên nga, móng heo... làm nguyên liệu, cùng nhiều loại hương liệu mấy trăm năm không đổi. Căn cứ theo tỉ lệ, lửa được đun to hay nhỏ, thời gian chế biến dài hay ngắn mà cho thêm nguyên liệu. Lại chế thêm cả nước hoa quả nên mùi thơm ngậy ngát, lan sang cả các nhà hàng xóm. Truyền thuyết nói loại đồ ăn này, dù Phật tổ ngửi thấy cũng muốn từ giả đời thiên, nhảy tường đi tìm.

Muju nghe xong, mặt đầy thèm muốn, “Mới nghe nói, nước dãi đã chảy đầy rồi”, anh nói, “Chúng ta gọi món này nhé”.

“Họ không thường xuyên làm món này. Thứ nhất là do quá đắt, ít người gọi. Thứ hai là các nguyên liệu pha chế đắt tiền không phải lúc nào cũng có. Phải đi hỏi đầu bếp trước đã”.

Lúc này Hỉ Nhĩ lại đi ra với mùi hương “Nha phiến”.

“Có món Phật nhảy tường không?”, Muju hỏi.

“Anh muốn nói tới món Yêu cơ dao bén phải không?”, Hỉ Nhĩ phản ứng lạnh lẽo, chính ngay anh, “Nhưng món này làm rất mất thời gian”. Cô giờ tay

vấy một nhân viên mắt xanh lam tới, “Đi hỏi đầu bếp xem có món Yêu cơ dao bén không?”.

“Nếu gọi món này, không còn muốn ăn các món khác đâu”, tôi nói, giờ tay túm lấy cái eo thanh mảnh của Hỉ Nhĩ và bắt chước tiếng của mèo: “Hỉ Nhĩ, Yêu cơ dao bén... Công chúa Thượng Hải”.

Hỉ Nhĩ bị nhột, vội vã gỡ tay tôi ra, “Được rồi, được rồi. Cậu trả tiền món này, mình tặng cậu bất kỳ món nào khác, lại thêm cả rượu Hoàng Tử ngon nhất Trung Quốc nữa. Trà ngon hạng nhất phục vụ miễn phí không giới hạn. Nếu dạ dày hai người có thể nhồi nhét được nhiều thứ đến vậy”.

May mà nhà bếp có món ăn đó, vốn làm sẵn cho một khách quen. Nhưng vị khách đó có việc đột xuất không đến kịp nên họ đưa cho chúng tôi.

Muju lấy máy quay ghi hình lại một đĩa to dùng những thức ăn đẹp để bốc hương thơm nghi ngút với những màu sắc rất cổ xưa. “Sau này khi đói có thể xem lại băng”, anh đùa, “Tiếc là không thể thu lại được mùi thơm nức mũi này”.

Quả nhiên, Hỉ Nhĩ tặng thêm cho chúng tôi rất nhiều đồ ăn, mãi cho đến khi Muju phải kêu “Dừng lại”. Trong mắt Muju, không lãng phí là tiền đề quan trọng hàng đầu của một nhà ẩm thực chân chính. Tất cả đồ ăn đều là những ân thưởng của trời đất.

“Tham lam là bản tính của con người”, Hỉ Nhĩ nói, “Có lúc bạn phải lợi dụng lòng tham của con người để kiếm tiền”.

Rồi hai người bọn họ lại tiếp tục chuyện trò một cách thần bí về “Mãn Hán toàn tịch”.

“Nghe nói để ăn được liên tục ba ngày ba đêm, có người phải uống thuốc nhuận tràng hoặc nuốt sán xơ mít”, Muju nói.

“Chà”, Hỉ Nhĩ đáp, “Như vậy ăn thua gì, một trăm năm trước, trong các món ăn của “Mãn Hán toàn tịch” ở một nhà hàng ở Quảng Châu, người ta còn lấy chuột con và con rết kẹp với bánh ăn. Anh biết đấy, dân Quảng Châu cái gì cũng dám ăn”.

“Mình buồn nôn quá”, nói xong tôi chạy về phía toilet.

Đợi tôi quay lại, Hỉ Nhĩ đã sai người pha cho tôi một ấm trà Long Tĩnh hạng nhất. Cô nói tôi: “Cậu không sao chứ? Đồ ăn không đến nỗi chứ? Cậu ăn nhiều thế cơ mà”.

Muju cũng nói: “Sắc mặt em nom không tốt lắm”.

“Không sao đâu. Cứ làm em rồi cả lên. Em chỉ muốn uống một tách trà”, tôi nói.

Tối đó, chúng tôi cùng nhau đi tới mấy nơi đang thịnh hành. Chiếc máy quay của Muju không ngừng hoạt động. Anh là dạng người không ngừng hấp thụ tri thức và năng lượng từ cuộc sống từng phút từng giây. Nếu không, anh sẽ thấy đang lãng phí cuộc đời.

Sau đó, anh đi vào đám đang khiêu vũ, bắt đầu nhậu. Anh vẫy tay về phía tôi, lắc vai lắc hông rất khoa trương, tươi cười rạng rỡ, y hệt một đứa trẻ tuổi thanh xuân.

Hỉ Nhĩ đứng bên cạnh tôi, uống rượu tequila và hút thuốc. “Trông anh ta đáng yêu nhỉ”, cô hét vào tai tôi.

“Mình biết”, tôi cũng hét vào tai cô ấy.

“Cậu chuẩn bị chọn ai? Nick hay là anh ta?”, Hỉ Nhĩ tiếp tục hỏi to.

Tôi kinh ngạc nhìn cô, nhún vai, rồi khẽ sát môi vào tai cô thì thầm, “Cậu nghĩ mình có quyền lựa chọn sao? Là do số phận lựa chọn. Cung ạ. Bọn mình chỉ có thể tiếp tục mỉm cười và cầu nguyện thôi!”.

“Cậu biết không? Nếu để mình chọn, mình muốn có cả hai!”, Hỉ Nhĩ phá lên cười, dướn cao cằm tinh nghịch. Cô khác hẳn Chu Sha. Khi Chu Sha cười, miệng và tay không bao giờ động đậy.

“Như vậy cậu sẽ chẳng tóm được anh nào hết”, tôi nói nhỏ. Quả nhiên, cô không nghe thấy.

Ngày hôm sau cũng là ngày cuối cùng Muju ở Thượng Hải. Chúng tôi bận rộn tìm nhà hàng chọn món ăn ngon, đi tới mấy siêu thị đắt nhất, rồi lại tới Viện bảo tàng. Tối chiều tối, đi đã thấm mệt, chúng tôi tới một tiệm mát xa.

Đây chính là căn tiệm trên đường Phục Hưng mà Hỉ Nhĩ đã đưa tôi đến khi tôi vừa về Thượng Hải. Nghe Hỉ Nhĩ nói cậu nhân viên mười lăm tuổi đã xin thôi việc, không ai biết đi đâu.

“Đây là tiệm mát xa chân tốt nhất Thượng Hải”, tôi giới thiệu với Muju.

“Tốt quá!”, Muju nói, rồi ngồi phịch xuống chiếc sofa mềm. Lập tức có hai cô gái bê hai tách trà tới. Rồi các cô mang nước ngâm chân bằng thuốc Bắc màu nâu tới. Chúng tôi cho chân vào đó.

“Dễ chịu quá”, Muju lại than một tiếng, “Có lẽ anh phải chuyển tới sống ở Thượng Hải”.

Tôi nhắm nghiền mắt, tưởng tượng cảnh Muju và tôi ở Thượng Hải, nuôi một con chó, hai chú cá vàng và bốn, năm chậu cây cảnh xanh rờn. Phòng làm việc của anh ở lầu dưới, tôi ở lầu trên. Máy giặt chạy rung rung, phảng phất mùi thơm của nước giặt. Có một người làm rất thạo nấu nướng. Một anh tài xế hiền lành râu dài. Hàng sáng, anh ta sẽ đưa Muju tới văn phòng, buổi chiều đưa tôi tới tiệm thẩm mỹ hoặc một quán cà phê, một hiệu sách nào đó. Buổi tối, chúng tôi ở nhà xem DVD loại một đĩa hoặc tìm Hỉ Nhĩ và Chu Sha đánh mạt chược. Một sáng thức dậy, đột nhiên phát hiện ra người kia đã già, và biến thành một truyền kỳ mà mọi người vẫn kể...

Nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ, tôi mở choàng mắt, phát hiện ra Muju nằm bên cạnh đã ngủ từ lúc nào. Lại nghe thấy tiếng cô nhân viên đang mát xa chân cho Muju.

Buổi tối, anh thu dọn lại đám hành lý vừa mở tung trước đó không lâu. Tôi giúp anh lấy quần lót và tất đã khô từ máy giặt. Chúng tôi bận rộn chạy tới chạy lui giữa mấy phòng. Cái vẻ bận rộn đó có thể lấp đầy sự trống trải khi chia tay, như thể là làm người ta an tâm hơn.

Ti vi trong phòng khách đang chiếu bộ phim xưa Casablanca. Tôi đi tới cái tivi, liếc qua một cái, đúng đoạn kết đôi nam nữ nhân vật chính đang chia tay ở phi trường. Humphrey Borgat nói với Ingrid Berman: “Chúng ta đều biết em thuộc về Victor. Em là một phần trong công việc của anh ấy, là động lực thúc đẩy anh ấy tiến lên. Nếu em rời bỏ anh ấy, em sẽ phải ân hận. Có lẽ không phải là hôm nay, hay ngày mai, mà phải ân hận suốt đời”.

Ingrid Berman hỏi: “Thế còn chúng ta thì sao? Em với anh sẽ ra sao?”.

”Chúng ta ư? Chúng ta mãi mãi có Paris”, Humphrey Borgat đáp.

Chúng tôi đều im lặng, nằm trên giường. Hai ngày ngắn ngủi trôi qua như chớp mắt. Giống như một giấc mơ.

Tôi lật qua lật lại bên người anh, khiến chiếc giường cọt kẹt không ngừng, ”Em không sao chứ?”, rút cuộc Muju không nhin nổi, phải buột miệng hỏi.

”Anh thấy sao?”, tôi hỏi.

”Sao là sao?”.

”Mấy ngày ở Thượng Hải, anh thấy sao?”, tôi hỏi và lo lắng về những chi tiết mà anh cố tình hỏi dù đã biết rõ.

”Rất vui sướng. Ở đây có phụ nữ tuyệt vời, đồ ăn ngon. Đây là mấy ngày vui sướng nhất của anh từ khi chúng ta chia tay đến nay”, anh đáp.

”Phụ nữ tuyệt vời, đồ ăn ngon...”, tôi lẩm bẩm, lòng vẫn chưa thể xác định nổi tôi có tự nguyện trở thành ”người phụ nữ tuyệt vời” như vậy không.

Anh ôm tôi, hôn dần lên tai, lên gáy tôi.

”Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”, tôi hỏi và duy trì được độ tỉnh táo hiếm hoi trong những nụ hôn của anh.

Anh vẫn im lặng, tiếp tục hôn tôi. Trong nụ hôn của anh đầy ấp tình cảm và yêu thương, chứ không chỉ đơn thuần là tình dục.

Sau khi cảm nhận rõ điều này, toàn thân tôi mới thấy thoải mái thả lỏng và ấm áp hẳn. Tôi bắt đầu hôn anh.

Rồi da thịt bắt đầu bốc cháy. Khi cường nhiệt hòa hợp với cơ thể anh, tôi luôn không do dự. Tôi luôn thấy thỏa mãn và luôn phát hiện thấy tất cả tình yêu đều đột ngột và vạn vật đều tỏa sáng.

Trong khoảnh khắc không ngờ đó, đột nhiên tôi nhận thấy anh đã xuất tinh. Đây là lần đầu tiên anh cho ra kể từ khi tôi quen anh tới nay. Tôi cảm động tới mức gần như ngất đi.

Thiền của tôi

- 33 -

Trái ngọt của tình yêu

Tôi không thể lựa chọn được thứ tốt nhất, mà thứ tốt nhất đã lựa chọn tôi.
- Rabindranath Tagore -

Trời ngày càng buốt giá. Mặt ai nấy cũng trở nên nghiêm trang hơn. Mọi người co ro dưới các lớp áo, cúi đầu, lê bước khó nhọc trên đường. Cây cối bên đường trụi lủi. Dưới ánh đèn đêm, những cành cây khô, ngoằn ngoèo nom đẹp đến ghê người. Một tập hợp những đường nét kỳ quái tạo nên một bức tranh siêu chủ nghĩa hiện thực.

Tôi rất thích quan sát những cái đẹp khác nhau, những chi tiết khác nhau xuất hiện trong từng mùa. Điều đó khiến tôi hiểu thêm nhiều về sinh mệnh và càng tràn đầy tình cảm trân trọng nó.

Sau khi Muju đi, tôi cũng không cảm thấy quá cô đơn hoặc đau buồn. Có lẽ trên người tôi đã dần có sự biến đổi.

Còn nhớ pháp sư Tính Không trên chùa Pháp Vũ, núi Phổ Đà từng nói với tôi: Bên trong mỗi con người đều ẩn chứa một khoảng trời nhỏ toàn mỹ. Thật đáng tiếc, rất nhiều người vì không hiểu nên bị những thứ tình cảm che lấp tâm tính, không lĩnh hội được cái đẹp toàn diện đang tồn tại ngay trong cơ thể mình. Cũng chính vì cảm giác bất an đó, họ luôn giày vò chính mình và giày vò người khác.

Tôi không xác định được mình phải đi bao xa nữa mới có thể nhìn thấy cái khoảng trời bé nhỏ toàn mỹ ẩn giấu trong người tôi. Nhưng có điều, tôi đã học được cách vẫn luôn giữ nụ cười ngay cả khi cô đơn một mình. Ngày nào cũng đều phải sống rất trung thực.

Thực ra, ngay từ ngày thứ hai Muju đi, tôi đã có triệu chứng như cảm, hắt hơi liên tục, tay chân đều rất lạnh, đầu choáng váng. Tôi không ngừng uống nước nóng. Điều hòa được bật số cao rất ấm nhưng trên người vẫn khoác tới

bốn cái áo len. Nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi. Tôi vẫn đọc sách, vẫn suy ngẫm, vẫn đi dạo bên ngoài hàng ngày.

Khoảng chừng ba, bốn ngày sau, Hỉ Nhĩ gọi điện thoại tới khóc lóc, kể lể rằng anh bạn trai Adam người Australia đột ngột lạnh nhạt với cô. Cô nghi ngờ rút cục anh ta đã biết được sự thật về chuyện cô phẫu thuật thay đổi giới tính. Ở Thượng Hải, những lời đàm tiếu đồn đại còn nhanh hơn cả dịch cảm cúm.

Tôi kiên nhẫn nghe cô hét chửi bới Adam, lại chửi bới những người mà cô nghi ngờ là gieo rắc thông tin cho anh ta. Rồi lại kêu ầm lên không muốn sống tiếp ở Thượng Hải vì ở đây có quá nhiều người biết được bí mật của cô. Cô muốn di dân tới Mỹ, không bao giờ quay về nữa.

"Được thôi, chúng ta có thể cùng sống ở New York. Cậu có thể lại mở một nhà hàng ở Manhattan. Sẽ có đàn ông Mỹ theo đuổi cậu và dù cho họ có tốt hơn hoặc tồi tệ hơn đàn ông ở đây, cũng không ai biết được bí mật của cậu", tôi an ủi.

Cô nói: "Mình nói chân thành đấy".

Tôi nói: "Có điều tại sao cậu không nói chuyện với Adam. Nhỡ vì lý do khác, anh ta lạnh nhạt thì sao?".

"Có lẽ từ giờ mình phải biến thành dân lesbian mới đúng, chỉ hẹn hò với phụ nữ", cô nói.. Tôi bật cười rồi ho rũ rượi.

"Cậu ốm à?", cô lo lắng.

"Có lẽ là bị cảm", tôi nói.

"A!", cô bỗng kêu lên, rồi nói tiếp một câu khiến tôi rụng rời tay chân: "Hay là cậu có thai".

"Cái gì?", khắp người tôi sồn hết da gà.

"Nghe mình nói đây", cô đã bình tĩnh lại và nói, "Có một khách hàng nữ ở tiệm nhà mình từng kể rằng, sau khi có mang mấy ngày, triệu chứng đầu tiên của cô ta y hệt như bị cảm. Cô ta đã có mang ba lần, lần nào cũng vậy cả. Vì thế cứ mỗi lần bị cảm, cô ta rất lo".

Tôi im bất nắm chặt máy điện thoại, không biết nên phản ứng ra sao. Hỉ Nhĩ ngày càng thu được lắm kiến thức kỳ quái từ đám khách hàng của cô.

“Hãy tin mình đi, từ khi trở thành phụ nữ, trực giác của mình ngày càng tốt, thậm chí còn lẹ hơn cả đám phụ nữ bẩm sinh đây”, cô nhấn mạnh.

“Làm thế nào bây giờ?”, cuối cùng tôi cũng buột miệng hỏi.

“Cậu nên đi mua que thử thai ở hiệu thuốc đã. Hay là bây giờ mình đi mua hộ rồi mang tới nhà cậu?”. Đột nhiên thấy cô rất phấn chấn, giọng nói lạnh lạnh, thậm chí còn vui sướng nữa. Trước đây, cô đã bắt tôi thề nếu tôi sinh con, nhất định phải cho cô làm mẹ nuôi. Và chỉ được phép nhận một mẹ nuôi, không được tìm thêm ai khác. Ý cô ám chỉ tới bà chị họ Chu Sha của tôi. Cô nói cô không có trứng noãn và tử cung nên chỉ có thể hy vọng kiếp sau trở thành người phụ nữ thực sự, để có thể sinh con đẻ cái được. Tất nhiên tôi không thể từ chối cô. Vốn mong đợi được làm mẹ nuôi, dĩ nhiên cô càng hy vọng hơn tôi ngày bé baby xuất hiện. Thậm chí có lần, cô còn khuyên tôi rằng: “Nếu thực tình mãi không được, tìm quách lấy gã nào xin giống cho xong. Mình sẽ trả một nửa tiền nuôi đứa trẻ”.

“Đợi thêm mấy ngày nữa xem sao đã!” tôi ngần ngừ, “Nếu mấy hôm nữa mà không thấy có kinh, nhất định mình sẽ nhờ cậu đưa tới bệnh viện kiểm tra”.

“Nhất định phải cho mình biết đấy nhé!”, cô dặn.

“Chắc chắn rồi”, tôi hứa.

Đặt điện thoại xuống, toàn thân tôi nóng bừng, mặt hừng hực như sốt, cảm như vừa hết xong. “Có lẽ không phải thật”, tôi tự nhủ. Nhưng nghĩ kỹ lại mấy đêm mê ly với Nick và Muju, tôi càng không dám loại trừ khả năng mang thai. Nhưng có thai với ai nhỉ? Đó là con của ai?

Tôi ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm đầu, thở dài, rồi lại dựa vào nệm ghế phía sau, ngả lưng ra nhìn trần nhà. Gương mặt Nick và gương mặt Muju lần lượt xuất hiện. Những đêm đó, những lần vuốt ve đó, những cao trào và gào thét. Trời, tôi lại nhắm nghiền mắt, lại thở dài.

Trời ơi, trời ơi, tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Tôi phải đi ra ngoài, hít thở không khí trong lành dù hơi lạnh. Nhưng gượng đã, không khí lạnh hình như

không tốt với thai nhi? Tôi cần phải mặc thêm nhiều quần áo. Thế giới đã hoàn toàn thay đổi rồi, tất cả đều đã khác. Tuy vẫn chưa có chứng cứ cuối cùng, nhưng tôi rất có khả năng là một bà bầu.

Tôi mặc chiếc áo lông vũ dày cộp, đội chiếc mũ và choàng khăn của hiệu Burberry mua từ hai năm trước nhưng chưa dùng. Đi trên đường được vài phút, tôi đã thay đổi ý định, gọi tắc xi, thông báo một địa chỉ. Tôi muốn tới tiệm may gặp thợ may riêng của tôi.

Tôi vừa đưa cho cô thợ may mấy súc vải để may tiếp mấy bộ xường xám bó sát người. Nhưng có lẽ giờ đây tôi phải bàn lại với cô về kích cỡ. Ngực, đùi và hông đều phải dùng số lớn hơn.

Nhưng khi cô ta hỏi tôi nói rộng ra đến cỡ nào, tôi không thể trả lời được. “Cứ rộng ra một chút”, tôi đáp liêu. Lòng thầm nghĩ nếu chỉ bị khiếp sợ một phen vì tưởng lầm thì dù áo rộng hơn một chút, tôi vẫn có thể mặc vừa. Cô thợ cúi xuống viết ra giấy một số đo lớn hơn.

Tôi thích cái vẻ trầm tĩnh và chín chắn của cô. Cô không bao giờ hỏi khách quá nhiều. Có lúc đọc trên báo hoặc trên ti vi, tôi cũng thường xuyên bắt gặp một số gương mặt nổi tiếng hay lui tới tiệm may của cô. Và cô luôn đo cho họ với thái độ rất chuyên nghiệp. Tôi tin rằng chắc chắn cô cũng gặp trường hợp một cô mình tinh nào đó có vòng eo, vòng ngực đột ngột tăng gấp mấy lần. Nhưng cô cũng chỉ im lặng ghi lại số đo mới, không nói bất cứ một câu nào, dù chỉ đùa bỡn.

Đó chính là cô thợ may Thượng Hải của tôi.

Mấy ngày sau, kinh nguyệt mãi vẫn chưa tới. Hầu như cứ cách một tiếng, tôi lại chạy vào toilet kiểm tra quần lót.

Cuối cùng tôi phải nhắc điện thoại thông báo với Hỉ Nhĩ. “Đi bệnh viện thôi”, tôi nói, giọng phì phì như rắn.

“Hai mươi phút nữa mình lái xe chờ sẵn dưới lầu”, cô quả quyết nói.

Trong bệnh viện toàn những gương mặt không nụ cười, chân cẳng va nhau, thân thể chạm phải nhau. Chậm chạp đi tới đi lui trong bầu không khí thật khó ngủ và tấp nham. Đột nhiên, bạn sẽ nhớ tới một tỉ ba dân số sống quanh bạn. Nhưng cái lợi lớn nhất ở bệnh viện này là thu lệ phí rẻ. Tôi chỉ mất

chùng nửa đô la tiền đăng ký khám, rồi lại mất thêm nửa đô la nữa để lấy cái cốc nhựa xét nghiệm.

Tôi giao hết túi và áo khoác cho Hỉ Nhĩ, đi vào phía toilet bẩn thỉu, đi tiểu vào cái cốc xét nghiệm, làm tay dính bẩn hết. Nhưng trong bệnh viện, lòng tự trọng và duyên dáng hầu như không cần thiết.

Rửa tay xong, tôi bê cốc nước tiểu đi ra. Vừa lúc đó có mấy người đàn ông đi ngang qua tôi. Họ để ý ngay cốc nước tiểu xét nghiệm trong tay tôi. Hỉ Nhĩ đưa cho tôi một tờ giấy ăn. Tôi dùng nó bọc cái cốc lại.

“Mình không còn kiên nhẫn nổi nữa. Mình cảm thấy tệ quá đi mất”, tôi hỏn hển nói.

“Đó là tại cậu đòi tới đây. Mình đã nói là mua que thử ở hiệu thuốc cũng được”, Hỉ Nhĩ nhăn mày nói. Cô mặc một chiếc áo khoác len liền mũ kiểu người Eskimo chẳng hợp thời tạo nào và đi đôi boot lông, trông cứ như thời trang trong khu dân tệ nạn. Tất cả mọi người đều nhìn cô.

“Những việc thế này cần phải cẩn thận. Mình cứ sợ nếu tự kiểm tra sẽ không chính xác”, tôi thở dài, cẩn thận bê cái cốc nước tiểu đi về phía cửa sổ xét nghiệm.

Ba phút sau có thể biết được kết quả.

Tôi đứng bên ngoài ô cửa sổ xét nghiệm, giậm chân, nghe thấy tim mình đập thình thịch. Chưa bao giờ cảm thấy ba phút trôi lâu đến thế. Hỉ Nhĩ cười, nhét đôi tay lạnh giá của tôi và trong túi áo khoác len của cô. Tôi liền dựa luôn đầu lên vai cô. “Chưa bao giờ thấy cậu yếu ớt như vậy. Rất phụ nữ”, Hỉ Nhĩ nói vào tai tôi.

Rồi cuối cùng chúng tôi cũng lấy được kết quả xét nghiệm: Tôi có mang thật!

Hỉ Nhĩ hét ầm lên. Tôi chỉ yên lặng đứng ngắm cô đang rất vui sướng, đầu óc trống rỗng.

Lúc ra khỏi bệnh viện, tôi từ chối ý tốt của Hỉ Nhĩ muốn lái xe đưa tôi về, kiên quyết muốn tự đi bộ. “Được rồi, buổi tối mình sẽ gọi lại cho cậu”. Hỉ Nhĩ ôm tôi, mỉm cười, vẫy tay và lái xe đi.

Tôi đi trên đường, cổ dùng bụng hít thở thật sâu vài lần. Thực ra tôi không cảm thấy bụng mình có gì khác thường. Nhưng dù cho giờ đây tôi không thể phát hiện ra điều gì, trong bụng tôi vẫn có sự thay đổi. Sự biến đổi đó rất nhỏ nhoi, nhưng khiến người ta phải bang hoàng và đủ để thay đổi toàn bộ cuộc đời còn lại của tôi.

Tôi muốn khóc òa lên, và cũng muốn cười. Tóm lại cần phải thể hiện được cảm nhận của tôi lúc này, vì không còn nghi ngờ gì nữa đó là một thời khắc có ý nghĩa trọng đại. Đó là một đường ranh giới như thể phân chia từ bán cầu Nam tới bán cầu Bắc. Tôi thấy cần phải diễn đạt với chính mình.

Nhưng thực ra tôi không muốn khóc cũng chẳng muốn cười, chỉ muốn yên tĩnh đi từ đầu này tới đầu kia trên con đường này. Dòng người dòng xe và tiếng ồn ào huyên náo cùng bụi mù bên cạnh hầu như không chút tác động tới tôi. Tôi lặng lẽ đi trong tầm nhìn của mình, chẳng muốn bất cứ thứ gì xung quanh.

Mãi đến khi đi tới một đầu phố, đột nhiên có rất nhiều người đang chạy tới một căn nhà cổ kính đang bốc khói. Có người hét to: “Cháy nhà, cháy nhà!”. Rồi quả nhiên có một chiếc xe cứu hỏa vội vã lao tới. Tiếp đó, lửa bốc cháy ngày càng lớn, đám người vây quanh càng hoảng hốt không yên.

Tôi dừng chân, đứng sang một bên, nhắm không chớp mắt căn nhà đang bốc cháy. Căn nhà đang lắc lư trong ánh lửa rừng rực.

Đột nhiên, một cảm giác mãnh liệt không tên nhận chìm tôi. Tôi phát hiện ra mình đã khóc. Khóc rất nhiều và dần dần ngồi sụp xuống trong đám người qua lại.

Ngước nhìn qua màn lệ, đám lửa bùng bùng trước mắt phẳng phất như thể dài mãi không giới hạn, nhai nghiền mọi kí ức, khơi gợi những tình cảm chân thành nhất, sâu thẳm nhất. Một bên là hủy diệt, một bên là kiếp mới, sinh mệnh đang luân hồi, thời tiết cũng đang luân hồi. Khi một phụ nữ trẻ như tôi mang theo tình cảm của mùa xuân đi qua hết mùa hạ, lại mùa thu, mãi cho tới tận mùa đông, tất cả kí ức trong nháy mắt xuyên qua vàng trăn tinh khiết của cô, qua lửa và máu huyết trong tử cung cô, một hạt giống đang nảy mầm. Đúng vậy, nó đã nảy mầm trong im lặng như thế.

Thiên của tôi

Tôi nhớ tới những năm tháng trôi nổi giữa sống, yêu và chết. Những năm tháng đó đã bị quên lãng, thế nên tôi càng có cảm giác tự do rời bỏ cuộc đời này.

– Ranbindranath Tagore –

Hỉ Nhĩ lấy hết dũng khí quay về quê một chuyến. Đó là một thôn nhỏ rất truyền thống nằm phía Nam tỉnh Hồ Nam. Đây là lần đầu tiên cô về thăm bố mẹ kể từ khi phẫu thuật chuyển đổi giới tính từ nam sang nữ. Mẹ cô vẫn không chịu gặp con. Nhưng bố cô mời cô ăn tối ở một nhà hàng ngon nhất trong vùng. Hôm sau, cả thị trấn đã truyền tin bố của Hỉ Nhĩ bí mật hẹn hò với một cô gái trẻ.

Từ quê về, Hỉ Nhĩ dũng cảm công khai với Adam về bí mật của mình. Adam quyết định chỉ trở thành bạn thân của cô. Nhưng anh phát hiện mình vẫn bị giới tính của cô quyến rũ. “Anh bắt lực với chính mình”, anh ta tâm sự, “Có lẽ những thứ thay đổi không phải là thế giới này, mà là chính anh”. Được Adam giúp đỡ, Hỉ Nhĩ đã lấy được visa. Hiện họ đang đi nghỉ ở Melbourne – quê hương của Adam.

Eric đã tới Thượng Hải. Sau khi gặp bà chị họ Chu Sha của tôi, anh lại bất ngờ kéo dài thêm thời gian ở lại Thượng Hải. Và trong mấy ngày cuối, anh mới đi Tây Tạng để thăm hỏi quê hương của linh hồn anh.

Nghe Chu Sha kể giữa họ vẫn không có gì xảy ra, nhưng nghe đồn chị đang chuẩn bị ly dị với D. Đồng thời do thành tích công việc của chị tại Thượng Hải quá xuất sắc, chị rất hy vọng được thăng chức, trở thành giám đốc đại diện toàn Trung Quốc của công ty. Nhưng mọi việc diễn ra không như Chu Sha hằng mong đợi. Từ nhỏ, chị đã được hưởng một nền giáo dục rất nghiêm khắc và nay lại phải đón nhận nhiều câu phê bình kiểu “Làm phụ nữ không nên quá mạnh mẽ” hoặc “Càng lên cao, càng có độ”.

Bố tôi kết thúc khóa dạy tại Singapore, cùng mẹ tôi quay về Thượng Hải. Hầu như ngày nào tôi cũng tới ăn tối với họ. Trong mắt họ, tôi mập lên rất

nhiều và đẹp hơn trước đây.

Tôi thấy mình cần có thêm thời gian và dũng cảm để thông báo cho họ về chuyện mang thai. Nhất là ở Trung Quốc, sinh con không cha vẫn là một vấn đề rất khó mở miệng.

Nhưng trong thư gửi cho pháp sư Tính Không trên chùa Pháp Vũ, núi Phổ Đà, tôi có kể chuyện này. Pháp sư vẽ một bức tranh thủy mặc hình nui non trong mưa gửi tặng tôi. Bên cạnh đề dòng chữ: “Mưa thấm mát núi sông. Nếu thấy lòng thỏa mãn, ắt có đại hi”.

Đối với Muju, tôi vẫn yêu anh. Giống như phần đầu cuốn sách của tôi đã nói, tình yêu đối với Muju không chỉ là tình yêu đơn thuần, nó còn là một kiểu tự chuộc tội.

Còn Nick, xét về một ý nghĩa nào đó, tôi nghĩ tôi cũng yêu Nick. Dù anh không may bị chuốc lên danh hiệu “công tử đào hoa”.

Nhưng cả hai người đều không biết chuyện tôi đã có thai. Tôi tạm thời cũng không tài nào xác định được ai trong số họ mới là cha đứa nhỏ.

Một tối, tôi lại mơ thấy mình dập dềnh trên mặt biển mênh mông vô tận, tìm kiếm một hòn đảo nhỏ xinh đẹp như Thiên đường. Khi cảm giác bắt lực quen thuộc vừa ập tới, một tiếng nói từ trên trời cao lại vọng xuống. Lần này, rõ cuộc tôi cũng nghe thấy thật rõ rệt.

Tiếng nói đó kêu lên rằng: “Hãy đến với Phật...”/.

HẾT

Nguồn: ttvnonline

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 11/02/2009 1:35:53 SA